

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544

นางสาวจันทกานต์ จินตนารักษ์

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2545

ISBN 974-17-1958-2

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

AN ANALYSIS OF TRANSLATED NOVELS FROM EASTERN LANGUAGES
PUBLISHED FROM 1957 TO 2001

Miss Jantarakan Jintanarak

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Library and Information Science

Department of Library Science

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2002

ISBN 974-17-1958-2

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.
2500-2544

โดย

นางสาวจันทรกานต์ จินตนารักษ์

สาขาวิชา

บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุพรรณีย์ วราทร

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ม.ร.ว.กัลยา ติงศรัทีย)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชลธิชา สุทธินิรันดรกุล)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุพรรณีย์ วราทร)

..... กรรมการ
(อาจารย์ จินตนา ไบกาช้อย)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ชลัษฏ์พร เหมะรัชตะ)

บทคัดย่อวิทยานิพนธ์

จันทรกานต์ จินตนารักษ์ : การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์
ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544. (AN ANALYSIS OF TRANSLATED NOVELS FROM
EASTERN LANGUAGES PUBLISHED FROM 1957 TO 2001)
อ.ที่ปรึกษา : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุพรรณณี วราทร, จำนวนหน้า 206 หน้า.
ISBN 974-17-1958-2

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่ง
ตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านผู้จัดทำ ภาษาต้นฉบับ ประเภท แนวคิด การดำเนินเรื่อง
ตัวละครเอก ฉาก ลักษณะเด่นของหนังสือ และ องค์ประกอบของหนังสือ จำนวน 80 ชื่อเรื่อง
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัยพบว่านวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกส่วนใหญ่จำนวน 47 ชื่อเรื่อง
(ร้อยละ 58.75) แปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น ดำเนินเรื่องโดยการบรรยาย มีตัวละครเอกเป็น
มนุษย์ มีฉากซึ่งเป็นสถานที่จริง นวนิยายที่ศึกษาจำนวนมากที่สุดมีลักษณะเด่น เป็นประเภทนวนิ
ยายสะท้อนสังคม มีแนวคิดเรื่องความรัก และมีข้อมูลผู้แต่งผู้แปล

ภาควิชา บรรณารักษศาสตร์ลายมือชื่อผู้นิสิต.....
สาขาวิชา บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา 2545

##4280111422 : MAJOR LIBRARY AND INFORMATION SCIENCE

KEY WORD : TRANSLATED NOVELS/ EASTERN LANGUAGES

JANTARAKAN JINTANARAK : AN ANALYSIS OF TRANSLATED NOVELS FROM
EASTERN LANGUAGES PUNLISHED FROM 1957 TO 2001.

THESIS ADVISOR : ASSISTANT PROFESSOR SUPANNEE VARATORN.

206 p. ISBN 974-17-1958-2

The purpose of this study is to analyse translated novels from Eastern languages published from 1957 to 2001 in terms of publishers, languages, types, themes, styles of presentation, main characters, scenes, distinctive features, and components of books; 80 titles are analysed on the evaluation forms.

The findings reveals that the majority of translated novels from Eastern languages are translated from Japanese language, totally 47 titles (58.75%) Most of them are presented in narative style, main characters are human beings, the scenes are real and have distinctive features. The largest number of the novels studied are social novels, reflect the theme of love and contain authors and translators' data.

Department Library Science

Student's signature.....

Field of study Library and Information Science

Advisor's signature.....

Academic year 2002

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างดียิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุพรรณณี วราทร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชลธิชา สุทธินิรันดรกุล ประธานกรรมการ อาจารย์ จินตนา ไบกาชูยี และ รองศาสตราจารย์ ชลัษย์พร เหมะรัชตะ กรรมการ ที่ให้คำแนะนำ ปรับปรุงแก้ไข และ ให้ข้อเสนอแนะในการทำวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณคุณคณาจารย์ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และให้ความเมตตากรุณาแก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาของการศึกษา

ขอขอบคุณเพื่อนๆภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อนๆ ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และ คุณฐิติกร จามรดุสิต ที่ได้ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยจนกระทั่งวิทยานิพนธ์เสร็จสมบูรณ์

คุณค่าและประโยชน์อันเกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยขอบแต่คุณพ่อ คุณแม่ ผู้ให้ชีวิต กำลังใจ ความรัก ความเมตตา ความอบอุ่น ความห่วงใยอาทร โอกาสในการศึกษา และทุนการศึกษาแก่ผู้วิจัยเสมอมา ขอให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการระลึกถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จันทรกานต์ จินตนารักษ์

เมษายน 2546

สารบัญ

บทที่	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	4
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.5 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	5
1.6 วิธีดำเนินการวิจัย.....	5
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายและนวนิยายแปล.....	8
2.1.1 ความหมายของนวนิยาย.....	8
2.1.2 ลักษณะของนวนิยาย.....	9
2.1.3 องค์ประกอบในการเขียนนวนิยาย.....	10
2.1.4 ประเภทของนวนิยาย.....	11
2.2 นวนิยายและนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกในประเทศไทย.....	16
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	18
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	27
3.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	27
3.2 เครื่องมือในการวิจัย.....	34
3.3 การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	38
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	41
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	41

บทที่	หน้า
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....43
4.1	ตอนที่ 1 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านผู้จัดทำ.....44
4.2	ตอนที่ 2 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านภาษาต้นฉบับ.....62
4.3	ตอนที่ 3 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านประเภทของนวนิยาย.....66
4.4	ตอนที่ 4 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านแนวคิด.....71
4.5	ตอนที่ 5 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านการดำเนินเรื่อง.....73
4.6	ตอนที่ 6 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านตัวละครเอก.....74
4.7	ตอนที่ 7 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านฉาก.....78
4.8	ตอนที่ 8 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านลักษณะเด่นของหนังสือ.....82
4.9	ตอนที่ 9 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านองค์ประกอบของหนังสือ.....85
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ.....95
5.1	สรุปการวิจัยและอภิปรายผล.....95
5.2	การทดสอบสมมติฐาน.....113
5.3	ข้อเสนอแนะ.....115
	รายการอ้างอิง.....118
	บรรณานุกรม.....121
	ภาคผนวก.....122

สารบัญ (ต่อ)

ณ

บทที่

หน้า

ภาคผนวก ก รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 จำนวน 99 ชื่อเรื่อง	123
ภาคผนวก ข รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ซึ่งไม่สามารถนำมาใช้เป็นประชากร.....	130
ภาคผนวก ค แบบบันทึกและแบบวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544.....	133
ภาคผนวก ง บรรณนิทัศน์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544.....	141
ภาคผนวก จ รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 จำแนกตามผลงานของผู้แต่ง.....	154
ภาคผนวก ฉ รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 จำแนกตามผลงานของผู้แปล.....	160
ภาคผนวก ช รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 จำแนกตามบรรณาธิการ.....	167
ภาคผนวก ซ รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 จำแนกตามปีที่พิมพ์.....	171
ภาคผนวก ฌ รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 จำแนกตามภาษาต้นฉบับ.....	176
ภาคผนวก ฎ รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 จำแนกตามประเภทของนวนิยาย.....	179
ภาคผนวก ฏ รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 จำแนกตามแนวคิด.....	184
ภาคผนวก ฐ รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 จำแนกตามการดำเนินเรื่อง.....	189
ภาคผนวก รุ รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 จำแนกตามประเภทย่อยของตัวละคร.....	193
ภาคผนวก ฤ รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 จำแนกตามสถานะการดำรงชีวิตของตัวละคร.....	198

สารบัญ (ต่อ)

ญ

บทที่

หน้า

ภาคผนวก ฅ รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 จำแนกตามสถานที่.....	202
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	206

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1	รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกที่รวบรวมเพื่อพิจารณาใช้เป็นประชากร จำแนกตามแหล่งข้อมูล.....29
2	การเปรียบเทียบนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกที่รวบรวมได้จากแหล่งต่างๆ กับรายชื่อนวนิยายที่รวบรวมได้จากหอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.....31
3	จำนวนนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกที่เป็นประชากร จำนวน 80 ชื่อเรื่อง จากรายชื่อนวนิยายซึ่งรวบรวมได้ 99 ชื่อเรื่อง จำแนกตามแหล่งข้อมูล.....33
4	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามการระบุชื่อผู้แต่ง.....45
5	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตาม จำนวนนวนิยายที่เป็นผลงานของผู้แต่ง.....46
6	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามการระบุชื่อผู้แปล.....48
7	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตาม จำนวนนวนิยายที่เป็นผลงานของผู้แปล.....50
8	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามบรรณาธิการ.....52
9	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามจำนวนนวนิยายที่เป็นผลงานของ บรรณาธิการ.....53
10	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามการระบุชื่อผู้จัดทำภาพประกอบ.....54
11	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามจำนวนหนังสือที่เป็นผลงานของผู้จัดทำ ภาพประกอบ.....55
12	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามสำนักพิมพ์.....56
13	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามผลงานของ สำนักพิมพ์.....58
14	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามปีที่จัดพิมพ์.....61
15	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามภาษาต้นฉบับ.....62
16	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามภาษาต้นฉบับและปีที่จัดพิมพ์.....65
17	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามประเภทของนวนิยาย.....67
18	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามประเภทของนวนิยายและ ภาษาต้นฉบับ.....70

สารบัญตาราง (ต่อ)

ฎ

บทที่	หน้า
19	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามแนวคิด.....72
20	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามการดำเนินเรื่อง.....73
21	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามกลุ่มย่อยของตัวละครเอก.....75
22	ตัวละครเอกที่เป็นมนุษย์ จำแนกตามสถานะการดำรงชีวิตของตัวละคร.....77
23	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามสถานที่.....79
24	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามฉากยุคสมัย.....81
25	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามลักษณะเด่น.....82
26	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามจำนวนลักษณะเด่น.....84
27	นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามส่วนที่ให้ข้อมูล.....86
28	องค์ประกอบของหนังสือในด้านรูปเล่ม จำแนกตามขนาดของหนังสือ.....88
29	องค์ประกอบของหนังสือในด้านรูปเล่ม จำแนกตามจำนวนหน้าของนวนิยาย.....89
30	องค์ประกอบของหนังสือในด้านรูปเล่ม จำแนกตามขนาดตัวอักษร.....90
31	องค์ประกอบของหนังสือในด้านรูปเล่ม จำแนกตามประเภทของ ภาพประกอบ.....92
32	องค์ประกอบของหนังสือในด้านรูปเล่ม จำแนกตามลักษณะปก.....93
33	องค์ประกอบของหนังสือในด้านรูปเล่ม ในด้านรูปเล่มจำแนกตามลักษณะกระดาษ ที่ใช้พิมพ์.....94

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นวนิยายเป็นศัพท์สำหรับเรียกรวบรวมเรื่องราวที่มีลักษณะเป็นเรื่องเล่าขนาดยาว แต่งขึ้นตามความคิดสร้างสรรค์ของผู้แต่ง มุ่งให้ความบันเทิงเป็นหลัก ตัวละครเป็นมนุษย์ที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน มีอารมณ์ ความรู้สึกเหมือนกับบุคคลทั่วไป บรรยากาศและฉากของเรื่องมีความเหมือนจริง หรือแต่งขึ้นเลียนแบบชีวิตจริง นอกเหนือจากให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่านแล้วนวนิยายยังมีความสำคัญในแง่ที่สะท้อนให้เห็นลักษณะทางสังคมด้านต่างๆ ด้วย (เจือ สตะเวทิน, 2517: 1; ชลธิรา สัตยาวัฒนา, 2522: 78; ตริศศิลป์ บุญขจร, 2523: 1; อุดม รุ่งเรืองศรี, 2522: 2)

การแปล คือ การถ่ายทอดข้อความจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่ง โดยรักษา รูปแบบ คุณค่า และความหมายในข้อความเดิมไว้อย่างครบถ้วน รวมทั้งความหมายแฝงซึ่งได้แก่ ความหมายทางวัฒนธรรม ปรัชญา ความคิด ความรู้สึก ฯลฯ (สิทธา พิณีภูวดล, 2542: 13) การแปลในประเทศไทยมีจุดเริ่มต้นเพื่อประโยชน์ในการเผยแพร่พระพุทธศาสนา เศรษฐกิจ และการต่างประเทศ เป็นสำคัญ กล่าวคือ ในสมัยที่กรุงสุโขทัยเป็นราชธานี สมเด็จพระบรมไตรโลกนาถโปรดเกล้าฯ ให้มีการแปลมหาชาติคำหลวงจากภาษาบาลีเป็นภาษาไทย ด้วยวัตถุประสงค์เพื่อใช้ในการเผยแพร่หลักธรรมคำสอนทางพระพุทธศาสนา (เชวง จันทะเรตต์, 2528) สำหรับในสมัยกรุงศรีอยุธยา นอกจากเป็นการแปลเพื่อเผยแพร่พระพุทธศาสนาดังเช่นในสมัยสุโขทัยแล้วก็มีการแปลเพื่อการติดต่อค้าขาย และเจริญสัมพันธไมตรีกับต่างประเทศ ดังปรากฏหลักฐานในพระราชพงศาวดารฉบับราชทัณฑ์ที่กล่าวถึง การทูตในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช การแปลเพื่อความบันเทิงถือซึ่งได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการแปลนวนิยายจากต้นฉบับภาษาต่างประเทศครั้งแรกในประเทศไทยและเป็นต้นกำเนิดของนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกในประเทศไทยด้วยนั้น เกิดขึ้นในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช เมื่อพระองค์โปรดเกล้าฯ ให้มีการแปลนิยายอิงพงศาวดารจีนเรื่อง *สามก๊ก* นิยายเรื่องนี้มีผู้คัดลอกไปอ่านต่อๆ กันเป็นจำนวนมาก และเป็นที่ยอมรับแพร่หลายในหมู่

ผู้อ่าน (สุพรรณิ วราทร, 2519: 33) หลังจากรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชก็มีการแปลนิยายจีนเรื่อยมา เช่น ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยมีการแปลเรื่อง *เลียดก๊ก* *ห้องสิน* *ตั้งฮั่น* จากต้นฉบับภาษาจีน รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว มีการแปลนวนิยายจากต้นฉบับภาษาจีนอีกหลายเรื่อง เช่น *ไซ่จิ้น* *ซุ่ยถ้ง* *บัววนฮวยเหลา* เป็นต้น การแปลนวนิยายในประเทศไทยปรากฏเห็นเด่นชัดที่สุดในปลายรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เนื่องจากมีการเจริญสัมพันธไมตรีกับต่างประเทศทั้งประเทศตะวันออกและตะวันตกมากขึ้น มีการแปลนวนิยายทั้งจากภาษาตะวันออกและตะวันตกตีพิมพ์ในวารสารรายเดือน เช่น *ดั่งกัวิทยา* ซึ่งเป็นวารสารฉบับแรกที่พิมพ์เผยแพร่นวนิยายขนาดยาวเรื่อง *ความพยายามของแม่วัน* ซึ่งเป็นนามปากกาของ พระยาสุรินทรราชา (นกยูง วิเศษกุล) นอกจากนี้ยังมีการจัดพิมพ์นวนิยายที่แปลจากภาษาจีนเป็นรูปเล่มหนังสือ เช่น *เรื่องเสาบัก* พิมพ์โดยโรงพิมพ์หมอบรัดเลย์ *ซุ่ยถ้ง* โดยโรงพิมพ์ศิริเจริญ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวซึ่งเป็นช่วงเวลาที่มีการแปลนวนิยายหลายเรื่องพระองค์ก็สนพระทัยในการแต่งและการแปลนวนิยายเช่นกันและต่อมาในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวมีนักแปลเป็นจำนวนมากโดยส่วนใหญ่เป็นข้าราชการและอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา (นวลจันทร์ รัตนากร, ชุตินา สัจจามันท์ และมารศรี ศิวรักษ์, 2525: 13-22)

ตั้งแต่ พ.ศ.2500 เป็นต้นมาตลาดนวนิยายแปลจากภาษาต่างประเทศเติบโตขึ้น มีนวนิยายทั้งที่แปลจากต้นฉบับภาษาตะวันตก เช่น ภาษาอังกฤษ เยอรมัน ฝรั่งเศส และจากต้นฉบับภาษาตะวันออก เช่น ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น สำหรับนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกทุกประเภทนั้น มีการเติบโตมากขึ้นเรื่อยๆ เห็นได้จากการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นในการวิจัยครั้งนี้ของผู้วิจัย พบว่า ในช่วงปี พ.ศ.2500-2510 มีสำนักพิมพ์และโรงพิมพ์เอกชนที่ผลิตนวนิยายแปลจากต้นฉบับภาษาตะวันออก จำนวน 4 แห่ง ได้แก่ คลังวิทยา แพร่พิทยา โอเดียนสไตร์ และก้าวหน้า จำนวน 30 ชื่อเรื่อง เมื่อเทียบกับในช่วงปีปัจจุบัน คือ พ.ศ.2530-2544 ที่มีจำนวนถึง 15 แห่ง เช่น ดอกหญ้า นานมีบุ๊คส์ ฟ้าเสื่อ ธรรมชาติ มติชน เป็นต้น จำนวน 91 ชื่อเรื่อง นอกจากนี้นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกหลายเรื่องก็ได้รับความนิยมจากผู้อ่านในประเทศไทยอย่างมาก เช่น *เรื่องโต๊ะโต๊ะจั่งเด็กหญิงข้างหน้าต่าง* ที่ตีพิมพ์ถึง 15 ครั้ง ในระหว่าง พ.ศ.2527-2543 และ *เรื่องมหาสมุทรของโกดี้* ซึ่งตีพิมพ์ถึง 5 ครั้ง ในระหว่าง พ.ศ.2538-2543 เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีการจัดตั้งสถาบันการแปลต่างๆ เช่น สถาบันการแปลหนังสือของกรมวิชาการ เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน พ.ศ.2542 เพื่อถ่ายทอดความรู้ แนวคิด และ วิทยาการจากหนังสือภาษาต่างประเทศในรูปแบบการแปล โดยมีกลุ่มพัฒนาหนังสือแปลทำหน้าที่รับผิดชอบการวิเคราะห์ความต้องการ สรรหาหนังสือต่างประเทศ และ พิจารณาคุณค่าหนังสือแปล สถาบันการแปลหนังสือนี้ดำเนินงานการแปลหนังสือวิชาการ 18 สาขา และแปลวรรณกรรมภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทย และแปลหนังสือภาษาไทย หรือ วรรณกรรมไทยเป็นภาษาต่างประเทศ อ่านและตรวจสอบต้นฉบับแปล กำหนดรายละเอียดการพิมพ์ ควบคุมคุณภาพงานพิมพ์ และเผยแพร่ออกสู่สาธารณะ (คำสั่งกรมวิชาการ ที่ 271-272/2542)

อย่างไรก็ตามการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับนวนิยายและวรรณกรรมแปลในประเทศไทยที่ผ่านมานั้นยังมีเป็นจำนวนน้อย กล่าวคือ ตั้งแต่เริ่มต้นที่มีการศึกษาเกี่ยวกับนวนิยายและวรรณกรรมแปลเมื่อ พ.ศ.2515 จนกระทั่งถึงปีสุดท้ายที่มีการศึกษาในเรื่องนี้ คือ พ.ศ.2534 มีจำนวนทั้งสิ้น 8 เรื่อง โดยในจำนวนนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงประวัติ 1 เรื่อง คือ หนังสือแปลในประเทศไทย (วรรณี ต่องเคียน, 2515) เป็นการศึกษาเพื่อประเมินคุณค่า 2 เรื่อง คือ การประเมินคุณค่าวรรณกรรมแปลสำหรับเด็กวัย 11-14 ปี (นัยนา บัวทอง, 2528) และ การประเมินค่านวนิยายจีนกำลังภายในที่ได้รับความนิยมในปี พ.ศ.2521-2522 (วรรณณ ฉายศิริกุล, 2524) และเป็นการวิเคราะห์เนื้อหา จำนวน 5 เรื่อง เป็นการวิเคราะห์เนื้อหาของวรรณกรรมแปลจากทุกภาษา จำนวน 3 เรื่อง คือ การวิเคราะห์เนื้อหาหนังสือสำหรับเด็กที่แปลเป็นภาษาไทย พ.ศ.2520-2525 (จันทนี พานิชผล, 2527) การวิเคราะห์เปรียบเทียบสังคหวัตถุ 4 ในวรรณกรรมไทยและวรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชน (เปรมวดี สาริกะวณิช, 2529) และ หนังสือนวนิยายแปลสำหรับวัยรุ่นที่พิมพ์ในประเทศไทย พ.ศ. 2526-2531 (วไลพร เจนสาริกธน์, 2534) เป็นงานวิจัยที่เป็นการวิเคราะห์เนื้อหาของวรรณกรรมที่แปลจากภาษาตะวันออกโดยเฉพาะ จำนวน 2 เรื่อง คือ การวิเคราะห์เนื้อหาของวรรณกรรมญี่ปุ่นที่แปลเป็นภาษาไทย (นัยนา จิตรรังสรรค์, 2533) และ การวิเคราะห์เนื้อหาหนังสือการ์ตูนสำหรับวัยรุ่นที่แปลจากภาษาญี่ปุ่น (ลลิตา ยუნวกร, 2533) แต่ยังไม่มีการศึกษาวิจัยวรรณกรรมเฉพาะประเภทนวนิยายซึ่งแปลจากภาษาตะวันออกทุกภาษาเป็นภาษาไทย

ด้วยความสำคัญของนวนิยาย ประกอบกับจุดเริ่มต้นของนวนิยายในไทยที่มาจากนวนิยายที่แปลจากภาษาตะวันออก และการขยายตัวของตลาดนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกในประเทศไทย ดังที่ปรากฏสำนักพิมพ์ และโรงพิมพ์เอกชนที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นจากในอดีต ประกอบกับไม่มีผู้ศึกษาวิจัย วรรณกรรมที่แปลจากภาษาตะวันออกมาเป็นเวลานานกว่า 10 ปีแล้ว

ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกในด้านผู้จัดทำ ภาษาต้นฉบับ ประเภท แนวคิด การดำเนินเรื่อง ตัวละคร ฉาก ลักษณะเด่น และ องค์ประกอบ ของนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก อันจะเป็นแนวทางสำหรับบรรณารักษ์ ผู้ที่สนใจทั่วไป ครู อาจารย์ ผู้ปฏิบัติงานด้านการอ่าน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตนวนิยายแปล ในการคัดเลือก จัดหา และใช้ประโยชน์ จากนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544 ในด้านผู้จัดทำ ภาษาต้นฉบับ ประเภท แนวคิด การดำเนินเรื่อง ตัวละครเอก ฉาก ลักษณะเด่นของหนังสือ และองค์ประกอบของหนังสือ

สมมติฐานของการวิจัย

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกส่วนใหญ่แปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น เป็น ประเภทนวนิยายสะท้อนสังคม มีแนวคิดด้านความมานะพยายาม ดำเนินเรื่องโดยการบรรยาย และมีข้อมูลผู้แต่ง ผู้แปล

ขอบเขตของการวิจัย

ศึกษานวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกซึ่งจัดพิมพ์ครั้งแรกในประเทศไทย ที่แปล จากต้นฉบับภาษาตะวันตกเป็นภาษาไทยโดยตรง รวมทั้งเรื่องที่แปลจากนวนิยายภาษา ตะวันออกที่มีการแปลเป็นภาษาอื่นๆ แล้วนำมาแปลเป็นภาษาไทย ตั้งแต่ พ.ศ.2500-2544 ซึ่งมีใ้ นิทาน นวนิยายกำลังภายใน บทละคร เรื่องสั้น บทกวี หรือ หนังสือรวมเรื่อง จำนวน 99 ชื่อเรื่อง ใน ด้านต่างๆ ดังนี้

1. ผู้จัดทำ

2. ภาษาต้นฉบับ
3. ประเภท
4. การดำเนินเรื่อง
5. แนวคิด
6. ตัวละครเอก
7. ฉาก
8. ลักษณะเด่นของหนังสือ
9. องค์ประกอบของหนังสือ

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ศึกษานวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกซึ่งตีพิมพ์ครั้งแรกในประเทศไทยตั้งแต่ พ.ศ.2500-2544 ทั้งเรื่องที่แปลจากต้นฉบับภาษาตะวันตกเป็นภาษาไทยโดยตรง และเรื่องที่แปลจากนวนิยายภาษาตะวันตกที่มีการแปลเป็นภาษาอื่น ๆ แล้วนำมาแปลเป็นภาษาไทย ซึ่งมีใช้นิทาน นวนิยายกำลังภายใน บทละคร เรื่องสั้น บทกวี หรือ หนังสือรวมเรื่อง ทั้งหมดจำนวน 99 ชื่อเรื่อง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รวบรวมรายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ตั้งแต่ปี พ.ศ.2500-2544 ด้วยวิธีต่อไปนี้
 - 1.1 การสำรวจรายชื่อหนังสือ ณ ห้องสมุดต่างๆ และ สถาบันการแปล ได้แก่ หอสมุดแห่งชาติ สำนักหอสมุดกลางมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หอสมุดกลาง

สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ สถาบันการแปลหนังสือ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

1.2 การสำรวจรายชื่อหนังสือ ณ ร้านหนังสือต่างๆ ได้แก่ ศูนย์หนังสือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ร้านนายอินทร์ ร้านหนังสือ ดอกหญ้า ร้านต้นอ่อนแถมมี ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

1.3 ศึกษารายชื่อหนังสือของสำนักพิมพ์ ร้านหนังสือ และตัวแทนจำหน่ายต่างๆ ได้แก่ รายชื่อหนังสือของสำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์ รายชื่อหนังสือของร้านหนังสือ ดอกหญ้า

1.4 ศึกษารายชื่อหนังสือที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์ ได้แก่ การวิเคราะห์ เนื้อหาวรรณกรรมญี่ปุ่นที่แปลเป็นภาษาไทย (นัยนา จิตรรังสรรค์, 2533) และหนังสือแปลในประเทศไทย (วรรณิ ต๋องเคียน, 2515)

1.5 ศึกษารายชื่อหนังสือจากร้านหนังสือออนไลน์บนอินเทอร์เน็ต คือ ร้านหนังสือซีเอ็ด

2. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายและนวนิยายแปล เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก

3. สร้างเครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัย คือ

3.1 แบบบันทึกข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ตอนที่ 2 บรรณนิทัศน์

3.2 แบบวิเคราะห์นวนิยายแปล แบ่งออกเป็น 9 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ผู้จัดทำ

ตอนที่ 2 ภาษาต้นฉบับ

ตอนที่ 3 ประเภท

ตอนที่ 4 แนวคิด

ตอนที่ 5 การดำเนินเรื่อง

ตอนที่ 6 ตัวละครเอก

ตอนที่ 7 ฉาก

ตอนที่ 8 ลักษณะเด่นของหนังสือ

ตอนที่ 9 องค์ประกอบของหนังสือ ได้แก่

- ข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือ
- รูปเล่ม

4. ทดสอบความน่าเชื่อถือของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยนำไปทดสอบกับ นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกซึ่งมีได้เป็นกลุ่มประชากร จำนวน 15 รายการ และ นวนิยายแปล จากภาษาตะวันออกซึ่งมีใช้กลุ่มประชากรจำนวน 8 รายการ

5. เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มประชากรโดยใช้แบบบันทึกข้อมูลเพื่อบันทึกข้อมูล ทางบรรณานุกรม และบรรณนิทัศน์ของนวนิยายแปล และใช้แบบวิเคราะห์นวนิยายแปลเพื่อ วิเคราะห์ข้อมูล ในด้านต่างๆ ได้แก่ ผู้จัดทำ ภาษาต้นฉบับ ประเภท แนวคิด การดำเนินเรื่อง ตัวละครเอก จาก ลักษณะเด่นของหนังสือ และองค์ประกอบของหนังสือ

6. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความถี่ และค่าร้อยละ

7. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ เป็นแนวทางสำหรับ

1. บรรณารักษ์ ในการคัดเลือก จัดหา และให้บริการนวนิยายแปลจาก ภาษาตะวันออก
2. ครู อาจารย์ และผู้ปฏิบัติงานด้านการอ่าน ในการคัดเลือก จัดหา และ ส่งเสริมการอ่าน
3. ผู้ที่สนใจทั่วไปในการพิจารณาเลือกอ่านนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก
4. ผู้จัดทำหนังสือในการพิจารณาผลิตนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอตามลำดับหัวข้อ ได้แก่ แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายและนวนิยายแปล นวนิยายแปล และนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกในประเทศไทย และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายและนวนิยายแปล

ในด้านแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายและนวนิยายแปลสามารถจำแนกออกเป็นหัวข้อต่างๆ ได้แก่ ความหมายของนวนิยาย ลักษณะของนวนิยาย องค์ประกอบในการเขียนนวนิยาย และ ประเภทของนวนิยาย

1.1ความหมายของนวนิยาย

มีผู้อธิบายความหมายของนวนิยายหลากหลาย ผู้วิจัยได้รวบรวมคำอธิบายของนักวิชาการด้านวรรณกรรมชาวไทย และ ต่างประเทศบางท่าน ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ได้ให้ความหมายของนวนิยายไว้ว่า “นวนิยาย คือ เรื่องราวที่แต่งขึ้น เป็นแบบร้อยแก้วจากชีวิตจริง นิทานพื้นบ้าน นิทานพื้นเมืองจินตนาการ หรือ ประสบการณ์ เป็นต้น (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525, 2530 : 429)

E.M. Forster (อ้างถึงใน วิชา เสนานาฏ กงกะนันท์, 2540: 4) ได้ให้ความหมายของนวนิยายไว้ว่า “นวนิยายเป็นบันเทิงคดีร้อยแก้วรูปแบบหนึ่งที่ควรจะมีควมยาวไม่น้อยกว่า 50,000 คำ ซึ่งผู้แต่งสร้างเรื่องราวที่สมมติขึ้นให้ดูเป็นเรื่องจริง หรือเหมือนเรื่องจริง”

วิภา เสนานาญ กงกะนันท์ (2540: 16) ได้ให้ความหมายของนวนิยายไว้ในหนังสือ*กำเนิดนวนิยายในประเทศไทย* ว่า "นวนิยาย คือ บทประพันธ์ที่เป็นบันเทิงคดีร้อยแก้วมีหลายแนวเรื่อง เรื่องราวในนวนิยายเป็นเรื่องสมมติ ซึ่งผู้แต่งใช้กลวิธีนำเสนอ ที่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่าจะหรือรู้สึกราวกับว่าเรื่องราวในนวนิยายเป็นเรื่องจริงที่เคยเกิดขึ้นมาแล้ว กำลังเกิดอยู่ หรือ อาจจะเกิดขึ้นได้จริงต่อไปในอนาคต"

เจือ สตะเวทิน (เจือ สตะเวทิน, 2517: 246) กล่าวถึงนวนิยาย ในหนังสือ *ประวัติ นวนิยายไทย* ไว้ว่า "ฟิクション (Fiction) หมายถึง นวนิยาย เรื่องสั้น และบทละคร เคยเรียกเรื่องเช่นนี้ว่าเรื่องอ่านเล่นบ้าง บันเทิงคดีบ้าง เฉพาะส่วนตัวข้าพเจ้าใช้ว่า "เรื่องสมมติ"

จากความหมายที่กล่าวมาสรุปได้ว่า นวนิยาย หมายถึง บันเทิงคดีร้อยแก้วรูปแบบหนึ่งซึ่งผู้แต่งสร้างเรื่องราวที่สมมติขึ้น โดยใช้กลวิธีนำเสนอที่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกราวกับว่าเรื่องราวในนวนิยายเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริง

1.2 ลักษณะของนวนิยาย

เป็นเรื่องสมมติหรือเรื่องที่แต่งขึ้น เรื่องสมมติทั้งสองประเภทนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกันมาก ทำให้คนจำนวนมากเกิดความสับสนว่าเรื่องที่อ่านเรื่องใดเป็นนวนิยาย เรื่องที่อ่านเรื่องใดเป็นเรื่องสั้น วิภา เสนานาญ กงกะนันท์ ได้อธิบายถึง ลักษณะเฉพาะของนวนิยาย ดังนี้ (วิภา เสนานาญ กงกะนันท์, 2540 : 5-16)

1. เรื่องราว (story)

เรื่องราวในนวนิยายต้องเป็นเรื่องสมมติ โดยเขียนขึ้นให้ดูราวกับว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง และหากมีส่วนใดส่วนหนึ่งของเรื่องราวเป็นความจริง ความจริงนั้นก็ถูกจินตนาการเจือปนเสียจนไม่อาจยอมรับได้ว่าเป็นเรื่องจริงอีกต่อไป หรือ อาจกล่าวได้ว่าเป็นความจริงที่สมมติขึ้นนั่นเอง

2. ตัวละคร (character)

ตัวละครในนวนิยายโดยทั่วไปเป็นตัวละครที่สมมติขึ้น ถ้าเป็นคนก็จะถูกผู้แต่งสร้างขึ้นให้มีลักษณะ บุคลิก และ วิถีชีวิต คล้ายบุคคลทั่วไปในชีวิตประจำวันที่ผู้อ่านสัมผัส

3. ฉาก (setting)

ฉากหมายถึงสถานที่และเวลาที่เหตุการณ์ในเรื่องเกิดขึ้น ในด้านสถานที่ อาจจะเป็นสถานที่จริง สถานที่สมมติ หรือเป็นการผสมผสานระหว่างสถานที่จริงและสถานที่สมมติ บางครั้งอาจใช้ชื่อสถานที่ที่มีอยู่จริง และมีรายละเอียดของสถานที่ที่เป็นสิ่งสมมติ

ในด้านของเวลาจะช่วยทำให้เรื่องสมมติดูสมจริงมากขึ้น การกำหนดเวลาหรือกรอบเวลาสามารถกำหนดได้หลายแบบ เช่น กำหนดด้วยหน่วยเวลาตามปฏิทิน วัน เดือน ปี ฤดู หรือ กำหนดด้วยระยะเวลาการครองราชย์ของพระเจ้าแผ่นดิน กำหนดด้วยเหตุการณ์สำคัญในท้องถิ่น ในประเทศหรือในโลก อาทิ ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 หรือ อาจจะมีระยะเวลาเป็นชาติ เช่นในเรื่องกามนิต เป็นต้น

1.3 องค์ประกอบในการเขียนนวนิยาย

ในการเขียนนวนิยายเรื่องหนึ่งๆ จะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของการเขียนดังต่อไปนี้

1. วัตถุดิบ (material)

วัตถุดิบที่ผู้แต่งนวนิยายขาดไม่ได้เลย คือ จินตนาการ ส่วนแหล่งวัตถุดิบอื่นๆ ของผู้แต่ง ได้แก่ ประวัติศาสตร์ สังคมและสิ่งแวดล้อมร่วมสมัยของผู้เขียน อุดมคติประวัติ เป็นต้น

สำหรับข้อสังเกตประการหนึ่งในเรื่องวัตถุดิบของผู้แต่งนวนิยายก็คือ ไม่ว่าจะผู้แต่งจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม วัตถุดิบที่เป็นอุดมคติ ประวัติ ประสพการณ์ หรือ โลกทัศน์ของผู้แต่ง มักสอดแทรกอยู่ในนวนิยายที่แต่งขึ้นบ้างไม่มากก็น้อย

2. วิธีการนำเสนอ (presentation)

วิธีการนำเสนอจะใช้การนำเสนอด้วยร้อยแก้วเป็นหลัก โดยสามารถแบ่งออกได้เป็นส่วนที่ใช้สำหรับการดำเนินเรื่อง และส่วนของบทสนทนา ส่วนที่ใช้สำหรับการดำเนินเรื่องผู้แต่งจะใช้ร้อยแก้วแบบต่างๆ กันไป เช่น บรรยายโวหารในการเล่าเรื่องหรือเสนอเหตุการณ์ทั่วไป ใช้พรรณนาโวหารในการอธิบายลักษณะของสิ่งต่างๆ เช่น เครื่องแต่งกาย บุคลิกของตัวละคร เป็นต้น ส่วนของบทสนทนา ผู้แต่งจะเลียนแบบวิธีการทั่วไปที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน

3. แนวเรื่อง (theme)

แนวเรื่องของนวนิยายมีหลากหลายขึ้นอยู่กับเจตนารมณ์ของผู้แต่ง เช่น แนวเรื่องความยุติธรรมในสังคม ความขัดแย้งของวัฒนธรรม การต่อสู้ทางการเมือง ความรัก ชีวิตครอบครัว สงคราม ศาสนา เป็นต้น ซึ่งแนวเรื่องของนวนิยายนั้นจะมีแนวเรื่องหลายแนวเรื่องภายในเรื่องเดียว แต่จะมีแนวเรื่องหลักเพียงแนวเดียวเท่านั้น นอกนั้นจะเป็นแนวเรื่องรอง หรือ แนวเรื่องที่ผู้แต่งมีได้เน้นความสำคัญเท่ากับแนวเรื่องหลัก แต่อาจจะสอดแทรกอยู่ในเรื่องบ้าง ซึ่งในส่วนนี้จะทำให้นวนิยายแตกต่างจากเรื่องสั้น เนื่องจากเรื่องสั้นจะมีแนวเรื่องเพียงแนวเรื่องเดียวเท่านั้น

4. โครงเรื่อง (plot)

นวนิยายหนึ่งเรื่องจะมีโครงเรื่องย่อยหลายโครงเรื่องซ้อนอยู่ในโครงเรื่องใหญ่ ซึ่งจุดนี้ก็เป็นอีกจุดหนึ่งที่ทำให้นวนิยายแตกต่างจากเรื่องสั้น เพราะเรื่องสั้นจะมีโครงเรื่องเพียงโครงเรื่องเดียวเท่านั้นในหนึ่งเรื่อง

1.4 ประเภทของนวนิยาย

การจำแนกประเภทของนวนิยายสามารถจำแนกได้หลายแนวทางด้วยกัน ได้แก่ การจำแนกประเภทตามเนื้อหา และ การจำแนกประเภทตามแนวการเขียน

1.4.1 การจำแนกประเภทตามเนื้อหา

Manuel Komroff (1950: 28-29) จำแนกนวนิยายตามเนื้อหาได้

15 ประเภท ได้แก่

1. นวนิยายเชิงชีวประวัติ (biographical novel)

เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติชีวิตของบุคคลซึ่งเป็นตัวเอก โดยอาจมี เรื่องราวของบุคคลรอบข้างประกอบด้วย เรื่องราวชีวิตของตัวเอกอาจเป็นเรื่องราวของบุคคลอื่น หรือเรื่องราวของตัวผู้แต่งเอง

2. นวนิยายสะท้อนสังคม (social novel)

เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสังคมส่วนใดส่วนหนึ่งในสมัยหนึ่ง

3. นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ (historical novel)

นวนิยายประเภทนี้มีเนื้อหากล่าวถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในอดีต หรือ เป็นช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่งในประวัติศาสตร์

4. นวนิยายแสดงข้อคิด (thematic novel)

นวนิยายประเภทนี้มีเนื้อหามุ่งแสดงข้อคิดอย่างใดอย่างหนึ่ง

5. นวนิยายเป็นตอนต่อเนื่องกัน (episodic novel)

นวนิยายประเภทนี้ประกอบด้วยชุดของเรื่องราว หรือ เหตุการณ์ต่างๆ ที่ไม่ต่อเนื่องกัน แต่ใช้ตัวละครชุดเดียวกันเป็นตัวเชื่อมให้รู้ว่าเป็นเรื่องเดียวกัน

6. นวนิยายผู้ร้ายผู้ดี (picaresque novel)

นวนิยายประเภทนี้เป็นนวนิยายที่มีตัวเอกเป็นคนสามัญ หรือ เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียได้ในสายตาของคนทั่วไป เช่น มิจฉาชีพ คนเสเพล มีเรื่องราวเป็นตอนๆ ต่อเนื่องกัน โดยใช้ตัวละครชุดเดียวกัน

7. นวนิยายเชิงจิตวิทยา (psychological novel)

นวนิยายประเภทนี้เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับสภาพจิตใจของตัวละคร ทั้งตัวละครที่มีสภาพจิตใจปกติและผิดปกติ โดยจะบรรยายความรู้สึกและจิตใจของตัวละคร ซึ่งเป็นผลจากเหตุการณ์ต่างๆ ที่ประสบจากสภาพชีวิตด้านต่างๆ นวนิยายประเภทนี้มีพฤติกรรมและเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นน้อย

8. นวนิยายเชิงปัญหา (problem novel)

นวนิยายประเภทนี้จะแสดงปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม เช่น ความชั่วร้ายทางการเมือง ความล้มเหลวในสังคม การเหยียดผิว และ ปัญหาครอบครัว เป็นต้น

9. หัสนิยาย (humor novel)

เป็นเรื่องเบาสมอง มุ่งให้ความบันเทิงเป็นสำคัญ

10. จินตนิยาย (novel of fantasy)

เป็นนวนิยายที่เกิดขึ้นจากจินตนาการของผู้ประพันธ์แท้ๆ เนื้อเรื่องเต็มไปด้วยเหตุการณ์น่าตื่นเต้นและสนุกสนาน

11. นวนิยายล้อเลียน (satire novel)

เป็นนวนิยายที่แต่งขึ้นเพื่อล้อเลียน เยาะเย้ย หรือเสียดสีประชดประชัน ความเลวร้ายและความยุ่งยากในสังคม

12. นวนิยายผจญภัย (novel of adventure)

เป็นนวนิยายที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้คาดหมาย การเผชิญอันตราย และการต่อสู้

13. อาชญากรรมนิยาย หรือ เรื่องลึกลับ (detective and mystery novel)

เป็นนวนิยายที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับคดีต่างๆ ที่ต้องมีการสืบสวน และความลึกลับที่ต้องพิสูจน์

14. นวนิยายลึกลับเหนือธรรมชาติ (horror and supernatural novel)

เป็นนวนิยายที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับสัตว์ประหลาด ภูตผี ปีศาจ อภินิหาร และ เหตุการณ์ต่างๆ ที่พิสูจน์ไม่ได้

15. นวนิยายเกี่ยวกับท้องถิ่น (novel of the soil)

นวนิยายประเภทนี้มีแก่นสำคัญ คือ สถานที่อันเป็นต้นกำเนิดของเหตุการณ์และตัวละครในเรื่อง

Royal A. Gateman (อ้างถึงใน จรุงห์ เพชรมณี, 2523 : 102) ได้แบ่งนวนิยายออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่

1. นวนิยายเชิงสังคมวิทยา (sociological novel) แบ่งออกเป็นประเภทย่อย ได้แก่

1.1 นวนิยายเชิงปัญหา (problem novel) คือ นวนิยายที่เกี่ยวข้องกับปัญหาสังคมเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง เช่น เรื่องของครอบครัว เชื้อชาติ เป็นต้น

1.2 นวนิยายเชิงประชาสัมพันธ์ (propaganda novel) คือ นวนิยายที่สนับสนุนกลุ่มชนหรือสถาบันแห่งใดแห่งหนึ่ง แล้วตำหนิติเตียนหรือกล่าวหาสิ่งอื่น หรือบุคคลอื่น

1.3 นวนิยายเพื่อกรรมมาชน (proletarian novel) คือ นวนิยายที่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงความเห็นใจและเข้าใจปัญหาของชนชั้นกรรมมาชีพ หรือ ผู้ใช้แรงงาน

1.4 นวนิยายเกี่ยวกับท้องถิ่น (novel of the soil) คือ นวนิยายที่ประกอบด้วยพฤติกรรมต่างๆอันเป็นผลจากธรรมชาติ เช่น ความแห้งแล้ง แผ่นดินไหว น้ำท่วม เป็นต้น

2. นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ (historical novel) แบ่งออกเป็นประเภทย่อยได้ ดังนี้

2.1 นวนิยายเกี่ยวกับยุคสมัย (periodical novel) คือ นวนิยายที่แสดงรายละเอียดทางสังคมในอดีต โดยสร้างตัวละครขึ้นมาใหม่

2.2 นวนิยายโลดโผนอิงประวัติศาสตร์ (historical romance) คือ เรื่องของเหตุการณ์บ้านเมือง และการผจญภัยในอดีตนานมาแล้ว มีเรื่องตื่นเต้นเพื่อหนีความจริง

2.3 นวนิยายอิงประวัติศาสตร์อย่างแท้จริง (historical novel proper) คือ เรื่องที่แสดงข้อเท็จจริงแห่งยุคสมัย โดยมุ่งให้อดีตเป็นตัวอย่างแก่ปัจจุบัน

2.4 นวนิยายแสดงเบื้องหลัง (confession novel) คือ นวนิยายที่ใช้เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ หรือ ข่าวซึ่งคนทั่วไปสนใจ เป็นโครงเรื่อง มีประเภทย่อย คือ นวนิยายลึกลับเกี่ยวกับสมัยโกธิค, อาชญากรรม และ นวนิยายเชิงวิทยาศาสตร์ซึ่งเป็นเรื่องวิทยาศาสตร์และธรรมชาติ

1.4.2 จำแนกประเภทตามแนวการเขียน

เปลื้อง ณ นคร (2514 : 10-12) ได้จำแนกนวนิยายตามแนวเขียนไว้ 3 ประเภท คือ

1. นวนิยายผูกเรื่อง (plot novel) หมายถึง นวนิยายที่ยึดการวางโครงเรื่องเป็นหลัก หัวใจของนวนิยายอยู่ที่การสร้างพฤติกรรมน่าตื่นเต้นไว้ในเรื่อง

2. นวนิยายแนวจิตวิทยา (psychological novel) หมายถึง นวนิยายที่แสดงให้ผู้อ่านทราบว่า ตัวละครหรือผู้ประพันธ์มีความคิดอย่างไร เช่น มีความกลัว ความใฝ่ฝัน ความหวัง ความปรวนแปรตามทางชีวิตว่าเป็นอย่างไรบ้าง

3. นวนิยายสมจริง (realistic novel) หมายถึง นวนิยายที่มุ่งให้ผู้อ่านมองเห็นสภาพความเป็นไปในชีวิตตามความเป็นจริงอย่างละเอียดถี่ถ้วน

จากการแบ่งประเภทของนวนิยายดังกล่าว สามารถสรุปประเภทของนวนิยายเพื่อใช้ในการวิจัยนี้ออกเป็น 10 ประเภท ได้แก่ นวนิยายเชิงจิตวิทยา นวนิยายเชิงชีวประวัติ นวนิยายผจญภัย จินตนิยาย นวนิยายสะท้อนสังคม นวนิยายแสดงข้อคิด หัสนิยาย อาชญากรรม นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ และนวนิยายประเภทอื่นๆ

2. นวนิยายแปลและนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกในประเทศไทย

วรรณกรรมของไทยที่เกิดขึ้นในระยะแรกส่วนใหญ่เป็นวรรณกรรมประเภทร้อยกรอง วรรณกรรมร้อยแก้วของไทยเพิ่งเริ่มมีความสำคัญขึ้นในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์โดยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก โปรดเกล้าฯ ให้สมเด็จพระเจ้าหลานเธอกรมพระราชวังหลังทรงอำนวยการแปลนวนิยายอิงพงศาวดารจีนเรื่อง *ไซฮั่น* และให้เจ้าพระยาพระคลัง (หน) อำนวยการแปลเรื่อง *สามก๊ก* และได้มีการแปลพงศาวดารจีนเรื่องอื่นๆ ในรัชกาลต่อมา ถึงแม้ว่าจะมีการแปลนวนิยายอิงพงศาวดารจีนหลายเรื่อง แต่ก็มิได้นับว่าเป็นการกำเนิดนวนิยายและนวนิยายแปลในประเทศไทยอย่างแท้จริง (สุพรรณณี วราทร, 2519: 22-33)

เหตุการณ์ที่วงวรรณกรรมไทยถือกันว่าเป็นการปฏิบัติของภาษาไทย และเป็นจุดกำเนิดวรรณกรรมที่เรียกว่า "นวนิยาย" และถือได้ว่าเป็นนวนิยายแปลเรื่องแรกของไทยอย่างแท้จริงด้วยก็คือ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว มีการแปลนวนิยายเรื่อง *ความพยาบาท* โดย แม้วิน (พระยาสุรินทรราชา) แปลจากบทประพันธ์เรื่อง *Vandetta* ของ แมรี คอแรลลี ลงเป็นตอนๆ ในวารสารลักขิตวิทยา เล่ม 2 ตั้งแต่ตอนที่ 1 ถึง ตอนที่ 10 ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ร.ศ.115 ถึงเดือนเมษายน ร.ศ.120 (พ.ศ. 2439 ถึง 2444) การแปลนวนิยายเรื่องนี้ไม่ได้ใช้สำนวนและวิธีเรียบเรียงแบบที่เคยทำมาก่อน คือ แบบบรรยายหรือเล่าเรื่องในทำนองเล่านิทานหรือพงศาวดาร หรือเหมือนบันทึคดีอื่นๆ ประเภทจักรๆ วงศ์ๆ ที่นิยมกันก่อนหน้านั้น แต่เป็นการเรียบเรียงแบบนวนิยายเหมือนของชาวตะวันตก เนื่องจากไม่มีต้นฉบับภาษาอังกฤษเหลืออยู่ให้เทียบเคียง จึงยังไม่มีผู้ใดบอกได้ว่าผู้แปลใช้วิธีแปลแบบใด เรื่อง *ความพยาบาท* เป็นที่นิยมของผู้อ่านในสมัยนั้นเป็นอย่างยิ่ง ตั้งแต่นั้นมาผู้มีความรู้ภาษาอังกฤษดีในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ผลิตงานแปลแบบนวนิยายอีกมากมายหลายประเภท เช่น นวนิยายรัก อาชญากรรม นวนิยายโลดโผนผจญภัย ขบขัน และ นวนิยายวิทยาศาสตร์ ส่วนใหญ่เป็นการแปลจากนวนิยายภาษาตะวันตก ได้แก่ ภาษาอังกฤษ และ ภาษาฝรั่งเศส เรื่องที่แปลส่วนใหญ่มุ่งเพื่อความบันเทิงของผู้อ่านเพียงอย่างเดียว นักเขียนที่คนนิยมอ่าน ได้แก่ แมรี คอแรลลี, เซอร์ เฮนรี ไรเดอร์ แอสการ์ด และ เซอร์ อาเธอร์ โคนัน ดอยล์ นวนิยายบางเรื่องที่พิมพ์ขายเป็นตอนสร้างรายได้เป็นอย่างดีแก่ผู้แปล จึงนับเป็นจุดกำเนิดของการแปลเพื่ออาชีพ (เจือ สตะเวทิน, 2517: 20; เสงวน จันทรเขตต์, 2528: 16; ตริศิลป์ บุญขจร : 2523, 1 ; หอมหวล ชื่นจิตร์, 2527 : 16-18 ; สุพรรณณี วราทร, 2519 : 53-55)

การแปลนวนิยายเพื่อพิมพ์เป็นเล่มได้เริ่มขึ้นภายหลังจากการแปลเรื่อง *ความพยายาม* นวนิยายที่แปลจากภาษาอังกฤษและพิมพ์เป็นเล่ม เรื่องแรกชื่อ *เต็ดมา* :ซึ่งแปลโดย "ศ.ร." ซึ่งเป็นนามปากกาของหม่อมเจ้าหญิงศุขศรีสมร เกษมศรี ร่วมกับหม่อมเจ้าพูนศรีเกษม เกษมศรี แปลจากเรื่อง *Thelma* ของ แมรี คอเวลล์ พิมพ์ที่โรงพิมพ์กรุงเทพฯเดลิแมล์ เมื่อ พ.ศ. 2455 มีสยามแสตมป์กำปนีเป็นผู้จำหน่ายราคาเล่มละ 50 สตางค์ เนื่องจากนวนิยายในรูปเล่มเล่มแรกจำหน่ายได้ดี ประกอบกับมีผู้อ่านนิยมน่านนวนิยายมากขึ้นนับตั้งแต่ พ.ศ. 2467 เป็นต้นมา "ศ.ร."จึงแปลนวนิยายเรื่องอื่นๆพิมพ์ออกมาจำหน่ายอีกเดือนละเล่ม เช่น *เรื่องแอบแซงท์* แปลจากเรื่อง *Absinth* ของแมรี คอเวลล์ เป็นต้น ในช่วงนั้นนอกจากจะมีนวนิยาย แปลจากภาษาตะวันตกแล้ว ยังมีนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก หรือ ที่เรียกกันว่าเรื่องจีนแปลและพิมพ์ลงเป็นตอนๆ ในหนังสือพิมพ์รายวัน เช่น *สยามราษฎร์* โดยเรื่องแปลของจีนก็ได้รับความนิยมไม่น้อยกว่าเรื่องแปลหรือนวนิยายแปลจากตะวันตก (เชวง จันทระเขตต์, 2528: 16; ตรีศิลป์ บุญขจร, 2523: 16-25; อุดม รุ่งเรืองศรี, 2522: 82)

ในช่วงปลายรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 6 จนถึงสมัยเปลี่ยนแปลงการปกครองในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 7 นวนิยายแปลได้รับความนิยมลดน้อยลง นวนิยายไทยเริ่มมีลักษณะเป็นของตนเองชัดเจนขึ้น ตั้งแต่ พ.ศ. 2472 เป็นต้นมา ผู้อ่านหันมาอ่านเรื่องที่นักเขียนไทยเขียนขึ้นมากกว่า ในช่วงการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2474 อุดมการณ์ของคณะราษฎร เรื่องความเสมอภาคส่งผลให้นวนิยายมีลักษณะไปสู่การวิพากษ์วิจารณ์ปัญหาสังคม แสดงความสำนึกทางมนุษยธรรมต่อผู้ยากไร้ และ ถูกกดขี่ในสังคม

ช่วงก่อนและหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 (พ.ศ.2480-2489) มีการพิมพ์นวนิยายแปลน้อย ทั้งนี้เป็นเพราะภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ.2476 ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ได้ให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานในการพิมพ์ไว้มาก และในปีเดียวกัน รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติว่าด้วยคอมมิวนิสต์อีกฉบับหนึ่งทำให้สิ่งพิมพ์ต่างๆ ถูกกวาดขันเข้มงวดมากยิ่งขึ้น นักแปลที่มีชื่อเสียงเด่นในสมัยนี้ คือ อมราวดี ผู้แปลเรื่องของแมรี คอเวลล์ ในสมัยต่อมานวนิยายแปลได้ฟื้นตัวขึ้น มีนักแปลนวนิยายเพิ่มมากขึ้น และมีการแปลผลงานของประเทศต่างๆนอกจากอังกฤษ เช่น สันตศิริแปลผลงานของเฟิร์ล เฮส. บัค นักเขียนชาวจีนอเมริกัน ประมูล อุณหภูม แปลเรื่องของ จอห์น สไตน์แบค นักเขียนอเมริกัน อาษา ขจรจิตเมตต์ แปลเรื่อง

ของเออร์เนส เฮมมิงเวย์ นักเขียนอเมริกัน และ ว. ณ เมืองลุง แปลนวนิยายจีน เป็นต้น (หอมหวล ชื่นจิตร์, 2527: 18; ตรีศิลป์ บุญขจร, 2523: 2, 447-448)

ในช่วงหลัง พ.ศ.2515 นวนิยายแปลมีแนวเพื่อการสร้างสรรค์สังคมใหม่ หรือที่เรียกว่าวรรณกรรมเพื่อชีวิต โดยแสดงความคิดเห็นด้านการเมืองแบบสังคมนิยม มีการแปลนวนิยายจากประเทศสังคมนิยมและประเทศไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใดมากขึ้น (หอมหวล ชื่นจิตร์, 2527: 19)

หลังจากตุลาคม พ.ศ. 2519 เป็นต้นมา ด้วยเหตุผลทางการเมือง และความคับสนในชีวิตรประจำวันของคนไทย รวมทั้งความเบื่อหน่ายในแนวการเขียนแบบข้าชากของนวนิยายไทย ผู้อ่านไทยเปลี่ยนรสนิยมมาอ่านนวนิยายประเภทชายดี หรือ ประเภทหลักหนีความจริง ซึ่งมีการแปลมากขึ้นและจำหน่ายโดยทั่วไป ซึ่งพิมพ์ออกสู่ตลาดอย่างน้อยสัปดาห์ละหนึ่งเล่ม และในจำนวนหนังสือขายดีของร้านขายหนังสือต่างๆ แต่ละสัปดาห์จะต้องมีนวนิยายแปลติดอันดับอยู่ด้วย เรียกได้ว่าเป็น "ยุคทองของการแปล" ทำให้จำนวนนักแปลอาชีพและสมัครเล่นเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว (หอมหวล ชื่นจิตร์, 2527: 19; สำราญ สัมฤทธิ์สุวรรณ, 2522: 52-56)

3.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายและวรรณกรรมแปลซึ่งเกี่ยวข้องกับการวิจัยในครั้งนี้ จำแนกได้เป็น 3 หัวข้อ ได้แก่ งานวิจัยในเชิงประวัติ งานวิจัยในเชิงประเมินคุณค่า และ งานวิจัยในเชิงวิเคราะห์เนื้อหา ดังต่อไปนี้

3.1งานวิจัยในเชิงประวัติ

วรรณคดี ต้องเคียน (2515) ได้ศึกษาหนังสือแปลในประเทศไทย โดยศึกษาความสำคัญของการแปล และคุณค่าของการแปลที่มีต่อการศึกษา ความเจริญก้าวหน้าของ การแปลในต่างประเทศ ความเป็นมาของหนังสือแปลในประเทศไทย สภาวะการแปลของไทย เพื่อที่จะเป็นแนวทางในการส่งเสริมการแปลในประเทศให้แพร่หลายยิ่งขึ้น จากผลการวิจัยพบว่า ประเทศไทยมีหนังสือแปลที่เป็นลายลักษณ์อักษรมาประมาณ 500 ปีแล้ว ก่อนการแปลคัมภีร์ไบเบิลในทวีปยุโรปเล็กน้อย ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาถึง พ.ศ. 2514 มีหนังสือแปลประมาณ 1,300 เรื่อง ในสมัยแรกผู้แปลเป็นผู้ที่พระมหากษัตริย์โปรดเกล้าฯ ให้แปล ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า

เจ้าอยู่หัวจึงปรากฏผู้สนใจเริ่มแปลหนังสือภาษาต่างประเทศอันเป็นการเริ่มต้นของการแปลในยุคปัจจุบัน จากการศึกษาพบว่าผู้แปลในยุคปัจจุบัน ร้อยละ 55 เป็นข้าราชการและอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา ใช้ต้นฉบับภาษาอังกฤษมากที่สุด หนังสือแปลพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2505-2509 มีจำนวนมากที่สุดของหนังสือแปลที่เริ่มพิมพ์ตั้งแต่ พ.ศ.2408-2514 หนังสือนวนิยายแปลมีจำนวนมากที่สุดปัญหาที่สำคัญคือการขาดแคลนผู้แปลที่เชี่ยวชาญวรรณกรรมทางวิชาการสาขาต่างๆ และ อัตราค่าแปลต่ำมาก

งานวิจัยของวรรณี ต่องเคียน (2515) มีประเด็นซึ่งเกี่ยวข้องกับนวนิยายแปล ดังนี้

ด้านภาษาต้นฉบับ

หนังสือแปลที่พิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2408-2514 จำนวนมากที่สุดเป็นนวนิยายแปล และแปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ

3.2 งานวิจัยในเชิงประเมินคุณค่า

นัยนา บัวทอง (2528) ได้ทำการประเมินคุณค่าวรรณกรรมแปลสำหรับเด็กวัย 11-14 ปี ประเภทนวนิยายสมจริงที่พิมพ์ในประเทศไทยตั้งแต่ พ.ศ.2525-2527 เป็นหนังสือที่ระบุปีที่พิมพ์อย่างชัดเจน ยังมีวางจำหน่ายในตลาดหนังสือ และ เป็นหนังสือประเภทนวนิยายสมจริงที่ดำเนินเรื่องด้วยบทสนทนาและบรรยายจำนวน 47 เรื่อง ในด้าน เนื้อหา โครงเรื่อง แนวคิดของเรื่อง การเสนอตัวละคร การใช้ภาษาและแนวการเขียน การดำเนินเรื่อง การจบเรื่อง รูปเล่ม และ ด้านการสนองความต้องการของเด็กวัยรุ่น พบว่า หนังสือที่ได้รับค่าเฉลี่ยสูงสุดจากทุกๆ ด้านรวมกัน และมีคุณค่าในระดับดี คือ เรื่องเจ้าหมีน้อย ส่วนหนังสือที่มีคะแนนรวมและค่าเฉลี่ยต่ำสุดตลอดจนมีคุณค่าในระดับควรปรับปรุง คือ เรื่องสัตว์แพทย์สมองใส กล่าวได้ว่าหนังสือเรื่องนี้มีลักษณะไม่เหมาะสม และ ควรปรับปรุงในด้านเนื้อหา โครงเรื่อง แนวคิดของเรื่อง การเสนอตัวละคร ด้วยเหตุนี้จึงทำให้หนังสือเรื่องนี้มีคุณค่าด้อยลงไป

วรรณณ ฉายศิริกุล (2524) ได้ทำการประเมินคุณค่านวนิยายจีนกำลังภายในที่ได้รับความนิยมในปี พ.ศ. 2521-2522 โดยใช้นวนิยายจีนกำลังภายในซึ่งเป็นหนังสือที่ตีพิมพ์มาแล้วไม่น้อยกว่า 2 ครั้ง และมีสถิติจำหน่ายเกินกว่า 5,000 เล่ม จำนวน 12 ชื่อเรื่อง จากผลการวิจัยพบว่า

โครงเรื่องใหญ่ที่นิยมใช้ในนวนิยายจีนกำลังภายใน คือ ความแค้น บุญคุณ และ ความจงรักภักดีที่มีต่อเพื่อน ครอบครัว และ สถาบันต่างๆ โดยใช้โครงเรื่องหลายลักษณะผสมผสานกัน แต่โครงเรื่องที่นิยมมากที่สุด คือ การนำธาตุแท้ของมนุษย์ในด้านร้ายมาตีแผ่ วิธีการเขียนเรื่องใช้การบรรยายเป็นหลัก ตัวละครส่วนใหญ่มีลักษณะหลายอย่างทั้งดีและเลว ตัวเอกฝ่ายธรรมะมีดีมั่นในคุณธรรม รักษาสัจจะ มีฝีมือเก่งกล้า กล้าหาญ และ ชอบช่วยเหลือผู้อื่น ตัวเอกฝ่ายอธรรม มีลักษณะเป็นคนหน้าซื่อใจคด เจ้าเล่ห์ และ สุขุม ฉลาดลึกซึ้ง วิธีการจบเรื่องที่ใช้ส่วนมากเป็นการจบแบบสุขนาฏกรรม คุณค่าที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายจีนกำลังภายในมากที่สุด คือ คุณค่าทางด้านสุภาพบุรุษ ค้ำค้ำพิงพิง คดีสอนใจ ด้านวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีของชาวจีนเกี่ยวกับการประกอบอาชีพและภาษา ด้านค่านิยมในการดำเนินชีวิต และการต่อสู้ ด้านความคิดเห็นของผู้อ่านซึ่งสำรวจความคิดเห็นของผู้อ่าน 60 คน พบว่า ผู้อ่านส่วนใหญ่อ่านนวนิยายจีนกำลังภายในเพื่อความสนุกสนาน ลักษณะโครงเรื่องที่ชอบมากที่สุด คือ เรื่องเกี่ยวกับความขัดแย้ง ความคิดปรัชญา อารมณ์ ผู้อ่านส่วนใหญ่ยอมรับว่านวนิยายจีนกำลังภายในมีคุณค่า และ คุณค่าที่เห็นเด่นชัดที่สุด เป็นที่ยอมรับทั่วไป คือ สอนใจ มีคติธรรม และ ปรัชญาต่างๆ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งศึกษาในเชิงประเมินคุณค่า จำนวน 2 เรื่อง มีประเด็นซึ่งเกี่ยวข้องกับนวนิยายแปล ดังนี้

ด้านประเภทของนวนิยาย

งานวิจัยของ นัยนา บัวทอง (2528) ใช้เกณฑ์การคัดเลือกหนังสือที่นำมาใช้ในการประเมิน คือ ประเภทนวนิยายสมจริง

ด้านการดำเนินเรื่อง

งานวิจัยของ วรวรรณ ฉายศิริกุล (2524) พบว่านวนิยายจีนกำลังภายในใช้วิธีการดำเนินเรื่องด้วยการบรรยายเป็นหลัก

3.3 งานวิจัยในเชิงวิเคราะห์เนื้อหา

3.3.1 งานวิจัยในเชิงวิเคราะห์เนื้อหาวรรณกรรมแปลทุกภาษา

จันทนีย์ พานิชผล (2527) ได้ทำการวิเคราะห์เนื้อหาหนังสือแปลสำหรับเด็กที่แปลเป็นภาษาไทย พ.ศ. 2520-2525 โดยศึกษาวิเคราะห์เนื้อเรื่องและเนื้อหาของหนังสือที่พิมพ์โดยสำนักพิมพ์เอกชน 7 แห่ง จำนวน 115 เล่ม จากผลการวิจัย พบว่า หนังสือสำหรับเด็กอายุ 11-14 ปี ที่แปลเป็นภาษาไทยส่วนใหญ่เป็นนวนิยายสมจริงที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับสงครามและความรุนแรงมากที่สุด รองลงไป คือ เรื่องเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ในครอบครัว เรื่องเกี่ยวกับสัตว์ เรื่องการผจญภัย เรื่องเกี่ยวกับวัยรุ่น และ เรื่องของความรักตามลำดับ โดยที่มีเนื้อหาช่วยเสริมสร้างพัฒนาการทางสังคม คุณธรรม และ สติปัญญาให้แก่เด็ก หนังสือส่วนใหญ่มีเนื้อหาที่จะสร้างเสริมพัฒนาการทางสังคมและคุณธรรมในแง่ความมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และ รู้จักเสียสละ ความสุภาพอ่อนน้อม ความกล้าหาญ และ ความเมตตากรุณา สำหรับเนื้อหาที่จะช่วยเสริมสร้างพัฒนาการทางสติปัญญามีกล่าวถึงมากที่สุดในเรื่องความมีเชาว์ปัญญา หนังสือจำนวนน้อยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการรักษาระเบียบวินัย การพึ่งตนเอง การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ความตรงต่อเวลา และ ความรู้ทางชีวประวัติ

เปรมวดี สาริกะวณิช (2529) ได้ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบสังคหวัตถุ 4 ในวรรณกรรมไทยและวรรณกรรมแปลสำหรับเด็กเยาวชน จำนวน 90 ชื่อเรื่อง ซึ่งแบ่งออกเป็นวรรณกรรมไทย 45 ชื่อเรื่อง และ วรรณกรรมแปล 45 ชื่อเรื่อง ประเภทนวนิยายสมจริง ที่มีเนื้อหาจบภายในหนึ่งเล่ม และ มีการพิมพ์ครั้งแรกในประเทศไทย ระหว่าง เดือนมกราคม ถึง ธันวาคม พ.ศ. 2528 จากผลการวิจัยพบว่า วรรณกรรมไทยและวรรณกรรมแปลสำหรับเด็กเยาวชนเน้นสังคหวัตถุ 4 ในด้านพูดความจริงเสมอมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านไม่พูดคำหยาบคาย ด้านบำเพ็ญตนเป็นพลเมืองดีของสังคมที่ตนอยู่ ด้านปฏิบัติภารกิจหน้าที่ของตนที่ได้รับมอบหมายให้บรรลุผลสำเร็จด้านความเป็นมิตร

วไลพร เจนสาริภรณ์ (2534) ได้ศึกษาหนังสือนวนิยายแปลสำหรับเด็กวัยรุ่น ที่พิมพ์ในประเทศไทย พ.ศ. 2526-2531 ในด้านปริมาณ ประเภท เนื้อหา ภาษา ผู้แต่ง ผู้แปล ตลอดจนสำนักพิมพ์ที่รับผิดชอบการผลิต ผลการวิจัย พบว่า นวนิยายแปลสำหรับเด็กวัยรุ่นเป็นนวนิยายประเภทสมจริง แปลจากภาษาอังกฤษมากที่สุด สำนักพิมพ์เรจินาพิมพ์เป็นจำนวนมากที่สุด

การวิเคราะห์เนื้อหาแบ่งเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ในครอบครัวซึ่งกล่าวถึงความรัก
ระหว่างพ่อ แม่ ลูก มากที่สุด กล่าวถึงความรักระหว่างสามีภรรยา น้อยที่สุด ส่วนเนื้อหาเกี่ยวกับ
สภาพสังคมกล่าวถึงปัญหาของสังคมมากที่สุด กล่าวถึงสงครามและผลกระทบต่อสงครามน้อย
ที่สุด ส่วนเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของเด็กและวัยรุ่น มีเนื้อหากล่าวถึงความมีเซาว์ปัญญา
มากที่สุด กล่าวถึงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด

สรวิญญา นาชัย (อยู่ในระหว่างดำเนินการ) ได้ทำการวิเคราะห์นวนิยายแปล
สำหรับเยาวชนจากภาษาตะวันตก ซึ่งจัดพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2532-2540 จำนวน 239 ชื่อเรื่อง
ในด้านผู้จัดทำ ภาษาต้นฉบับ ประเภท แนวคิด การนำเสนอ ตัวละครเอก ลักษณะเด่นของหนังสือ
และ องค์ประกอบของหนังสือ ผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลสำหรับเยาวชนจากภาษาตะวันตก
จำนวนมากที่สุด จัดพิมพ์ในปี พ.ศ.2539 ส่วนใหญ่ระบุชื่อผู้แต่ง ระบุชื่อบรรณาธิการ เกือบทั้งหมด
จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์เอกชน ส่วนใหญ่แปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ จำนวนมากที่สุดเป็น
นวนิยายประเภทสมจริง และมีแนวคิดเรื่องมิตรภาพ การนำเสนอ นั้น นำเสนอโดยผู้แต่งบรรยาย
สลับบทสนทนากับตัวละคร ตัวละครเอกส่วนใหญ่เป็นมนุษย์เพศชาย อายุระหว่าง 6-11 ปี มี
ขนาดปกเกิดตึก มีจำนวนหน้ามากกว่า 200 หน้า มีตัวอักษรขนาด 14 พอยท์ มีภาพประกอบ
เป็นภาพการ์ตูนลายเส้น ในส่วนของการระบุข้อมูลในส่วนต่างๆ ส่วนใหญ่มีหน้าคำนำ และ สารบัญ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งศึกษาในเชิงวิเคราะห์เนื้อหาวรรณกรรมแปลทุกภาษา
จำนวน 4 ชื่อเรื่อง มีประเด็นซึ่งเกี่ยวข้องกับนวนิยายแปล ดังนี้

ด้านผู้จัดทำ

งานวิจัยของ สรวิญญา นาชัย พบว่า นวนิยายแปลสำหรับเยาวชนจากภาษา
ตะวันตก ซึ่งจัดพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2532-2540 จำนวนมากที่สุดจัดพิมพ์ในปี พ.ศ.2539 ส่วนใหญ่
ระบุชื่อผู้แต่งและบรรณาธิการ เกือบทั้งหมดจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์เอกชน

ด้านภาษาต้นฉบับ

งานวิจัยของ วไลพร เจนสาริกรณ์ (2534) พบว่า นวนิยายแปลสำหรับวัยรุ่นที่
พิมพ์ในประเทศไทย พ.ศ. 2526-2531 จำนวนมากที่สุดแปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ

งานวิจัยของ สิริัญญา นาชัย พบว่า นวนิยายแปลสำหรับเยาวชนจากภาษาตะวันตก ซึ่งจัดพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2532-2540 ส่วนใหญ่แปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ

ด้านประเภท

งานวิจัยของ จันทนี พานิชผล (2527) พบว่า หนังสือสำหรับเด็กอายุ 11-14 ปี ที่แปลเป็นภาษาไทยจำนวนมากส่วนใหญ่เป็นประเภทนวนิยายสมจริง

งานวิจัยของ วไลพร เจนสาริกรณ์ (2534) พบว่า นวนิยายแปลสำหรับวัยรุ่นที่พิมพ์ในประเทศไทย พ.ศ.2526-2531 จำนวนมากที่สุดเป็นประเภทนวนิยายสมจริง

งานวิจัยของ สิริัญญา นาชัย พบว่า นวนิยายแปลสำหรับเยาวชนจากภาษาตะวันตก ซึ่งจัดพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2532-2540 จำนวนมากที่สุดเป็นประเภทนวนิยายสมจริง

ด้านแนวคิด

งานวิจัยของ สิริัญญา นาชัย พบว่า นวนิยายแปลสำหรับเยาวชนจากภาษาตะวันตก ซึ่งจัดพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2532-2540 จำนวนมากที่สุดมีแนวคิดเรื่องมิตรภาพ

ด้านการดำเนินเรื่อง

งานวิจัยของ สิริัญญา นาชัย พบว่า นวนิยายแปลสำหรับเยาวชนจากภาษาตะวันตก ซึ่งจัดพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2532-2540 จำนวนมากที่สุดดำเนินเรื่องโดยผู้แต่งบรรยายสลับบทสนทนากับตัวละคร

ด้านตัวละครเอก

งานวิจัยของ สริญญา นาชัย พบว่า นวนิยายแปลสำหรับเยาวชนจากภาษาตะวันตก ซึ่งจัดพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2532-2540 ส่วนใหญ่มีตัวละครเป็นมนุษย์เพศชาย อายุระหว่าง 6-11 ปี

ด้านองค์ประกอบของหนังสือ

ส่วนที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือ

งานวิจัยของ สริญญา นาชัย พบว่า นวนิยายแปลสำหรับเยาวชนจากภาษาตะวันตก ซึ่งจัดพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2532-2540 ส่วนใหญ่มีหน้าคำนำ และ สารบัญ

รูปเล่ม

งานวิจัยของ สริญญา นาชัย พบว่า นวนิยายแปลสำหรับเยาวชนจากภาษาตะวันตก ซึ่งจัดพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2532-2540 ส่วนใหญ่มีขนาดปกเกิดบุ๊ค มีจำนวนหน้ามากกว่า 200 หน้า มีตัวอักษรขนาด 14 พอยท์ มีภาพประกอบเป็นภาพลายเส้นการ์ตูน

3.3.2 งานวิจัยในเชิงวิเคราะห์เนื้อหาวรรณกรรมที่แปลจากภาษาตะวันตก

นัยนา จิตรรังสรรค์ (2533) ได้ทำการวิเคราะห์เนื้อหาวรรณกรรมญี่ปุ่นที่แปลเป็นภาษาไทย โดยวิเคราะห์ในด้านเนื้อหา แนวคิด รูปเล่ม และ ราคา ระหว่างปี พ.ศ.2520 ถึง 2529 พบว่า เนื้อหาของวรรณกรรมญี่ปุ่นเป็นเนื้อหาสะท้อนชีวิตและปัญหาสังคมมากที่สุด และ เนื้อหาเกี่ยวกับศาสนาน้อยที่สุด ในด้านแนวคิดเป็นเรื่องของความเชื่อที่ได้รับอิทธิพลของศาสนาต่างๆ มากที่สุด และแนวคิดการนับถือลัทธิขงจื้อมีน้อยที่สุด ในด้านรูปเล่มนั้นส่วนใหญ่มีขนาด 16 หน้ายก พิมพ์ด้วยกระดาษปอนด์ เย็บเล่มแบบปกกาวหรือไสกาว มีจำนวนหน้าประมาณ 151-200 หน้า ทุกเล่มเป็นปกอ่อน ราคาอยู่ระหว่าง 20-29 บาท

ลลิตา ยูวนากร (2533) ได้ทำการวิเคราะห์เนื้อหาหนังสือการ์ตูนสำหรับวัยรุ่นที่แปลงจากภาษาญี่ปุ่น โดยศึกษาหนังสือการ์ตูนที่แปลงจากภาษาญี่ปุ่นซึ่งพิมพ์จำหน่ายในช่วงปี พ.ศ.2530-2531 ในด้านการผลิต การจัดจำหน่ายของสำนักพิมพ์ผู้ผลิต จำนวน รายชื่อ ลักษณะ เนื้อหา และ ความริบเร่งต่อการอ่าน ตลอดจนพฤติกรรมการอ่าน และ ความคิดเห็นที่วัยรุ่นมีต่อหนังสือการ์ตูน ผลการวิจัยพบว่า ในด้านผู้ผลิตหนังสือการ์ตูนมีการแข่งขันกันสูง เนื่องจากเป็นหนังสือที่กำลังได้รับความนิยม และเป็นหนังสือที่ไม่มีลิขสิทธิ์จึงมีผู้ผลิตอยู่เป็นจำนวนมาก แต่เพราะขาดบุคลากรที่มีความชำนาญ ความไม่พร้อมด้านปัจจัยในการผลิตและความริบเร่งทำให้หนังสือการ์ตูนนี้มีข้อผิดพลาดและมีการซ้ำซ้อนอยู่เสมอ ในด้านหนังสือการ์ตูนพบว่ามีหนังสือการ์ตูนที่แปลงจากภาษาญี่ปุ่นซึ่งจำหน่ายในช่วงปี พ.ศ.2530-2531 จำนวน 610 รายชื่อ ส่วนใหญ่เป็นหนังสือการ์ตูนประเภทเล่มเดี่ยวจบ จำนวนหน้าตั้งแต่ 100-200 หน้า มีขนาด 16 หน้ายก และมีส่วนประกอบสำคัญ ได้แก่ หน้าปกใน หน้าหลังหน้าปกใน ส่วนของเนื้อเรื่อง และ ปกหลัง เนื้อเรื่องและแกนเรื่องเป็นประเภทความรัก การต่อสู้สู้กลับ และ เรื่องผี ที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับวัยรุ่น โดยสอดแทรกคุณธรรมในเชิงสร้างสรรค์ให้ผู้อ่านจินตนาการเองตามลักษณะพฤติกรรมของตัวละคร ภาพประกอบแม้จะประณีตสวยงาม แต่มักมีภาพต้องห้าม ภาพสื่อถึงทางเพศ หรือ ภาพแสดงความรุนแรง การใช้ภาษามีการเขียนผิด ใช้ศัพท์และสำนวนที่ไม่เหมาะสม ในด้านองค์ประกอบของหนังสือการ์ตูน วัยรุ่นส่วนใหญ่ชอบภาพปก เนื้อเรื่อง แกนของเรื่อง ภาพประกอบ ขนาดรูปเล่ม จำนวนหน้า และ ตัวอักษรที่ใช้โดยเห็นว่าภาพประกอบที่เกี่ยวกับเรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมดา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งศึกษาในเชิงวิเคราะห์เนื้อหาวรรณกรรมที่แปลงจากภาษาตะวันออกโดยเฉพาะ มีประเด็นซึ่งเกี่ยวข้องกับวรรณกรรมแปล ดังนี้

แนวคิด

งานวิจัยของ นัยนา จิตรรังสรรค์ (2533) พบว่า วรรณกรรมญี่ปุ่นที่แปลเป็นภาษาไทยจำนวนมากที่สุดมีแนวคิดเรื่องความเชื่อในศาสนาต่างๆ

องค์ประกอบของหนังสือ

รูปเล่ม

งานวิจัยของ นัยนา จิตรรังสรรค์ (2533) พบว่า วรรณกรรมญี่ปุ่นที่แปลเป็นภาษาไทย ส่วนใหญ่มีขนาด 16 หน้ายก (ปกกึ่งตึก) พิมพ์ด้วยกระดาษปอนด์ เย็บเล่มแบบ ทากาว หรือ ไส่กาว

งานวิจัยของ ลลิตา ยวนากร (2533) พบว่า หนังสือการ์ตูนสำหรับวัยรุ่นที่แปลจากภาษาญี่ปุ่น ส่วนใหญ่เป็นหนังสือการ์ตูนเล่มเดี่ยวจบ จำนวนหน้าตั้งแต่ 100-200 หน้า มีขนาด 16 หน้ายก (ปกกึ่งตึก)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544 ในด้าน ผู้จัดทำ ภาษาต้นฉบับ ประเภท แนวคิด การดำเนินเรื่อง ตัวละครเอก ฉาก ลักษณะเด่นของหนังสือ และ องค์ประกอบของหนังสือ เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการดำเนินการวิจัยไว้ ดังนี้

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544 เป็นฉบับพิมพ์ครั้งที่ 1 ที่มีโชนิทาน นวนิยายกำลังภายใน บทละครเรื่องสั้น บทกวี หรือหนังสือรวมเรื่อง ที่เป็นนวนิยายแปลจากต้นฉบับภาษาตะวันตกเป็นภาษาไทยโดยตรง และ ที่แปลจากต้นฉบับภาษาตะวันตกเป็นภาษาอื่นๆแล้วนำมาแปลเป็นภาษาไทย จำนวนทั้งสิ้น 80 ชื่อเรื่อง โดยมีรายละเอียดของการสำรวจข้อมูล และ กลั่นกรองกลุ่มประชากรตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. การรวบรวมรายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกจำนวน 177 ชื่อเรื่อง เพื่อคัดเลือกเป็นประชากร มีวิธีดำเนินการดังนี้ (รายละเอียดในตารางที่ 1)

1.1 สืบค้นรายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกจากห้องสมุดต่างๆ และ สถาบันการแปล ได้แก่ หอสมุดแห่งชาติ สำนักหอสมุดกลางมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ สถาบันการแปลหนังสือ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ โดยค้นรายการบรรณานุกรมจากฐานข้อมูลบรรณานุกรมของห้องสมุดและเดินสำรวจบนชั้นหนังสือแต่ละแห่ง (จำนวน 90 ชื่อเรื่อง)

1.2 สืบค้นรายชื่อนวนิยายจากร้านหนังสือต่างๆ ได้แก่ ศูนย์หนังสือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัย

ศรีนครินทร์วิโรฒ ร้านนายอินทร์ ร้านหนังสือดอกหญ้า ร้านหนังสือต้นอ่อนแถมมี โดยเดินสำรวจที่ชั้นหนังสือของ ร้านหนังสือ (จำนวน 43 ชื่อเรื่อง)

1.3 รวบรวมรายชื่อนวนิยายจากรายชื่อหนังสือของสำนักพิมพ์ ได้แก่ รายชื่อหนังสือของบริษัทดวงกมลสมัย จำกัด และ บริษัทสร้างสรรค์บุ๊ค จำกัด (จำนวน 7 ชื่อเรื่อง)

1.4 รวบรวมรายชื่อนวนิยายจากรายชื่อหนังสือที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์ ได้แก่ การวิเคราะห์เนื้อหาวรรณกรรมญี่ปุ่นที่แปลเป็นภาษาไทย (นัยนา จิตรรังสรรค์, 2533) และ หนังสือแปลในประเทศไทย (วรรณิ ต້องเคียน, 2515) (จำนวน 27 ชื่อเรื่อง)

1.5 รวบรวมรายชื่อนวนิยายจากรายชื่อหนังสือของร้านหนังสือออนไลน์บนอินเทอร์เน็ต คือ ร้านหนังสือซีเ็ดบุ๊คส์เซ็นเตอร์ (จำนวน 10 ชื่อเรื่อง)

ดังรายละเอียดในตารางที่ 1

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 1 รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกที่รวบรวมเพื่อพิจารณาใช้เป็นประชากร
จำแนกตามแหล่งข้อมูล

แหล่งข้อมูล	จำนวน นวนิยาย (ชื่อเรื่อง)
1. รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกซึ่งรวบรวมจากห้องสมุด และ สถาบันการแปล	90
1.1 หอสมุดแห่งชาติ	30
1.2 สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	6
1.3 หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	53
1.4 สถาบันการแปล กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ	1
2. รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกซึ่งรวบรวมจากร้านหนังสือ	43
2.1 ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	23
2.2 ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	7
2.3 ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	2
2.4 ร้านนายอินทร์	6
2.5 ร้านหนังสือดอกหญ้า	4
2.6 ร้านหนังสือต้นอ่อนแถมมี	1
3. รายชื่อนวนิยายจากรายชื่อหนังสือของสำนักพิมพ์	7
3.1 รายชื่อหนังสือของบริษัทดวงกมลสมัย จำกัด	5
3.2 บริษัทสร้างสรรค์บุ๊ค จำกัด	2
4. รายชื่อนวนิยายจากรายชื่อหนังสือที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์	27
4.1 การวิเคราะห์เนื้อหาวรรณกรรมญี่ปุ่นที่แปลเป็นภาษาไทย (นัยนา จิตรรังสรรค์, 2533)	26
4.2 หนังสือแปล ในประเทศไทย (วรรณดี ตังเคียน, 2515)	1
5. รายชื่อนวนิยายจากรายชื่อหนังสือของร้านหนังสือออนไลน์ (ร้านหนังสือซีเอ็ดบุ๊คส์เซ็นเตอร์)	10
รวม	177

2. การพิจารณากลั่นกรองรายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกที่รวบรวมได้
เพื่อเป็นประชากร ดำเนินการดังนี้

2.1 ใช้รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งสำรวจได้จากแหล่งที่มี
จำนวนหนังสือมากที่สุด คือ หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
จำนวน 53 ชื่อเรื่อง เป็นรายชื่อพื้นฐาน แล้วนำรายชื่อนวนิยายซึ่งรวบรวมได้จากแหล่งต่างๆ
มาเปรียบเทียบเพื่อเพิ่มเติมรายชื่อนวนิยายที่ไม่ซ้ำซ้ำในรายชื่อนวนิยายที่เป็นประชากร ได้รายชื่อ
นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกเพิ่มขึ้น จำนวน 46 ชื่อเรื่อง ทำให้ได้รายชื่อนวนิยายแปลจาก
ภาษาตะวันออกที่จะสำรวจตัวเล่ม เพื่อใช้เป็นประชากรในการศึกษารวม 99 ชื่อเรื่อง

ดังรายละเอียดในตารางที่ 2

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบรายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกที่รวบรวมได้จากแหล่งต่างๆกับรายชื่อนวนิยายซึ่งรวบรวมได้จากหอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แหล่งข้อมูล	จำนวนชื่อเรื่องที่รวบรวมได้	จำนวนชื่อเรื่องที่ซ้ำ	จำนวนชื่อเรื่องที่จะใช้เป็น ประชากร
1.รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกซึ่งรวบรวมจากห้องสมุด และ สถาบันการแปล			
1.1หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	53	0	53
1.2หอสมุดแห่งชาติ	30	14	16
1.3สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ	6	3	3
1.4สถาบันการแปลหนังสือ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ	1	0	1
2. รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกซึ่งรวบรวมจากร้านหนังสือ			
2.1ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	23	12	11
2.2ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	7	7	0
2.3ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	2	0	2
2.4ร้านนายอินทร์	6	6	0
2.5ร้านหนังสือดอกหญ้า	4	4	0
2.6ร้านหนังสือต้นอ่อนแถมมี	1	1	0
3. รายชื่อนวนิยายจากรายชื่อหนังสือของสำนักพิมพ์			
3.1รายชื่อหนังสือของบริษัทดวงกมลสมัย จำกัด	5	0	5
3.2 บริษัทสร้างสรรค์บุ๊ค จำกัด	2	1	1
4. รายชื่อนวนิยายจากรายชื่อหนังสือที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์			
4.1การวิเคราะห์เนื้อหาวรรณกรรมญี่ปุ่นที่แปลเป็นภาษาไทย (นัยนา จิตรรังสรรค์, 25	26	20	6
4.2หนังสือแปล ในประเทศไทย (วรรณดี ต้องเคียน, 2515)	1	0	1
5. รายชื่อนวนิยายจากรายชื่อหนังสือของร้านหนังสือออนไลน์ (ร้านหนังสือซีเอ็ดบุ๊คส์เซี	10	10	0
รวม	177	78	99

2.2 สํารวจตัวเล่มนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกออกจากรายชื่อซึ่งรวบรวมได้จำนวน 99 ชื่อเรื่องในแหล่งต่างๆ ได้แก่ หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หอสมุดแห่งชาติ สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ร้านนายอินทร์ ร้านหนังสือดอกหญ้า ร้านหนังสือต้นอ่อนแถมมี และงานมหกรรมหนังสือแห่งชาติประจำปี พ.ศ.2543 ปรากฏว่าต้องตัดรายชื่อนวนิยายออกจำนวน 19 ชื่อเรื่อง ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

2.2.1 ไม่สามารถค้นหาตัวเล่มนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกซึ่งเป็นประชากรได้ จำนวน 11 ชื่อเรื่อง

2.2.2 เป็นหนังสือรวมเรื่อง จำนวน 5 ชื่อเรื่อง

2.2.3 เป็นบทกวี จำนวน 3 ชื่อเรื่อง

2.2.4 เมื่ออ่านรายละเอียดในตัวเล่มพบว่า เป็นนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกที่มีต้นฉบับมาจากเรื่องเดียวกัน แต่ฉบับภาษาไทยมี 2 สำนวน จำนวน 1 ชื่อเรื่อง

ดังนั้นจึงมีหนังสือซึ่งสามารถใช้เป็นประชากร จำนวน 80 ชื่อเรื่อง จากจำนวนรายชื่อนวนิยายซึ่งรวบรวมได้ทั้งหมด 99 ชื่อเรื่อง คิดเป็นร้อยละ 81.82

ตั้งรายละเอียดในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวนนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกที่เป็นประชากร จำนวน 80 ชื่อเรื่อง จากรายชื่อนวนิยายซึ่งรวบรวมได้ 99 ชื่อเรื่อง จำแนกตามแหล่งข้อมูล

แหล่งข้อมูล	ชื่อเรื่องที่คัดออกจากกลุ่มประชากร					ชื่อเรื่องที่ใช่ เป็นประชากร
	ชื่อเรื่องที่เป็น ประชากร	หาไม่ พบ	มาจากต้นฉบับ เดียวกับที่ใช้เป็น ประชากร	เป็นหนังสือรวม เรื่อง	เป็นบท กวี	
1. รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งรวบรวมจากห้องสมุด และ สถาบันการแปล						
1.1 หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	53	3	1	3	2	44
1.2 หอสมุดแห่งชาติ	16	2	-	2	-	12
1.3 สำนักหอสมุดกลางมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	3	-	-	-	-	3
1.4 สถาบันการแปลหนังสือ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ	1	-	-	-	-	1
2. รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งรวบรวมจากร้านหนังสือ						
2.1 ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	11	3	-	-	1	7
2.2 ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	2	-	-	-	-	2
3. รายชื่อนวนิยายจากรายชื่อหนังสือของสำนักพิมพ์						
3.1 รายชื่อหนังสือของบริษัทดวงกมลสมัย จำกัด	5	-	-	-	-	5
3.2 สร้างสรรค์บุ๊ค จำกัด	1	-	-	-	-	1
4. รายชื่อนวนิยายจากรายชื่อหนังสือที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์						
4.1 การวิเคราะห์เนื้อหาวรรณกรรมญี่ปุ่นที่แปลเป็นภาษาไทย (นัยนา จิตรรังสรรค์, 25	6	2	-	-	-	4
4.2 หนังสือแปลในประเทศไทย (วรรณิ์ ต้องเคียน, 2515)	1	-	-	-	-	1
รวม	99	10	1	5	3	80

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบบันทึกข้อมูล และ แบบวิเคราะห์
 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ในการจัดทำเครื่องมือสำหรับการวิจัยดำเนินการดังต่อไปนี้

1.ศึกษาค้นคว้าหาข้อมูล กำหนดเกณฑ์การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษา
 ตะวันออกจากตำรา และ เอกสารต่างๆ ดังต่อไปนี้

ประเภทของนวนิยาย

Komroff, Manuel. How to Write a Novel. Boston: The Writer, 1950.

แนวคิด

นิตยา ปิ่นชาญชัยยุทธ. การวิเคราะห์คุณธรรมของตัวเอกในวรรณคดีที่

ปรากฏในหนังสือเรียนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

ประทีน อภินทรมิต. การวิเคราะห์เนื้อหาด้านจริยธรรมในหลักสูตร

มัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.

2533). วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาบริหารการศึกษา
 บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

ตัวละครเอก

กระทรวงมหาดไทย, กรมแรงงาน. **การจัดประเภทมาตรฐานอาชีพ(ประเทศไทย).** กรุงเทพมหานคร: กรมแรงงาน กระทรวงมหาดไทย, 2512.

ฉาก

ทองหล่อ วงษ์ธรรมมา. **การศึกษาและวิเคราะห์เหตุการณ์โลกปัจจุบัน.**

กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์, 2540.

ธนู แก้วโสภาส. **ประวัติศาสตร์โลก.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร:

สุภาพใจ, 2539.

ปรีชา ศรีวัลย์. ประวัติศาสตร์สากล สมัยโบราณ สมัยกลาง สมัยใหม่ และ
ลำดับเหตุการณ์หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 จนถึงปัจจุบัน.
พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์, 2542.

รูปเล่ม

กำธร สติกรกุล. หนังสือและการพิมพ์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา,
2515.

ศิริพงศ์ พยอมแย้ม. การพิมพ์เบื้องต้น. นครปฐม: คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์, 2529.

2. สร้างแบบบันทึกข้อมูล แบบบันทึกข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ตอน^{*} ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ตอนที่ 2 บรรณนิทัศน์

3. สร้างแบบวิเคราะห์นวนิยายแปล โดยแบ่งเนื้อหาการวิเคราะห์ออกเป็น 9 ตอน^{**}

ได้แก่

ตอนที่ 1 ผู้จัดทำ ประกอบด้วย

- ผู้แต่ง
- ผู้แปล
- บรรณาธิการ
- ผู้จัดทำภาพประกอบ
- สำนักพิมพ์
- ผู้จัดทำในลักษณะอื่น

* ดูรายละเอียดในภาคผนวกหน้า 134

** ดูรายละเอียดในภาคผนวกหน้า 135

ตอนที่ 2 ภาษาต้นฉบับ ประกอบด้วย

- ภาษาจีน
- ภาษาญี่ปุ่น
- ภาษาอื่นๆ

ตอนที่ 3 ประเภท ประกอบด้วย

- นวนิยายเชิงจิตวิทยา
- นวนิยายเชิงชีวประวัติ
- นวนิยายผจญภัย
- จินตนิยาย
- นวนิยายสะท้อนสังคม
- นวนิยายแสดงข้อคิด
- หัสนิยาย
- อาชญานิยาย
- นวนิยายอิงประวัติศาสตร์
- นวนิยายประเภทอื่นๆ

ตอนที่ 4 แนวคิด ประกอบด้วย

- การยึดมั่นในศีลธรรม
- การรู้จักตนเอง
- ความกล้าหาญ
- ความจงรักภักดี
- ความซื่อสัตย์สุจริต
- ความประหยัด
- ความพอใจในสิ่งที่มีอยู่
- ความมานะพยายาม
- ความเมตตากรุณา
- ความรัก
- ความรับผิดชอบ

- มิตรภาพ
- อนุรักษธรรมชาติ
- แนวคิดอื่นๆ

ตอนที่ 5 การดำเนินเรื่อง ประกอบด้วย

- การดำเนินเรื่องด้วยจดหมาย
- การดำเนินเรื่องด้วยบันทึก
- การดำเนินเรื่องด้วยการบรรยาย
- การดำเนินเรื่องด้วยวิธีอื่นๆ

ตอนที่ 6 ตัวละครเอก ประกอบด้วย

- ตัวละครเอกที่เป็นมนุษย์
- ตัวละครเอกที่เป็นสัตว์
- ตัวละครเอกที่เป็นสิ่งของ
- ตัวละครเอกอื่นๆ

ตอนที่ 7 ฉาก ประกอบด้วย

- สถานที่สำคัญของเรื่อง
- ยุคสมัย

ตอนที่ 8 ลักษณะเด่นของหนังสือ ประกอบด้วย

- หนังสือที่มีลักษณะเด่น ในด้านต่างๆ ได้แก่
 - หนังสือขายดี
 - หนังสือได้รับรางวัล
 - หนังสือที่ได้รับการยกย่อง เช่น หนังสือที่มีรายชื่ออยู่ในหนังสือ

ดีต่างๆ เป็นต้น

- หนังสือที่มีลักษณะเด่นอื่นๆ เช่น หนังสือเป็นที่กล่าวขวัญถึงผู้แต่งมีชื่อเสียงในระดับนานาชาติ หรือ ผู้แต่งเคยได้รับรางวัล เป็นต้น

ตอนที่ 9 องค์ประกอบของหนังสือ ได้แก่

- ข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือ
- รูปเล่ม

การทดสอบเครื่องมือในการวิจัย

นำแบบวิเคราะห์ที่สร้างขึ้นมาทดลองเก็บข้อมูลครั้งที่ 1 โดยทดลองเก็บข้อมูลจากนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544 จำนวน 15 ชื่อเรื่อง ด้วยวิธีการสุ่มแบบง่าย โดยใช้แบบวิเคราะห์ 1 ชุด ต่อหนังสือ 1 ชื่อเรื่อง รายชื่อนวนิยายแปลซึ่งใช้ทดลองเก็บข้อมูลเพื่อทำการวิเคราะห์ มีดังนี้

โคเอโย, เปาโล. **เวรอนิกาขอตาย** = Veronika Decides to Die.

กรุงเทพมหานคร: โครงการจัดพิมพ์คบไฟ, 2544.

ดาร์ล, โรอัลด์. **บินเดี่ยว** = Going Solo. กรุงเทพมหานคร: ผีเสื้อ, 2540.

ทอลเคียน, เจ. อาร์ อาร์. **กษัตริย์ชาวไร่** = Farmier Giles of Ham.

กรุงเทพมหานคร: กอไข่, 2526.

เบอร์เน็ต, ฟรานซิส ฮอดจสัน. **ในสวนรัก** = Secret Garden. กรุงเทพมหานคร:

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

พิชัย รัตนประทีป, แพล. **แมรี ป็อบปิ้นส์**. พระนคร: โอเดียนสตรี, 2509.

พริตซ์, จิน. **จิน กัดเตอร์รี่ เด็กหญิงจากโพ้นทะเล**. กรุงเทพมหานคร:

เพื่อนใหม่, 2532.

ฟูร์นีย์, อาแล็ง. **โมนอญโลก**. พระนคร: สมาคมสังคมนศาสตร์แห่งประเทศไทย,

2508.

เมลวิลล์, เฮอร์แมน. **มอบีดีค** = Moby Dick. กรุงเทพมหานคร: ประพันธ์สาส์น,

2518.

เรอนาร์, ชูล. **หนูห้วนักกาดแดง**. กรุงเทพมหานคร: ดวงกลม, 2520.

ลอเรนซ์, หลุยส์. **เธอคืออันดรา : เด็กหญิงต่อสู้เพื่อความเป็นมนุษย์**.

กรุงเทพมหานคร: ตันหมาก, 2524.

[วารสกี, มอรีน เครน] **พลัดบ้าน** = A Long Way from Home.

กรุงเทพมหานคร: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2534.

ศรีทักษิณ, แปล. **วิญญาณศิลป์** = The Agony and the Ecstasy. พระนคร
: โอเดียนสโตร์, 2511.

ไอลยโซล่า, โสมเช่ หลุยส์. **ก๊วยโจ้**. กรุงเทพมหานคร: ฟ้าอภัย, 2538.

เฮมิงเวย์, เออร์เนสต์. **เต่าผจญทะเล**. กรุงเทพมหานคร: สำนักข่าวสารอเมริกา,
2500.

เฮสเสะ, แฮร์มัน. **데미อัน**. นครหลวง: แพร์พิทยา, 2515.

การทดสอบแบบวิเคราะห์ซึ่งจะใช้เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยพบว่า
แบบวิเคราะห์ยังมีข้อบกพร่อง จึงได้ปรับปรุงเพิ่มเติมในเรื่องต่างๆ ดังนี้

1.ภาษาต้นฉบับ

ได้จำแนกภาษาต้นฉบับเป็น 2 ภาษาที่พบมากที่สุด คือ ภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่น
และ ภาษาอื่นๆ ไว้เพิ่มเติม

2.ประเภท

จำแนกนวนิยายเป็น 9 ประเภทซึ่งพบบ่อยในนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก
แทนแบบวิเคราะห์เดิมซึ่งจำแนกนวนิยายเป็น 15 ประเภทตามแบบของ Komroff, Manuel และ
จัดหัวข้อนวนิยายประเภทอื่นๆไว้สำหรับนวนิยายประเภทอื่นซึ่งอาจพบ

3.อาชีพของตัวละคร

จัดรวมอาชีพซึ่งใกล้เคียงกันไว้ในกลุ่มเดียวกัน ได้แก่ ทหารและตำรวจ
นักวิทยาศาสตร์ และ นักประดิษฐ์ นักประพันธ์และนักเขียน นักร้อง นักดนตรี และ นักแสดง

หลังจากทำการทดสอบแบบวิเคราะห์ครั้งที่ 1 แล้ว ผู้วิจัยสามารถรวบรวมรายชื่อ
นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งตีพิมพ์ก่อน พ.ศ.2500 และ ตีพิมพ์หลัง พ.ศ.2544
ได้จำนวน 8 ชื่อเรื่อง จึงนำมาทดสอบแบบวิเคราะห์ในครั้งที่ 2 เพื่อความสมบูรณ์ในการเก็บ
รวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบวิเคราะห์ 1 ชุด ต่อหนังสือ 1 ชื่อเรื่อง

รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกซึ่งใช้ในการทดลองเก็บข้อมูล เพื่อทำการทดสอบแบบวิเคราะห์ครั้งที่ 2 มีดังนี้

เกาส์เจี้ยน. **ขุนเขาแห่งจิตวิญญาณ**. กรุงเทพมหานคร: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น, 2545.

ซู่ยเทียม ตันเวชกุล, แปล. **ง่วนเจียว**. พระนคร: โรงพิมพ์เดลิแมร์, 2464.

บรมมหาศรีสุริยวงศ์, สมเด็จพระเจ้าพระยา, แปล. **ชียินก๊วยเจ๋ง**. พระนคร: โรงพิมพ์หมอบรัดเล, 2446.

บรมมหาศรีสุริยวงศ์, สมเด็จพระเจ้าพระยา, แปล. **บัวนฮวยเหลา**. พระนคร: โรงพิมพ์หมอบรัดเล, 2423.

บรมมหาศรีสุริยวงศ์, สมเด็จพระเจ้าพระยา, แปล. **เม่งเจียว**. พระนคร: โรงพิมพ์หมอบรัดเล, 2414.

พิไชยวารีย์, หลวง, แปล. **เม่งมวดเซงฉ้อ**. พระนคร: โรงพิมพ์อุดมกิจเจริญพิมพ์, 2445.

พิทยาลงกรณ์, กรมหมื่น, แปล. **นางพญาสองไทเฮา**. พระนคร: คลังวิทยา, 2494.

ไอซูเอียน. **รักนี้ชั่วนิรันดร์**. กรุงเทพมหานคร: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, 2545.

จากการทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งที่ 2 ได้เพิ่มเติมปรับปรุงแบบวิเคราะห์ให้หัวข้อประเภทของนวนิยาย ดังนี้

ในส่วนประเภทของนวนิยาย ปรับปรุงการจำแนกประเภทของนวนิยายโดยได้เปลี่ยนแปลงจากนวนิยายเกี่ยวกับท้องถิ่น เป็นนวนิยายเชิงจิตวิทยา เนื่องจากปรากฏนวนิยายเชิงจิตวิทยาในส่วนของนวนิยายประเภทอื่นๆ หลายชื่อเรื่อง แต่ไม่พบนวนิยายเกี่ยวกับท้องถิ่นเลย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- นวนิยายเชิงจิตวิทยา
- นวนิยายเชิงชีวประวัติ
- นวนิยายผจญภัย
- จินตนิยาย

- นวนิยายสะท้อนสังคม
- นวนิยายแสดงข้อคิด
- หัสนิยาย
- อาชฌานิยาย
- นวนิยายอิงประวัติศาสตร์
- นวนิยายประเภทอื่นๆ

เมื่อปรับปรุงแก้ไขแบบวิเคราะห์แล้วจึงจัดทำแบบวิเคราะห์ฉบับสมบูรณ์
ใช้เก็บข้อมูลนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ซึ่งเป็นกลุ่ม
ประชากร

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบวิเคราะห์ที่สร้างขึ้นมามีดำเนินการเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล
กลุ่มประชากรซึ่งเป็นนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544
จำนวน 80 ชื่อเรื่อง โดยใช้เครื่องมือ 1 ชุด ต่อนวนิยายแปลภาษาตะวันออก 1 ชื่อเรื่อง
ซึ่งดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. อ่านนวนิยายแปลซึ่งเป็นประชากรเพื่อบันทึกข้อมูลทางบรรณานุกรม
และจัดทำบรรณนิทัศน์ในแบบบันทึกข้อมูล
2. อ่านนวนิยายแปลซึ่งเป็นกลุ่มประชากรซ้ำพร้อมทั้งบันทึกข้อมูลในส่วนของ
การวิเคราะห์ข้อมูลตามประเด็นที่กำหนดวิเคราะห์ไว้ ได้แก่ ผู้จัดทำ ภาษาต้นฉบับ ประเภท
แนวคิด การดำเนินเรื่อง ตัวละครเอก จาก ลักษณะเด่นของหนังสือ และองค์ประกอบของหนังสือ
โดยในส่วนของประเภท แนวคิด ตัวละครเอก และ จากของนวนิยายนั้นทำการขีดรอยคะแนนตาม
ประเด็นที่พบภายในเนื้อเรื่อง โดยพิจารณาประเภท แนวคิด ตัวละครเอก และจากซึ่งปรากฏ
มากที่สุดหรือเด่นชัดที่สุดเป็นเพียงประเด็นเดียวของนวนิยายเรื่องนั้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลดำเนินการโดยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ หาค่าทางสถิติโดย
แจกแจงความถี่ และ หาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตาราง และ คำบรรยาย

ประกอบตารางในบทที่ 4 และ สรุปผลการวิจัย รายงานผล อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ
ในบทที่ 5

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544 ที่เป็นประชากรจำนวน 80 ชื่อเรื่อง ได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตาราง ประกอบคำบรรยายเป็น 9 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผู้จัดทำ นำเสนอข้อมูลในตารางที่ 4- 14

ตอนที่ 2 ภาษาต้นฉบับ นำเสนอข้อมูลในตารางที่ 15-16

ตอนที่ 3 ประเภทของนวนิยาย นำเสนอข้อมูลในตารางที่ 17-18

ตอนที่ 4 แนวคิด นำเสนอข้อมูลในตารางที่ 19

ตอนที่ 5 การดำเนินเรื่อง นำเสนอข้อมูลในตารางที่ 20

ตอนที่ 6 ตัวละครเอก นำเสนอข้อมูลในตารางที่ 21-22

ตอนที่ 7 ฉาก นำเสนอข้อมูลในตารางที่ 23-24

ตอนที่ 8 ลักษณะเด่น นำเสนอข้อมูลในตารางที่ 25-26

ตอนที่ 9 องค์ประกอบของหนังสือ นำเสนอข้อมูลในตารางที่ 27-33

ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผู้จัดทำ

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544 ในด้านผู้จัดทำ จำแนกเป็น 5 หัวข้อ ได้แก่ ผู้แต่ง ผู้แปล บรรณาธิการ ผู้จัดทำภาพประกอบ และสำนักพิมพ์ ปราบกฎผลดังนี้

1.1 ผู้แต่ง

ผลการวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544 ในด้านผู้แต่ง โดยจำแนกตามการระบุชื่อผู้แต่ง พบว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกส่วนใหญ่จำนวน 74 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 92.50) ระบุชื่อผู้แต่ง และจำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 7.50) ไม่ระบุชื่อผู้แต่ง

สำหรับนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกที่ระบุชื่อผู้แต่งส่วนใหญ่ จำนวน 72 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 90.00) มีผู้แต่ง 1 ราย และนวนิยาย จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50) มีผู้แต่งมากกว่า 1 ราย

ดังรายละเอียดในตารางที่ 4

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามการระบุชื่อผู้แต่ง

ผู้แต่ง	ชื่อเรื่อง	
	จำนวน	ร้อยละ
ระบุชื่อผู้แต่ง	74	92.50
ผู้แต่ง 1 ราย	72	90.00
ผู้แต่งมากกว่า 1 ราย	2	2.50
ไม่ระบุชื่อผู้แต่ง	6	7.50
รวม	80	100.00

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544 ในด้านผู้แต่งโดยจำแนกตามจำนวนนวนิยายที่เป็นผลงานของผู้แต่ง พบว่ามีผู้แต่งทั้งสิ้น 48 ราย ผู้แต่งส่วนใหญ่จำนวน 36 ราย (ร้อยละ 75.00) มีผลงานรายละ 1 ชื่อเรื่อง มีผู้แต่งจำนวน 12 ราย (ร้อยละ 24.49) ที่มีผลงานรายละมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง ผู้แต่งที่มีผลงานมากที่สุด คือ นากิบ มาน์ฟูซ มีผลงานจำนวน 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 9.46) รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ คาวาบาตะ, ยาสุนาริ มีผลงานจำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 8.11) ปาจิน จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.41) มิโยโกะ, มัตสึทานิ/ เหมาดุ่น และ ฮิโร, มียาคาวะ มีผลงานรายละ 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 4.05) เท่ากัน เก็นโนะสุเกะ, นางาซากิ/ คุโรยานางิ, เท็ตสึโกะ/ โซเซะคิ, นะทซึเมะ/ ตาเกยามา, มิชิโอะ และ มิชิมา, ยูคิโอะ มีผลงานรายละ จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.70) เท่ากัน

ดังรายละเอียดในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามจำนวนนวนิยายที่เป็นผลงานของผู้แต่ง*

ผู้แต่ง	ผู้แต่ง (N=48)		ชื่อเรื่อง (N=74)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
<u>ผู้แต่งที่มีผลงาน 1 ชื่อเรื่อง</u>	36	75.00	36	48.65
กวางหนี่			1	1.35
โกบายาชิ, ทากิจิ			1	1.35
คิตายามะ, โยโกะ			1	1.35
คิม ยอง อึค			1	1.35
เคอซิง			1	1.35
เกาคู๋			1	1.35
เจ็ง ฟง สี่			1	1.35
เฉาเสี่ยฉิน			1	1.35
ชินจิ, ทาจิมะ			1	1.35
ซันเหมา			1	1.35
ซุนฉือ			1	1.35
ณุก แถม			1	1.35
ทสุโบอิ, ซาคาเอะ			1	1.35
ทานิซากิ, คุนิชิโร			1	1.35
ฟิงฟิง			1	1.35
ฟูกามิ, ทีจี และ ครอสส์, วิลเบอร์			1	1.35
มาซาโอะ, บาบะ			1	1.35
มิชิม่า, ยูโกะ			1	1.35
มียาซาวะ, เคนจิ			1	1.35
มิอูระ, อายาโกะ			1	1.35
ยามาซากิ, โทโมโกะ			1	1.35
ยุงจาง			1	1.35
ลีหยู			1	1.35
หนานกงเผอ			1	1.35
หวางเหมิง			1	1.35
หลี่ป่างหนง			1	1.35
อะคุตะงาว่า, ริวโนะสุเกะ			1	1.35
อาเบะ, โโกโบะ			1	1.35
อาริโยชิ, ซาวาโกะ			1	1.35
อิบุเสะ, มาสึยิ			1	1.35
อูซึดะ, ยูชิโกะ			1	1.35
โอไง, โมริ			1	1.35
โอซามู, ดาไซ			1	1.35
โออิชิ, มาโคโตะ			1	1.35
โอเอะ, เคนซาบุโระ			1	1.35
ไฮทานิ, เค็นจิโร่			1	1.35

ตารางที่ 5 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามจำนวนนวนิยายที่เป็นผลงานของผู้แต่ง (ต่อ)

ผู้แต่ง	ผู้แต่ง (N=48)		ชื่อเรื่อง (N=74)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ผู้แต่งที่มีผลงานมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง	12	24.49	38	51.35
นักิบ มาห์ฟูซ			7	9.46
คาวาบาตะ, ยาสุนาริ			6	8.11
ปาจิ้น			4	5.41
มิโยโกะ, มัตสึทานิ			3	4.05
ฮิโร, มียาคาวะ			3	4.05
เหมาตุ๋น			3	4.05
เกินโนะสุเกะ, นางาซากิ			2	2.70
คุโรยานางิ, เท็ตสึโกะ			2	2.70
ไซเซะคิ, นะทซึเมะ			2	2.70
ตาเกยามา, มิชึโอะ			2	2.70
โตกุโตมิ, เคนจิโร			2	2.70
มิชิม่า, ยูคิโอะ			2	2.70

*ดูรายชื่อนวนิยายจำแนกตามผลงานของผู้แต่งได้ในภาคผนวกหน้า 155

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.2 ผู้แปล

ผลการวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544 ในด้านผู้แปล พบว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกทั้งหมด จำนวน 80 ชื่อเรื่อง ระบุชื่อผู้แปล ส่วนใหญ่จำนวน 74 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 92.50) เป็นนวนิยายที่มีผู้แปล 1 ราย นวนิยายที่มีผู้แปลมากกว่า 1 ราย มีจำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 7.50)

ดังรายละเอียดในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามการระบุชื่อผู้แปล

ผู้แปล	ชื่อเรื่อง	
	จำนวน	ร้อยละ
ระบุชื่อผู้แปล	80	100.00
ผู้แปล 1 ราย	74	92.50
ผู้แปลมากกว่า 1 ราย	6	7.50
ไม่ระบุชื่อผู้แปล	-	-
รวม	80	100.00

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544 ในด้านผู้แปล โดยจำแนกตามจำนวนนวนิยายที่เป็นผลงานของผู้แปล พบว่า มีผู้แปลทั้งสิ้น 51 ราย ผู้แปลส่วนใหญ่จำนวน 41 ราย (ร้อยละ 80.39) มีผลงาน 1 ชื่อเรื่อง มีผู้แปลจำนวน 10 ราย (ร้อยละ 19.61) ที่มีผลงานมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง ผู้แปลที่มีผลงานมากที่สุด คือ ผุสดี นาวาวิจิตร มีผลงานจำนวน 11 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 13.75) รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ แคน สังคีต มีผลงานจำนวน 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 8.75) กิติมา อมรทัต มีผลงาน จำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 7.50) ยุพเรศ วินัยธร มีผลงานจำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.75) เจตน์ ธรรมรังสรรค์

พรอนงค์ นิยมคำ พลับพลึง คงชนะ รัถยา สารธรรม, วัฒนา พัฒนพงศ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี อมราวดี และ อาคิโกะ เดิศอภีร์ภักษ์ มีผลงานรายละเอียดจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50) เท่ากัน

ตั้งรายละเอียดในตารางที่ 7

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 7 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามจำนวนนวนิยายที่เป็นผลงานของผู้แปล*

ผู้แปล	ผู้แปล (N=51)		ชื่อเรื่อง (N=80)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
<u>ผู้แปลที่มีผลงาน 1 ชื่อเรื่อง</u>	41	80.39	41	51.25
กนก ศฤงคารินทร์			1	1.25
กัลยาณี สีสสุวรรณ			1	1.25
จงพวง มณีวัฒนา			1	1.25
จิตรภรณ์ ตันรัตนกุล			1	1.25
จิตรภรณ์ ศิริพูล			1	1.25
เจริญชัย			1	1.25
เจตน์ ธรรมรังสรรค์ และ เพชรพีโล ฤทัย			1	1.25
เจตน์ ธรรมรังสรรค์ และ วิวัฒน์รุ่งวรรณวงษ์			1	1.25
จูเลียต			1	1.25
จูน ประภาวิวัฒน์			1	1.25
ช.ชาลี			1	1.25
ชลดา เรื่องรักลิขิต, อรวรรณ บุญยฤทธิ และ อุไรศรี วรรณสิน			1	1.25
ชลันธร			1	1.25
ดวงตา ประทีป			1	1.25
แดง ระวี			1	1.25
ถนอมวงศ์ ล้ายอดมรรคผล			1	1.25
ธราธร นางาซีมา			1	1.25
น.นพรัตน์			1	1.25
นารียา			1	1.25
ป.ร.			1	1.25
ปัญญา วาทธรรม			1	1.25
พัชรินทร์			1	1.25
พิมาน			1	1.25
มณฑา พิมพ์ทอง			1	1.25
มยุชะ ไชริคาวา			1	1.25
มาลา แยมเอิบสิน			1	1.25
มาลินี แก้วเนตร			1	1.25
เรื่องชัย รักศรีอักษร			1	1.25
ลมุล รัตตากร			1	1.25
วรทัศน์			1	1.25
วรทัศน์ เดชจิตรกร			1	1.25
วชิราวรรณ วรรณละเอียด และ เอม คัดสุระ			1	1.25
วิทยา ไจสงเคราะห์			1	1.25
สมเด็จพระเจ้าพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์			1	1.25
สนาน วรพฤษ และ อารี (ศิริลักษณ์) การถาวร			1	1.25
สันตสิริ			1	1.25
สุทธิผล นิตวัฒนา			1	1.25
หลวงพิพิธภัณฑวิจารณ์			1	1.25

ตารางที่ 7 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามจำนวนนวนิยายที่เป็นผลงานของผู้แปล (ต่อ)

ผู้แปล	ผู้แปล(N=51)		ชื่อเรื่อง (N=80)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อนิวรรณ			1	1.25
อ่อนไท			1	1.25
ไยยชินธ์			1	1.25
<u>ผู้แปลที่มีผลงานมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง</u>	10	19.61	39	48.75
ผุสดี นาวาวิจิต			11	13.75
แคน สังคิต			7	8.75
กิติมา อมรพัฑ			6	7.50
ยุพเรศ วินัยธร			3	3.75
พรอนงค์ นิยมคำ			2	2.50
พลับปลิง คงชนะ และ อาคิโกะ เลิศอภิรักษ์			2	2.50
รัถยา สารธรรม			2	2.50
วัฒนา พัฒนพงศ์			2	2.50
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯสยามบรมราชกุมารี			2	2.50
อมราวดี			2	2.50

*ดูรายชื่อนวนิยายจำแนกตามผลงานของผู้แปลได้ในภาคผนวกหน้า 161

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.3 บรรณานิติการ

ผลการวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544 ในด้านบรรณานิติการ พบว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกจำนวนมากที่สุดจำนวน 44 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 55.00) ไม่ระบุชื่อบรรณานิติการ นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกจำนวน 36 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 45.00) ระบุชื่อบรรณานิติการ

ดังรายละเอียดในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามบรรณานิติการ

บรรณานิติการ	ชื่อเรื่อง	
	จำนวน	ร้อยละ
ระบุชื่อบรรณานิติการ	36	45.00
ไม่ระบุชื่อบรรณานิติการ	44	55.00
รวม	80	100.00

ผลการวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544 ในด้านบรรณานิติการโดยจำแนกตามจำนวนนวนิยายที่เป็นผลงาน พบว่า บรรณานิติการส่วนใหญ่ จำนวน 12 ราย (ร้อยละ 63.16) มีผลงาน 1 ชื่อเรื่อง บรรณานิติการจำนวน 7 ราย (ร้อยละ 36.84) มีผลงานมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง

บรรณานิติการที่มีผลงานมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง ผู้ที่มีผลงานมากที่สุด คือ มกุฎ อรรถดี มีผลงาน จำนวน 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 22.22) รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ บรรจบ ชุณหสวัสดิกุล จำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.67) บุรพันธ์ เทวานิมิต บันเทิง นราภิรมย์ มยุรี ดำรงค์เชื้อ สุกัญญา จารุกการ และ สุชาติ สวัสดิ์ศรี มีผลงานรายละเอียดจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.56) เท่ากัน

ดังรายละเอียดในตารางที่ 9

ตารางที่ 9 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามจำนวนนวนิยายที่เป็นผลงานของบรรณาธิการ*

บรรณาธิการ	บรรณาธิการ (N = 19)		ชื่อเรื่อง (N=36)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
<u>บรรณาธิการที่มีผลงาน 1 ชื่อเรื่อง</u>	12	63.16	12	33.33
โกศล อนุสิม			1	2.78
ขจรฤทธิ์ รักษา			1	2.78
นพพร ประชากุล			1	2.78
ปราณี ช่วงสวัสดิ์ศักดิ์			1	2.78
ผกาดี อุตตโมทย์			1	2.78
พิมพ์พร อักษรสวรรค์			1	2.78
ไผท ภูธา			1	2.78
มนตรี ภูมิ			1	2.78
ยุพดี กุลเรืองทรัพย์			1	2.78
รสริน ลิ้มประเสริฐ			1	2.78
ลัดดาวรรณ นาวงศ์วิวัฒน์			1	2.78
สุพจน์ แจ่มเร็ว			1	2.78
<u>บรรณาธิการที่มีผลงานมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง</u>	7	36.84	24	66.67
มกุฏ อรฤดี			8	22.22
บรรจบ ชุณหสวัสดิกุล			6	16.67
บุรพันธ์ เทวานิมิต			2	5.56
บ้านเพิง นราภิรมย์			2	5.56
มยุรี ดำรงค์เชื้อ			2	5.56
สุกัญญา จารุการ			2	5.56
สุชาติ สวัสดิ์ศรี			2	5.56

*ดูรายชื่อนวนิยายจำแนกตามผลงานของบรรณาธิการได้ในภาคผนวกหน้า 168

1.4 ผู้จัดทำภาพประกอบ

การวิเคราะห์หัตถ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านผู้จัดทำภาพประกอบ พบว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกส่วนใหญ่ จำนวน 46 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 57.50) มีภาพประกอบ และ จำนวน 34 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 42.50) ไม่มีภาพประกอบ

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกที่มีภาพประกอบ ส่วนใหญ่จำนวน 27 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 58.70) ไม่ระบุชื่อผู้จัดทำภาพประกอบ และ จำนวน 19 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 41.30) ระบุชื่อผู้จัดทำภาพประกอบ

ดังรายละเอียดในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกจำแนกตามการระบุชื่อผู้จัดทำภาพประกอบ

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก	มีภาพประกอบ (N=80)	
	จำนวน	ร้อยละ
มีภาพประกอบ	46	57.50
ระบุชื่อผู้จัดทำภาพประกอบ	19	41.30
ไม่ระบุชื่อผู้จัดทำภาพประกอบ	27	58.70
ไม่มีภาพประกอบ	34	42.50
รวม	80	100.00

การวิเคราะห์หัตถ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านผู้จัดทำภาพประกอบ จำแนกตามจำนวนหนังสือที่เป็นผลงานของผู้จัดทำภาพประกอบ พบว่า มีนวนิยายซึ่งมีภาพประกอบทั้งสิ้น จำนวน 19 ชื่อเรื่อง มีผู้จัดทำภาพประกอบ จำนวน 17 ราย จำนวน 12 ราย (ร้อยละ 70.59) เป็นผู้จัดทำภาพประกอบชาว

ต่างประเทศ จำนวน 5 ราย (ร้อยละ 39.41) เป็นผู้จัดทำภาพประกอบชาวไทย ผู้จัดทำภาพประกอบซึ่งมีผลงานมากที่สุด จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 15.79) คือ พุยฺจุจิ, ยามานากะ

ดังรายละเอียดในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามจำนวนหนังสือที่เป็นผลงานของผู้จัดทำภาพประกอบ

ผู้จัดทำภาพประกอบที่ระบุชื่อ	ผู้จัดทำภาพประกอบ (N =17)		ชื่อเรื่อง (N=19)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
<u>ชาวไทย</u>	5	29.41	5	26.32
กัลยาณี ปรัชชญานุมภาพ			1	5.26
เฉลิมชาติ เจริญดีเยี่ยม			1	5.26
ดำรงศรีรักษ์ ธาราสุข			1	5.26
เมธา กระแสไสม			1	5.26
สุภา คงสวัสดิ์ศรีสุข			1	5.26
<u>ชาวต่างประเทศ</u>	12	70.59	14	73.68
พุยฺจุจิ, ยามานากะ			3	15.79
คิตายามะ, โยโกะ			1	5.26
ทาจิมะ, คาซุโกะ			1	5.26
มูราคามิ, ยูตากะ			1	5.26
เย่เจียนหยี่			1	5.26
สึคาซะ, โอซามุ			1	5.26
อาเบะ, เคียวโกะ			1	5.26
โอโนะ, คาโอรุ			1	5.26
เอโกะ, อีเสะ			1	5.26
อิโนะคุมะ, เกนนิจิโร			1	5.26
อิวาซากิ, ชิฮิโร			1	5.26
อิเอสะ, ฮิเดโกะ			1	5.26

1.5 สำนักพิมพ์

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544 ในด้านสำนักพิมพ์ พบว่า นวนิยายทั้งหมดจำนวน 80 ชื่อเรื่อง ระบุชื่อสำนักพิมพ์ ส่วนใหญ่จำนวน 71 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 88.75) เป็นนวนิยายซึ่งมีสำนักพิมพ์เป็นเอกชน และ จำนวน 9 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 11.25) เป็นนวนิยายซึ่งมีสำนักพิมพ์เป็นหน่วยงานรัฐบาล สถานศึกษา มูลนิธิ สมาคม และ หน่วยงานที่ไม่แสวงกำไร

ดังรายละเอียดในตารางที่ 12

ตารางที่ 12 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามสำนักพิมพ์

สำนักพิมพ์	ชื่อเรื่อง	
	จำนวน	ร้อยละ
ระบุชื่อสำนักพิมพ์	80	100.00
สำนักพิมพ์ซึ่งเป็นหน่วยงานรัฐบาล สถานศึกษา มูลนิธิ สมาคม และหน่วยงานที่ไม่แสวงกำไร	9	11.25
สำนักพิมพ์ซึ่งเป็นเอกชน	71	88.75
ไม่ระบุชื่อสำนักพิมพ์	-	-
รวม	80	100.00

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านสำนักพิมพ์ จำแนกตามสำนักพิมพ์ พบว่า มีสำนักพิมพ์ทั้งสิ้น 44 ราย สำนักพิมพ์ส่วนใหญ่จำนวน 38 ราย (ร้อยละ 86.36) เป็นสำนักพิมพ์เอกชน และ สำนักพิมพ์ จำนวน 6 ราย (ร้อยละ 13.64) เป็นสำนักพิมพ์ซึ่งเป็นหน่วยงานรัฐบาล สถานศึกษา มูลนิธิ สมาคม และ หน่วยงานที่ไม่แสวงหากำไร

สำนักพิมพ์เอกชนส่วนใหญ่จำนวน 25 ราย (ร้อยละ 56.82) มีผลงาน 1 ชื่อเรื่อง และ สำนักพิมพ์ซึ่งเป็นเอกชน จำนวน 13 ราย (ร้อยละ 29.55) มีผลงานมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง เป็นจำนวนหนังสือ 46 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 57.50) สำนักพิมพ์ที่มีผลงานมากที่สุด คือ สำนักพิมพ์รวมวรรณคดี มีผลงานจำนวน 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 10.00) รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ สำนักพิมพ์ผีเสื้อ มีผลงานจำนวน 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 8.75) สำนักพิมพ์ดอกหญ้า มีผลงานจำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 7.50) สำนักพิมพ์กะรัต สำนักพิมพ์ดวงกมล สำนักพิมพ์สร้างสรรค์ มีผลงานรายละ 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.75) เท่ากัน สำนักพิมพ์ กอไม้ สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์จิตจักรการพิมพ์ สำนักพิมพ์เจนเดอร์เพรส สำนักพิมพ์แพร่พิทยา และ สำนักพิมพ์สุขภาพใจ มีผลงานรายละ 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50) เท่ากัน

สำนักพิมพ์ซึ่งเป็นหน่วยงานรัฐบาล สถานศึกษา มูลนิธิ สมาคมและหน่วยงานที่ไม่แสวงหากำไร มีผลงาน 1 ชื่อเรื่องมากที่สุดจำนวน 4 ราย (ร้อยละ 9.09) และสำนักพิมพ์ซึ่งเป็นหน่วยงานรัฐบาล สถานศึกษา มูลนิธิ สมาคมและหน่วยงานที่ไม่แสวงหากำไร ที่มีผลงานมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง มีจำนวน 2 ราย (ร้อยละ 4.55) ได้แก่ โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) มีผลงานจำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.75) และ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ มีผลงานจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50)

ดังรายละเอียดในตารางที่ 13

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 13 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามผลงานของสำนักพิมพ์

สำนักพิมพ์	สำนักพิมพ์ (N=44)		ชื่อเรื่อง (N=80)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สำนักพิมพ์ซึ่งเป็นหน่วยงาน รัฐบาล สถานศึกษา มูลนิธิ สมาคมและหน่วยงานที่ไม่แสวงหาผลกำไร	6	13.64	9	11.25
ผลงาน 1 ชื่อเรื่อง	4	9.09	4	5.00
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โครงการแปล ไทย-ญี่ปุ่น มูลนิธิโครงการตำราทาง สังคมศาสตร์ และ มนุษย์ศาสตร์ มูลนิธิโตโยต้า			1	1.25
มูลนิธิเด็ก			1	1.25
สำนักข่าวสารญี่ปุ่น			1	1.25
ศูนย์พัฒนาการเรียนการสอนภาษาเขมรภาควิชาภาษาตะวันออก คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร			1	1.25
ผลงานมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง	2	4.55	5	6.25
โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)			3	3.75
กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ			2	2.50
สำนักพิมพ์ที่เป็นเอกชน	38	86.36	71	88.75
ผลงาน 1 ชื่อเรื่อง	25	56.82	25	31.25
การเวก			1	1.25
ก้าวหน้า			1	1.25
ชุมศิลป์ธรรมดา			1	1.25
ซีอีดี			1	1.25
ทานตะวัน			1	1.25
ไทยวัฒนาพานิช			1	1.25

ตารางที่ 13 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามจำนวนนวนิยายซึ่งเป็นผลงานของสำนักพิมพ์ (ต่อ)

สำนักพิมพ์	สำนักพิมพ์ (N=44)		ชื่อเรื่อง (N=80)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ธรรมชาติ			1	1.25
ธีรสาส์น			1	1.25
ประจักษ์			1	1.25
พี.วาทีน พับลิเคชั่น			1	1.25
มติชน			1	1.25
ยอดดง			1	1.25
ยินหยาง			1	1.25
ยุคใหม่			1	1.25
วลี			1	1.25
ศักดิ์โสภณการพิมพ์			1	1.25
ศูนย์หนังสือเชียงใหม่			1	1.25
สันติภาพ			1	1.25
สยามสปอร์ตพริ้นติ้ง			1	1.25
สมิต			1	1.25
หนังสือเยาวชน			1	1.25
หนุ่มสาว			1	1.25
อร่ามบุญ			1	1.25
โอเดียนสโตร์			1	1.25

ตารางที่ 13 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามจำนวนนวนิยายซึ่งเป็นผลงานของสำนักพิมพ์ (ต่อ)

สำนักพิมพ์	สำนักพิมพ์ (N=44)		ชื่อเรื่อง (N=80)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
โอ.เอส.พรินติ้ง เฮ้าส์			1	1.25
ผลงานมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง	13	29.55	46	57.50
รวมทรศน์			8	10.00
ผีเสื้อ			7	8.75
ดอกหญ้า			6	7.50
นานมีบุ๊คส์			4	5.00
กะรัต			3	3.75
ดวงกมล			3	3.75
สร้างสรรค์			3	3.75
กอไม้			2	2.50
คลังวิทยา			2	2.50
จุดจักรกรพิมพ์			2	2.50
เจนเดอร์เพรส			2	2.50
แพรวพิทยา			2	2.50
สุขภาพใจ			2	2.50

1.6 ปีที่พิมพ์

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544 จำแนกตามปีที่จัดพิมพ์โดยแบ่งเป็น 9 ช่วง ช่วงละ 5 ปี พบว่า มีการจัดพิมพ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกในช่วงปี พ.ศ.2535-2539 มากที่สุดจำนวน 21 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 26.25) รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ ช่วงปี พ.ศ.2525-2529 จำนวน 15 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 18.75) ช่วงปี พ.ศ.2530-2534 จำนวน 14 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 17.50) ช่วงปี พ.ศ.2520-2524 จำนวน 13 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 16.25) ช่วงปี พ.ศ.2540-2544 จำนวน 9 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 11.25) ช่วงปี พ.ศ.2505-2509 จำนวน 5 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.25) และ ช่วงปี พ.ศ.2500-2504, พ.ศ.2510-2514 และ พ.ศ.2514-2519 มีจำนวนช่วงละ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) เท่ากัน

ดังรายละเอียดในตารางที่ 14

ตารางที่ 14 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามปีที่จัดพิมพ์

ปีที่พิมพ์	ชื่อเรื่อง	
	จำนวน	ร้อยละ
พ.ศ.2500-2504	1	1.25
พ.ศ.2505-2509	5	6.25
พ.ศ.2510-2514	1	1.25
พ.ศ.2515-2519	1	1.25
พ.ศ.2520-2524	13	16.25
พ.ศ.2525-2529	15	18.75
พ.ศ.2530-2534	14	17.50
พ.ศ.2535-2539	21	26.25
พ.ศ.2540-2544	9	11.25
รวม	80	100.00

ดูรายชื่อนวนิยายจำแนกตามปีที่จัดพิมพ์ได้ในภาคผนวกหน้า 172

ตอนที่ 2 ภาษาต้นฉบับ

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านภาษาต้นฉบับ พบว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกส่วนใหญ่ จำนวน 47 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 58.75) แปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ ภาษาจีน จำนวน 24 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 30.00) และ ภาษาอื่นๆ ได้แก่ ภาษาอาหรับ จำนวน 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 8.75) ภาษาเกาหลีและภาษาเขมร จำนวนภาษาละ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) เท่ากัน

ดังรายละเอียดในตารางที่ 15

ตารางที่ 15 การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามภาษาต้นฉบับ*

ภาษาต้นฉบับ	ชื่อเรื่อง	
	จำนวน	ร้อยละ
ภาษาจีน	24	30.00
ภาษาญี่ปุ่น	47	58.75
ภาษาอื่นๆ ได้แก่	9	11.25
ภาษาอาหรับ	7	8.75
ภาษาเกาหลี	1	1.25
ภาษาเขมร	1	1.25
รวม	80	100.00

*ดูรายชื่อนวนิยายจำแนกตามภาษาต้นฉบับได้ในภาคผนวกหน้า 177

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 จำแนกตามภาษาต้นฉบับและปีที่จัดพิมพ์ พบว่า

ช่วงปี พ.ศ.2500-2504 มีการพิมพ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำนวน 1 ชื่อเรื่อง ซึ่งแปลจากต้นฉบับภาษาจีน

ช่วงปี พ.ศ. 2505-2509 มีการพิมพ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำนวน 5 ชื่อเรื่อง ซึ่งทั้งหมดแปลจากต้นฉบับภาษาจีน

ช่วงปี พ.ศ. 2510-2514 มีการพิมพ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำนวน 1 ชื่อเรื่อง ซึ่งแปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น

ช่วงปี พ.ศ. 2515-2519 มีการพิมพ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำนวน 1 ชื่อเรื่อง ซึ่งแปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น

ช่วงปี พ.ศ. 2520-2524 มีการพิมพ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำนวน 13 ชื่อเรื่อง จำนวนมากที่สุด 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 53.85) แปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น และ จำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 46.15) แปลจากต้นฉบับภาษาจีน

ช่วงปี พ.ศ. 2525-2529 มีการพิมพ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำนวน 15 ชื่อเรื่อง ส่วนใหญ่จำนวน 13 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 86.67) แปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น และ จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 13.33) แปลจากต้นฉบับภาษาจีน

ช่วงปี พ.ศ. 2530-2534 มีการพิมพ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำนวน 14 ชื่อเรื่อง ส่วนใหญ่จำนวน 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 57.14) แปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น จำนวนภาษาละ 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 21.43) เท่ากัน แปลจากต้นฉบับภาษาจีน และ ภาษาอาหรับ

ช่วงปี พ.ศ. 2535-2539 มีการพิมพ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำนวน 21 ชื่อเรื่อง จำนวนมากที่สุด 10 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 47.62) แปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น จำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 28.57) แปลจากต้นฉบับภาษาจีน จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 19.05) แปลจากต้นฉบับภาษาอาหรับ และ จำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 4.76) แปลจากต้นฉบับภาษาเกาหลี

ช่วงปี พ.ศ. 2540-2544 มีการพิมพ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกจำนวน 9
ชื่อเรื่อง ส่วนใหญ่จำนวน 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 77.78) แปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น จำนวนภาษาละ
1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 11.11) เท่ากัน แปลจากต้นฉบับภาษาจีนและภาษาเขมร

ดังรายละเอียดในตารางที่ 16

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 16 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกออกจำหน่ายตามภาษาต้นฉบับและปีที่จัดพิมพ์

ภาษาต้นฉบับ	จีน (N=24)		ญี่ปุ่น (N=47)		ภาษาอื่นๆ					
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	อาหรับ (N=7)		เกาหลี (N=1)		เขมร (N=1)	
ปีที่พิมพ์	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
พ.ศ.2500-2504 (N=1)	1	100.00	-	-	-	-	-	-	-	-
พ.ศ.2505-2509 (N=5)	5	100.00	-	-	-	-	-	-	-	-
พ.ศ.2510-2514 (N=1)	-	-	1	100.00	-	-	-	-	-	-
พ.ศ.2515-2519 (N=1)	-	-	1	100.00	-	-	-	-	-	-
พ.ศ.2520-2524 (N=13)	6	46.15	7	53.85	-	-	-	-	-	-
พ.ศ.2525-2529 (N=15)	2	13.33	13	86.67	-	-	-	-	-	-
พ.ศ.2530-2534 (N=14)	3	21.43	8	57.14	3	21.43	-	-	-	-
พ.ศ.2535-2539 (N=21)	6	28.57	10	47.62	4	19.05	1	4.76	-	-
พ.ศ.2540-2544 (N=9)	1	11.11	7	77.78	-	-	-	-	1	11.11

ตอนที่ 3 ประเภทของนวนิยาย

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านประเภทของนวนิยาย พบว่านวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกมากที่สุด จำนวน 25 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 31.25) เป็นนวนิยายสะท้อนสังคม รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ นวนิยายแสดงข้อคิด จำนวน 20 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 25.00) นวนิยายเชิงจิตวิทยา จำนวน 12 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 15.00) นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ จำนวน 9 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 11.25) นวนิยายเชิงชีวิตประจำวัน จำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 7.50) จินตนิยาย จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.00) นวนิยายผจญภัย และ หัสนิยาย ประเภทละ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) เท่ากัน นวนิยายประเภทอื่นๆ ได้แก่ นวนิยายผู้ร้ายผู้ดี และ นวนิยายอโรติก ประเภทละ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) เท่ากัน แต่ไม่ปรากฏอาชญากรรมในการวิเคราะห์ครั้งนี้

ดังรายละเอียดในตารางที่ 17

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 17 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามประเภทของนวนิยาย*

ประเภทของนวนิยาย	ชื่อเรื่อง	
	จำนวน	ร้อยละ
นวนิยายเชิงจิตวิทยา	12	15.00
นวนิยายเชิงชีวประวัติ	6	7.50
นวนิยายผจญภัย	1	1.25
จินตนิยาย	4	5.00
นวนิยายสะท้อนสังคม	25	31.25
นวนิยายแสดงข้อคิด	20	25.00
หัตถนิยาย	1	1.25
อาชญากรรมนิยาย	-	-
นวนิยายอิงประวัติศาสตร์	9	11.25
นวนิยายประเภทอื่นๆ ได้แก่	2	2.50
นวนิยายผู้ร้ายผู้ดี	1	1.25
นวนิยายอีโรติก	1	1.25
รวม	80	100.00

*ดูรายชื่อนวนิยายจำแนกตามประเภทของนวนิยายได้ในภาคผนวกหน้า 180

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 จำแนกตามประเภทของนวนิยาย และภาษาต้นฉบับแต่ละภาษา ปรากฏผลดังนี้

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งมีต้นฉบับมาจากภาษาจีน จำนวนทั้งสิ้น 24 ชื่อเรื่อง มากที่สุดจำนวน 9 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 37.50) เป็นนวนิยายสะท้อนสังคม รองลงมา ตามลำดับ ได้แก่ นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ จำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 25.00) นวนิยายแสดง ข้อคิด และ นวนิยายเชิงชีวประวัติ จำนวนประเภทละ 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 12.50) เท่ากัน จินต นิยาย หัสนิยาย และ นวนิยายอิโรติก ประเภทละ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 4.17) เท่ากัน แต่ไม่ปรากฏนวนิยายเชิงจิตวิทยา นวนิยายผจญภัย นวนิยายผู้ร้ายผู้ดี และ อาชญนวนิยาย

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งมีต้นฉบับมาจากภาษาญี่ปุ่น จำนวนทั้งสิ้น 47 ชื่อเรื่อง มากที่สุดจำนวน 16 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 34.04) เป็นนวนิยายแสดงข้อคิด รองลงมา ตามลำดับ ได้แก่ นวนิยายสะท้อนสังคม จำนวน 12 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 25.53) นวนิยายเชิงจิตวิทยา จำนวน 10 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 21.28) นวนิยายเชิงชีวประวัติ จินตนิยาย และ นวนิยาย อิงประวัติศาสตร์ ประเภทละ 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.38) เท่ากัน แต่ไม่ปรากฏนวนิยายผจญภัย หัสนิยาย อาชญนวนิยาย นวนิยายผู้ร้ายผู้ดี และ นวนิยายอิโรติก

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งมีต้นฉบับมาจากภาษาอื่นๆ ได้แก่

ภาษาอาหรับ จำนวนทั้งสิ้น 7 ชื่อเรื่อง มากที่สุดจำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 42.86) เป็นนวนิยายสะท้อนสังคม รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ นวนิยายเชิงจิตวิทยา จำนวน 2 ชื่อ เรื่อง (ร้อยละ 28.57) นวนิยาย ผจญภัย และนวนิยายแสดงข้อคิด ประเภทละ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 14.29) เท่ากัน แต่ไม่ปรากฏนวนิยายเชิงชีวประวัติ จินตนิยาย หัสนิยาย อาชญนวนิยาย นวนิยาย อิงประวัติศาสตร์ นวนิยาย ผู้ร้ายผู้ดี และ นวนิยายอิโรติก

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งมีต้นฉบับจากภาษาเกาหลี จำนวนทั้งหมด
1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 100.00) เป็นนวนิยายสะท้อนสังคม

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งมีต้นฉบับจากภาษาเขมร จำนวนทั้งหมด
1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 100.00) เป็นนวนิยายผู้ร้ายผู้ดี

ตั้งรายละเอียดในตารางที่ 18

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 18 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามประเภทของนวนิยายและภาษาต้นฉบับ

ภาษาต้นฉบับ	จีน (N=24)		ญี่ปุ่น (N=47)		ภาษาอื่นๆ					
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	อาหรับ (N=7)		เกาหลี (N=1)		เขมร (N=1)	
ประเภทของนวนิยาย	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
นวนิยายเชิงจิตวิทยา (N=12)	-	-	10	21.28	2	28.57	-	-	-	-
นวนิยายเชิงชีวประวัติ (N=6)	3	12.50	3	6.38	-	-	-	-	-	-
นวนิยายผจญภัย (N=1)	-	-	-	-	1	14.29	-	-	-	-
จินตนิยาย (N=4)	1	4.17	3	6.38	0	0.00	-	-	-	-
นวนิยายสะท้อนสังคม (N=25)	9	37.50	12	25.53	3	42.86	1	100.00	-	-
นวนิยายแสดงข้อคิด (N=20)	3	12.50	16	34.04	1	14.29	-	-	-	-
หัตถนิยาย (N=1)	1	4.17	-	-	-	-	-	-	-	-
อาชภูนิยาย (N=0)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ (N=9)	6	25.00	3	6.38	-	-	-	-	-	-
นวนิยายประเภทอื่นๆ (N=2)	1	4.17	-	-	-	-	-	-	1	100.00

ตอนที่ 4 แนวคิด

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านแนวคิด พบว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกมากที่สุด จำนวน 18 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 22.50) มีแนวคิดเรื่องความรัก โดยเป็นความรักระหว่างหนุ่มสาวมากที่สุดจำนวน 14 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 17.50) และ ความรักภายในครอบครัว จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.00)

แนวคิดซึ่งปรากฏรองลงมาตามลำดับ ได้แก่ ความมานะพยายาม จำนวน 13 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 16.25) ความซื่อสัตย์สุจริต จำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 7.50) การยึดมั่นในศีลธรรม และ การรู้จักตนเอง จำนวนแนวคิดละ 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.00) เท่ากัน ความจงรักภักดี จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.75) ความพอใจในสิ่งที่มีอยู่ จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50) ความกล้าหาญ และ อนุรักษ์ธรรมชาติ จำนวนแนวคิดละ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) เท่ากัน

นอกจากนี้ยังมีแนวคิดอื่นๆ จำนวน 17 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 21.25) ได้แก่ แนวคิดเรื่องสันติภาพ จำนวน 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 10.00) สิทธิมนุษยชน จำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 7.50) การเมือง จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.75)

ดังรายละเอียดในตารางที่ 19

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 19 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามแนวคิด*

แนวคิด	ชื่อเรื่อง	
	จำนวน	ร้อยละ
การยึดมั่นในศีลธรรม	4	5.00
การรู้จักตนเอง	4	5.00
ความกล้าหาญ	1	1.25
ความจงรักภักดี	3	3.75
ความซื่อสัตย์สุจริต	6	7.50
ความพอใจในสิ่งที่มีอยู่	2	2.50
ความมานะพยายาม	13	16.25
ความเมตตากรุณา	5	6.25
ความรัก	18	22.50
ความรักในครอบครัว	4	5.00
ความรักระหว่างหนุ่มสาว	14	17.50
ความรับผิดชอบ	1	1.25
มิตรภาพ	5	6.25
อนุรักษ์ธรรมชาติ	1	1.25
แนวคิดอื่นๆ	17	21.25
การเมือง	3	3.75
สันติภาพ	8	10.00
สิทธิมนุษยชน	6	7.50
รวม	80	100.00

*ดูรายชื่อนวนิยายจำแนกตามแนวคิดได้ในภาคผนวกหน้า 185

ตอนที่ 5 การดำเนินเรื่อง

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านการดำเนินเรื่อง พบว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกส่วนใหญ่ จำนวน 76 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 95.00) ดำเนินเรื่องโดยการบรรยาย โดยส่วนใหญ่ในกลุ่มนี้ จำนวน 58 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 72.50) ใช้วิธีการบรรยายเรื่องโดยผู้แต่ง และ จำนวน 18 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 22.50) บรรยายเรื่องโดยตัวละคร รองลงมา การบันทึก จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.00) แต่ไม่ปรากฏการดำเนินเรื่องด้วยจดหมาย

ดังรายละเอียดในตารางที่ 20

ตารางที่ 20 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามการดำเนินเรื่อง*

วิธีการดำเนินเรื่อง	ชื่อเรื่อง	
	จำนวน	ร้อยละ
จดหมาย	-	-
บันทึก	4	5.00
การบรรยาย	76	95.00
การบรรยายเรื่องโดยผู้แต่ง	58	72.50
การบรรยายเรื่องโดยตัวละคร	18	22.50
การดำเนินเรื่องด้วยวิธีอื่นๆ	-	-
รวม	80	100.00

* ดูรายชื่อนวนิยายจำแนกตามการดำเนินเรื่องได้ในภาคผนวกหน้า 190

ตอนที่ 6 ตัวละครเอก

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544 ในด้านตัวละครเอก จำแนกตามกลุ่มย่อยของตัวละครเอกพบว่านวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกส่วนใหญ่ จำนวน 76 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 95.00) มีตัวละครเอกเป็นมนุษย์ รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ สัตว์ จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.75) และ สิ่งของ คือ แก้วอี้ จำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25)

ตัวละครเอกซึ่งเป็นมนุษย์ ส่วนใหญ่จำนวน 53 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 66.25) เป็นเพศชาย และ จำนวน 21 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 26.25) เป็นเพศหญิง

ตัวละครเอกซึ่งเป็นสัตว์ ได้แก่ ช้าง เต่าทะเล และ สุนัข จำนวนชนิดละ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) เท่ากัน

ดังรายละเอียดในตารางที่ 21

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 21 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามกลุ่มย่อยของตัวละครเอก*

ตัวละครเอก	ชื่อเรื่อง	
	จำนวน	ร้อยละ
มนุษย์	76	95.00
ชาย	53	66.25
หญิง	21	26.25
อื่นๆ (กลุ่มตัวละคร)	2	2.50
สัตว์	3	3.75
ช้าง	1	1.25
เต่าทะเล	1	1.25
สุนัข	1	1.25
สิ่งของ ได้แก่ แก้ว	1	1.25
อื่นๆ	-	-
รวม	80	100.00

*ดูรายชื่อนวนิยายจำแนกตามตัวละครได้ในภาคผนวกหน้า 194

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิเคราะห์หัตถ์นิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544 ในด้านตัวละครเอกที่เป็นมนุษย์จำแนกตามสถานะการดำรงชีวิตของตัวละคร จำแนกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ ผู้ประกอบอาชีพ นักเรียน/นักศึกษา และ ไม่ปรากฏอาชีพ พบว่า ตัวละครส่วนใหญ่ จำนวน 48 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 64.86) เป็นผู้ประกอบอาชีพ รองลงมาเป็นนักเรียน/นักศึกษา จำนวน 16 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 21.62) และ ไม่ปรากฏอาชีพ จำนวน 10 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 13.51)

ตัวละครซึ่งประกอบอาชีพ จำนวนมากที่สุด 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 10.81) เป็นครู/อาจารย์ รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ นักปกครอง จำนวน 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 9.46) ทหาร/ตำรวจ จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.41) เกษตรกร นักธุรกิจ/การค้า นักประพันธ์, นักวิชาการ/บัณฑิต และ นักร้อง/นักดนตรี/นักแสดง จำนวนประเภทละ 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 4.05) เท่ากัน ชาวประมง นักบริหาร ผู้รับใช้/ผู้ทำงานบ้าน แพทย์ และ หญิงบริการ จำนวนประเภทละ 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.70) เท่ากัน นักบวช/ผู้ปฏิบัติงานด้านศาสนา ผู้ใช้แรงงาน พนักงานรถไฟ และ นักพนัน จำนวนประเภทละ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.35) เท่ากัน

ดังรายละเอียดในตารางที่ 22

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 22 ตัวละครเอกที่เป็นมนุษย์จำแนกตามสถานะการดำรงชีวิตของตัวละคร*

สถานะการดำรงชีวิต**	ชื่อเรื่อง (N=74)	
	จำนวน	ร้อยละ
ผู้ประกอบการอาชีพ	48	64.86
เกษตรกร	3	4.05
ครู/อาจารย์	8	10.81
ชาวประมง	2	2.70
ทหาร/ตำรวจ	4	5.41
นักธุรกิจ/การค้า	3	4.05
นักบวช/ผู้ปฏิบัติงานด้านศาสนา	1	1.35
นักบริหาร	2	2.70
นักปกครอง	7	9.46
นักประพันธ์	3	4.05
นักวิชาการ/บัณฑิต	3	4.05
นักร้อง/นักดนตรี/นักแสดง	3	4.05
ผู้ใช้แรงงาน	1	1.35
ผู้รับใช้/ผู้ทำงานบ้าน	2	2.70
แพทย์	2	2.70
อาชีพอื่นๆ ได้แก่	4	5.41
พนักงานรถไฟ	1	1.35
นักพนัน	1	1.35
หญิงบริการ	2	2.70
นักเรียน/นักศึกษา	16	21.62
ไม่ปรากฏอาชีพ	10	13.51

*ดูรายชื่อนวนิยายจำแนกตามสถานะการดำรงชีวิตของตัวละครได้ในภาคผนวกหน้า 199

**มีนวนิยายซึ่งมีตัวละครเอกเป็นมนุษย์ซึ่งเป็นกลุ่มของตัวละครที่ไม่สามารถจำแนกอาชีพได้จำนวน 2 ชื่อเรื่อง จึงมิได้นำมารวมไว้ ณ ที่นี้ จึงเหลือจำนวนนวนิยายซึ่งสามารถจำแนกสถานะการดำรงชีวิตของตัวละครได้ จำนวน 74 ชื่อเรื่อง

ตอนที่ 7 ฉาก

การวิเคราะห์หน่วยนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านฉาก จำแนกเป็น 2 หัวข้อ ได้แก่ สถานที่ และ ยุคสมัย ปรากฏผลดังนี้

7.1 ฉากที่เป็นสถานที่

การวิเคราะห์หน่วยนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในจำแนกตามฉากที่เป็นสถานที่ซึ่งเป็นดินแดนที่มีจริง และ ดินแดนในจินตนาการ พบว่านวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกส่วนใหญ่ จำนวน 75 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 93.75) มีฉากเป็นดินแดนที่มีจริง และ จำนวน 5 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.25) มีฉากดินแดนในจินตนาการ

ดินแดนที่มีจริงส่วนใหญ่ จำนวน 55 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 68.75) มีฉากเป็นเมือง จำนวน 17 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 21.25) มีฉากเป็นชนบท จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.75) เป็นดินแดนที่มีจริงอื่นๆ ได้แก่ ทางช้างเผือก เรือประมง และ มหาสมุทร จำนวนฉากละ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) เท่ากัน

ดินแดนในจินตนาการมากที่สุด จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.00) มีฉากเป็นเมือง และ จำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) มีฉากเป็นชนบท

ดังรายละเอียดในตารางที่ 23

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 23 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามสถานที่*

สถานที่	ชื่อเรื่อง	
	จำนวน	ร้อยละ
ดินแดนที่มีจริง	75	93.75
ชนบท	17	21.25
เมือง	55	68.75
อื่นๆ	3	3.75
ทางช้างเผือก	1	1.25
เรือประมง	1	1.25
มหาสมุทร	1	1.25
ดินแดนในจินตนาการ	5	6.25
ชนบท	1	1.25
เมือง	4	5.00
สถานที่อื่นๆ	-	-
รวม	80	100.00

* ดูรายชื่อนวนิยายจำแนกตามสถานที่ได้ใน
ภาคผนวกหน้า 203

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7.2 ฉากที่เป็นยุคสมัย

การวิเคราะห์ห้วงนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 พบว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งจำแนกย่อยออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ สามารถระบุระยะเวลาได้ และ ไม่สามารถระบุระยะเวลาได้ ส่วนใหญ่จำนวน 77 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 96.25) มีฉากที่สามารถระบุระยะเวลาได้ และ จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.75) มีฉากที่ไม่สามารถระบุระยะเวลาได้

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งสามารถระบุระยะเวลาได้ ฉากที่ปรากฏในนวนิยายตั้งแต่ 10 ชื่อเรื่องขึ้นไป มีดังนี้ จำนวนมากที่สุด 33 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 41.25) เป็นระยะเวลาหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ถึง สิ้นสุดสงครามเย็น (ค.ศ.1945-1979 หรือ พ.ศ.2489-2522) รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ ระยะเวลาก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 (ก่อน ค.ศ.1914 หรือ พ.ศ.2457) จำนวน 16 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 20.00) และ ระยะเวลาช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 (ค.ศ.1939-1945 หรือ พ.ศ.2482-2488) จำนวน 11 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 13.75)

นอกจากนี้ยังมีฉากที่สามารถระบุระยะเวลาอื่นๆ ได้ จำนวน 5 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.25) ได้แก่ ระยะเวลาละจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50) เท่ากัน เป็นระยะเวลาก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 ถึง สงครามโลกครั้งที่ 2 (ก่อน ค.ศ.1914-1945 หรือ ก่อน พ.ศ.2457-2488) และ ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 ถึง ปัจจุบัน (ก่อน ค.ศ.1914-2001 หรือ ก่อน พ.ศ.2457-2544) จำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) เป็นระยะเวลาช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ถึง สิ้นสุดสงครามเย็น (ค.ศ.1939-1979 หรือ พ.ศ. 2482-2522)

ดังรายละเอียดในตารางที่ 24

ตารางที่ 24 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามฉากยุคสมัย

ยุคสมัย	ชื่อเรื่อง	
	จำนวน	ร้อยละ
สามารถระบุระยะเวลาได้	77	96.25
ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 (ก่อน ค.ศ.1914 หรือ พ.ศ.2457)	16	20.00
ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 (ค.ศ.1914-1918 หรือ พ.ศ.2457-2461)	1	1.25
ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1 ถึง สงครามโลกครั้งที่ 2 (ค.ศ.1919-1938 หรือ พ.ศ.2462-2481)	7	8.75
ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 (ค.ศ.1939-1945 หรือ พ.ศ.2482-2488)	11	13.75
หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ถึง สิ้นสุดสงครามเย็น (ค.ศ.1945-1979 หรือ พ.ศ.2489-2522)	33	41.25
หลังสงครามเย็น ถึง ปัจจุบัน (ค.ศ.1980-2001 หรือ พ.ศ.2523-2544)	4	5.00
อื่นๆ	5	6.25
ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 ถึง สงครามโลกครั้งที่ 2 (ก่อน ค.ศ.1914-1945 หรือ ก่อน พ.ศ.2457-2488)	2	2.50
ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 ถึง ปัจจุบัน (ก่อน ค.ศ.1914-2001 หรือ ก่อน พ.ศ.2457-2544)	2	2.50
ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ถึง สิ้นสุดสงครามเย็น (ค.ศ.1939-1979 หรือ พ.ศ.2482-2522)	1	1.25
ไม่สามารถระบุระยะเวลาได้	3	3.75
รวม	80	100.00

ตอนที่ 8 ลักษณะเด่นของหนังสือ

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านลักษณะเด่น พบว่านวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกส่วนใหญ่ จำนวน 65 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 81.25) มีลักษณะเด่น และ จำนวน 15 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 18.75) ไม่มีลักษณะเด่น

นวนิยายที่มีลักษณะเด่นส่วนใหญ่ จำนวน 54 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 67.50) เป็น นวนิยายที่มีลักษณะเด่น 1 ลักษณะ และ จำนวน 11 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 13.75) เป็นนวนิยายที่มี ลักษณะเด่นมากกว่า 1 ลักษณะ

ดังรายละเอียดในตารางที่ 25

ตารางที่ 25 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามลักษณะเด่น

นวนิยายที่มีลักษณะเด่น	ชื่อเรื่อง	
	จำนวน	ร้อยละ
นวนิยายที่มีลักษณะเด่น	65	81.25
นวนิยายที่มีลักษณะเด่นมากกว่า 1 ลักษณะ	11	13.75
นวนิยายที่มีลักษณะเด่น 1 ลักษณะ	54	67.50
นวนิยายที่ไม่มีลักษณะเด่น	15	18.75
รวม	80	100.00

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 โดยพิจารณาจากนวนิยายที่มีลักษณะเด่น จำนวน 65 ชื่อเรื่อง จำแนกเป็น 3 ด้านหลัก ได้แก่ หนังสือขายดี หนังสือได้รับรางวัล และ หนังสือที่ได้รับการยกย่อง พบว่า ส่วนใหญ่ จำนวน 54 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 83.08) เป็นนวนิยายซึ่งมีลักษณะเด่น 1 ลักษณะ และจำนวน 11 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 16.92) เป็นนวนิยายซึ่งมีลักษณะเด่นมากกว่า 1 ลักษณะ

นวนิยายซึ่งมีลักษณะเด่นมากกว่า 1 ลักษณะ มากที่สุด จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.15) เป็นหนังสือขายดี และเคยนำมาสร้างเป็นละครหรือภาพยนตร์

นวนิยายซึ่งมีลักษณะเด่น 1 ลักษณะ จำนวนมากที่สุด 11 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 16.92) ประพันธ์โดยนักประพันธ์ซึ่งมีชื่อเสียงในระดับนานาชาติ รองลงมาเป็น หนังสือขายดี จำนวน 9 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 13.85) ได้รับรางวัล และ ประพันธ์โดยนักประพันธ์ที่ได้รับความนิยมจำนวน 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 12.31) เท่ากัน ได้รับการยกย่อง และ จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.15) เป็นที่กล่าวขวัญถึง

นอกจากนี้ยังมีนวนิยายที่มีลักษณะเด่น 1 ลักษณะ อื่นๆอีก จำนวน 33 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 50.77) จำนวน 11 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 16.92) ประพันธ์โดยนักประพันธ์ซึ่งมีชื่อเสียงในระดับนานาชาติ (เคยได้รับรางวัลในระดับนานาชาติ) จำนวน 9 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 13.85) เคยนำมาสร้างเป็นละครหรือภาพยนตร์ จำนวน 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 12.31) ประพันธ์โดยนักประพันธ์ที่ได้รับความนิยม จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 4.62) เป็นที่กล่าวขวัญถึง จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.08) เท่ากัน เป็นนวนิยายที่ได้รับความนิยมเป็นระยะเวลานาน และ ได้รับเลือกให้เป็นแบบเรียนหรือหนังสือส่งเสริมการอ่าน จำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.54) เท่ากัน เป็นพระราชนิพนธ์แปลใน สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯสยามบรมราชกุมารี ประพันธ์ขึ้นจากบทภาพยนตร์ที่ได้รับความนิยม และ เคยมีผู้นำมาประพันธ์ใหม่หลายครั้ง

ตารางที่ 26 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามลักษณะเด่น

ลักษณะเด่น	ชื่อเรื่อง (N = 65)	
	จำนวน	ร้อยละ
นวนิยายที่มีลักษณะเด่นมากกว่า 1 ลักษณะ	11	16.92
หนังสือขายดี และ เคยนำมาสร้างเป็นละครหรือภาพยนตร์	4	6.15
หนังสือขายดี และ ได้รับรางวัล	3	4.62
หนังสือขายดีและได้รับการยกย่อง	1	1.54
ได้รับรางวัล ได้รับการยกย่อง และ เคยนำมาสร้างเป็น	1	1.54
หนังสือขายดีและนักประพันธ์เคยได้รับรางวัล	1	1.54
หนังสือขายดีและเป็นพระราชนิพนธ์แปลในสมเด็จพระเทพ รัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี	1	1.54
นวนิยายที่มีลักษณะเด่น 1 ลักษณะ	54	83.08
หนังสือขายดี	9	13.85
ได้รับรางวัล	8	12.31
ได้รับการยกย่อง	4	6.15
นวนิยายที่มีลักษณะเด่นอื่นๆ ได้แก่	33	50.77
- ประพันธ์โดยนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงในระดับนานาชาติ (เคยได้รับรางวัลในระดับนานาชาติ)	11	16.92
- เคยนำมาสร้างเป็นละครหรือภาพยนตร์	9	13.85
- ประพันธ์โดยนักประพันธ์ที่ได้รับความนิยม	8	12.31
- เป็นที่กล่าวขวัญถึง	3	4.62
- นวนิยายที่ได้รับความนิยมเป็นระยะเวลานาน	2	3.08
- ได้รับเลือกให้เป็นแบบเรียนหรือหนังสือส่งเสริมการอ่าน	2	3.08
- พระราชนิพนธ์แปลในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี	1	1.54
- ประพันธ์ขึ้นจากบทภาพยนตร์ที่เคยได้รับความนิยม	1	1.54
- เคยมีผู้นำมาประพันธ์ใหม่หลายครั้ง	1	1.54

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 9 องค์ประกอบของหนังสือ

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านองค์ประกอบของหนังสือ จำแนกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือ และ รูปเล่ม ดังต่อไปนี้

9.1 ส่วนที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือ

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านองค์ประกอบของหนังสือจำแนกตามส่วนที่ให้ข้อมูล พบว่า นวนิยายทั้งหมดจำนวน 80 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 100.00) มีหน้าปกใน ส่วนที่ปรากฏรองลงมาตามลำดับ ได้แก่ จำนวน 74 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 92.50) มีหน้าคำนำ จำนวน 73 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 91.25) มีหน้าหลังหน้าปกใน จำนวน 41 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 51.25) มีหน้าข้อมูลผู้แต่ง จำนวน 29 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 36.25) มีหน้าสารบัญ และน้อยที่สุดจำนวน 21 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 26.25) มีหน้าข้อมูลผู้แปล นอกจากนี้พบว่าจำนวน 27 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 33.75)มีหน้าข้อมูลอื่นๆ

นวนิยายซึ่งมีหน้าคำนำมากที่สุดจำนวน 26 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 32.50) เป็นหน้าคำนำผู้แปล และคำนำสำนักพิมพ์ รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ หน้าคำนำผู้แปล จำนวน 17 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 21.25) หน้าคำนำสำนักพิมพ์ จำนวน 15 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 18.75) หน้าคำนำผู้แต่ง/หน้าคำนำผู้แต่ง คำนำผู้แปล และ คำนำสำนักพิมพ์ จำนวนละ 5 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.25) เท่ากันหน้าคำนำผู้แต่งและคำนำสำนักพิมพ์ จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.00) หน้าคำนำ ผู้แต่งและคำนำผู้แปล จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50)

นวนิยายซึ่งมีหน้าข้อมูลผู้แต่งมากที่สุด จำนวน 27 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 33.75) เป็นประวัติผู้แต่ง รองลงมา ได้แก่ ประวัติผู้แต่งและภาพถ่ายผู้แต่ง จำนวน 12 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 15.00) และ ภาพถ่ายผู้แต่ง จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50)

นวนิยายซึ่งมีหน้าข้อมูลผู้แปล มากที่สุด จำนวน 16 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 20.00) เป็นหน้าประวัติผู้แปล รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ ประวัติผู้แปลและภาพถ่ายผู้แปล จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.75) ภาพถ่ายผู้แปล จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50)

นวนิยายซึ่งมีหน้าข้อมูลอื่นๆ มากที่สุด จำนวน 10 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 12.50) เป็นหน้าอธิบายข้อมูลภายในเล่ม และ จำนวน 5 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.25) เป็นหน้าคำอุทิศ

ดังรายละเอียดในตารางที่ 27

ตารางที่ 27 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามส่วนที่ให้ข้อมูล

ส่วนที่ให้ข้อมูลหนังสือ	ชื่อเรื่อง (N = 80)	
	จำนวน	ร้อยละ
หน้าปกใน	80	100.00
หน้าหลังหน้าปกใน	73	91.25
หน้าคำนำ	74	92.50
คำนำผู้แปลและคำนำสำนักพิมพ์	26	32.50
คำนำผู้แปล	17	21.25
คำนำสำนักพิมพ์	15	18.75
คำนำผู้แต่ง	5	6.25
คำนำผู้แต่ง คำนำผู้แปล และ คำนำสำนักพิมพ์	5	6.25
คำนำผู้แต่งและคำนำสำนักพิมพ์	4	5.00
คำนำผู้แต่งและคำนำผู้แปล	2	2.50
หน้าสารบัญ	29	36.25
หน้าข้อมูลผู้แต่ง	41	51.25
ประวัติผู้แต่ง	27	33.75
ประวัติผู้แต่งและภาพถ่ายผู้แต่ง	12	15.00
ภาพถ่ายผู้แต่ง	2	2.50

ตารางที่ 27 นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามส่วนที่ให้ข้อมูล (ต่อ)

ส่วนที่ให้ข้อมูลหนังสือ	ชื่อเรื่อง (N = 80)	
	จำนวน	ร้อยละ
หน้าข้อมูลผู้แปล	21	26.25
ประวัติผู้แปล	16	20.00
ประวัติผู้แปลและภาพถ่ายผู้แปล	3	3.75
ภาพถ่ายผู้แปล	2	2.50
หน้าข้อมูลอื่นๆ	27	33.75
หน้าอธิบายข้อมูลภายในเล่ม	10	12.50
หน้าคำอุทิศ	5	6.25
หน้าบทวิเคราะห์เรื่อง	2	2.50
หน้าแก้ไขคำผิด	1	1.25
หน้าข้อมูลรางวัล	1	1.25
หน้าความเห็นของผู้อ่านต่อนวนิยาย	1	1.25
หน้าคำกล่าวของเอกอัครราชทูตประจำประเทศไทย	1	1.25
หน้าคำนิยม	1	1.25
หน้าแนะนำหนังสือเล่มอื่นๆของสำนักพิมพ์	1	1.25
หน้าจดหมายจากผู้แต่งถึงผู้แปล	1	1.25
หน้าภาคผนวก	1	1.25
หน้าเรื่องย่อ	1	1.25
หน้าหนังสือกราบบังคมทูลสมเด็จพระเทพรัตน- ราชสุดาฯสยามบรมราชกุมารี	1	1.25

9.2 รูปเล่ม

การวิเคราะห์หนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544 องค์ประกอบของหนังสือในด้านรูปเล่ม จำแนกตามขนาดของหนังสือ พบว่า นวนิยายส่วนใหญ่ จำนวน 78 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 97.50) มีขนาด 16 หน้ายก (ขนาด $5\frac{1}{4} \times 7\frac{1}{2}$ นิ้ว) และ จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50) มีขนาด 8 หน้ายก (ขนาด $7\frac{1}{2} \times 10\frac{1}{4}$ นิ้ว)

ดังรายละเอียดในตารางที่ 28

ตารางที่ 28 องค์ประกอบของหนังสือในด้านรูปเล่มจำแนกตามขนาดของหนังสือ

ขนาดของหนังสือ	ชื่อเรื่อง	
	จำนวน	ร้อยละ
16 หน้ายก (ปกกึ่งตึก หรือ ขนาด $5\frac{1}{4} \times 7\frac{1}{2}$ นิ้ว)	78	97.50
ขนาดอื่นๆ (8 หน้ายก (ขนาด $7\frac{1}{2} \times 10\frac{1}{4}$ นิ้ว))	2	2.50
รวม	80	100.00

การวิเคราะห์หนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในองค์ประกอบของหนังสือด้านรูปเล่มจำแนกตามจำนวนหน้าของนวนิยาย พบว่า นวนิยายส่วนใหญ่ จำนวน 76 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 95.00) เป็นนวนิยายซึ่งจบใน 1 เล่ม และ จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.00) เป็นนวนิยายมากกว่า 1 เล่มจบ

นวนิยายซึ่งจบภายใน 1 เล่ม มากที่สุดจำนวน 19 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 23.75) เป็นนวนิยายซึ่งมีจำนวนหน้า 151-200 หน้า รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ นวนิยายซึ่งมีจำนวนหน้า มากกว่า 300 หน้า จำนวน 17 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 21.25) จำนวนหน้า 101-150 หน้า และ จำนวนหน้า 201-250 หน้า จำนวนละ 14 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 17.50) เท่ากัน จำนวนหน้า

251-300 หน้า จำนวน 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 8.75) จำนวนหน้าน้อยกว่า 100 หน้า จำนวน 5 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.25)

นวนิยายมากกว่า 1 เล่มจบ มากที่สุด จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50) เป็นนวนิยาย 3 เล่มจบ และเป็นนวนิยาย 2 เล่มจบ และ 6 เล่มจบจำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) เท่ากัน

ดังรายละเอียดในตารางที่ 29

ตารางที่ 29 องค์ประกอบของหนังสือในด้านรูปเล่มจำแนกตามจำนวนหน้าของนวนิยาย

จำนวนหน้า	ชื่อเรื่อง	
	จำนวน	ร้อยละ
1 เล่มจบ	76	95.00
น้อยกว่า 100 หน้า	5	6.25
101-150 หน้า	14	17.50
151-200 หน้า	19	23.75
201-250 หน้า	14	17.50
251-300 หน้า	7	8.75
มากกว่า 300 หน้า	17	21.25
มากกว่า 1 เล่มจบ	4	5.00
จำนวน 2 เล่ม	1	1.25
จำนวน 3 เล่ม	2	2.50
จำนวน 6 เล่ม	1	1.25
รวม	80	100.00

การวิเคราะห์หัตถ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในองค์ประกอบด้านรูปเล่มจำแนกตามขนาดตัวอักษร พบว่า นวนิยายมากที่สุด จำนวน 35 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 43.75) ใช้ตัวอักษรขนาด 16 พ้อยท์ รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ นวนิยายที่ใช้ตัวอักษร ขนาด 15 พ้อยท์ จำนวน 18 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 22.50) ขนาด 14 พ้อยท์ จำนวน 14 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 17.50) ขนาด 17 พ้อยท์ และ 18 พ้อยท์ จำนวนละ 5 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.25) เท่ากัน

นอกจากนี้ยังมีตัวอักษรขนาดอื่นๆ อีก จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.75) ได้แก่ ขนาด 20 พ้อยท์ จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50) และ 12 พ้อยท์ จำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25)

ดังรายละเอียดในตารางที่ 30

ตารางที่ 30 องค์ประกอบของหนังสือในด้านรูปเล่ม จำแนกตามขนาดตัวอักษร

ขนาดตัวอักษร	ชื่อเรื่อง	
	จำนวน	ร้อยละ
14 พ้อยท์	14	17.50
15 พ้อยท์	18	22.50
16 พ้อยท์	35	43.75
17 พ้อยท์	5	6.25
18 พ้อยท์	5	6.25
ขนาดอื่นๆ ได้แก่	3	3.75
12 พ้อยท์	1	1.25
20 พ้อยท์	2	2.50
รวม	80	100.00

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในองค์ประกอบของหนังสือด้านรูปเล่มจำแนกตามภาพประกอบ พบว่า นวนิยาย ส่วนใหญ่ จำนวน 46 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 57.50) มีภาพประกอบ และ จำนวน 34 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 42.50) ไม่มีภาพประกอบ

นวนิยายซึ่งมีภาพประกอบ จำนวนมากที่สุด 38 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 47.50) เป็น ภาพวาด รองลงมา จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50) เป็นภาพถ่าย และ น้อยที่สุด จำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) เป็นแผนที่

นวนิยายซึ่งมีภาพประกอบเป็นภาพวาด จำนวนมากที่สุด 20 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 25.00) เป็นภาพวาดลายเส้นการ์ตูน และ จำนวน 18 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 22.50) เป็นภาพวาด ลายเส้นเหมือนจริง

นอกจากนี้ยังมีภาพประกอบประเภทอื่นๆ จำนวน 5 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.25) ดังนี้ จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50) เป็นภาพถ่ายขาวดำ และ แผนที่ จำนวนประเภทละ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) เท่ากัน เป็น ภาพถ่ายขาวดำและภาพวาดลายเส้นเหมือนจริง ภาพถ่ายสี ภาพถ่าย ขาวดำ ภาพถ่ายลายเส้นเหมือนจริง ภาพลายเส้นการ์ตูนและแผนที่ ภาพถ่ายขาวดำและภาพ ลายเส้นการ์ตูน

ดังรายละเอียดในตารางที่ 31

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 31 องค์ประกอบของหนังสือในด้านรูปเล่มจำแนกตามประเภทของภาพประกอบ

ประเภทของภาพประกอบ	ชื่อเรื่อง	
	จำนวน	ร้อยละ
มีภาพประกอบ	46	57.50
ภาพถ่าย	2	2.50
ภาพสี	2	2.50
ภาพขาวดำ	-	-
ภาพวาด	38	47.50
ภาพลายเส้นเหมือนจริง	18	22.50
ภาพลายเส้นการ์ตูน	20	25.00
แผนที่	1	1.25
อื่นๆ ได้แก่	5	6.25
ภาพถ่ายขาวดำ และ แผนที่	2	2.50
ภาพถ่ายขาวดำ และ ภาพวาดลายเส้นเหมือนจริง	1	1.25
ภาพถ่ายสี ภาพถ่ายขาวดำ ภาพลายเส้นเหมือนจริง ภาพลายเส้น	1	1.25
การ์ตูน และ แผนที่		
ภาพถ่ายขาวดำ และ ภาพลายเส้นการ์ตูน	1	1.25
ไม่มีภาพประกอบ	34	42.50
รวม	80	100.00

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในองค์ประกอบของหนังสือด้านรูปเล่มจำแนกตามลักษณะปก พบว่านวนิยายส่วนใหญ่ จำนวน 71 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 88.75) เป็นปกอ่อน และ จำนวน 9 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 11.25) เป็นปกแข็ง

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกซึ่งเป็นปกอ่อน ส่วนใหญ่ จำนวน 68 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 85.00) เป็นปกอ่อนออบมัน และ จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.75) เป็นปกด้าน

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกซึ่งเป็นปกแข็งมากที่สุดจำนวน 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 8.75) เป็นปกแข็งสี และ จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50) เป็นปกแข็งเงินทอง

ดังรายละเอียดในตารางที่ 32

ตารางที่ 32 องค์ประกอบของหนังสือ ในด้านรูปเล่มจำแนกตามลักษณะปก

ลักษณะปก	ชื่อเรื่อง	
	จำนวน	ร้อยละ
ปกอ่อน	71	88.75
ปกออบมัน	68	85.00
ปกด้าน	3	3.75
ปกแข็ง	9	11.25
ปกแข็งสี	7	8.75
ปกแข็งเงินทอง	2	2.50
รวม	80	100.00

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในองค์ประกอบด้านรูปเล่มจำแนกตามลักษณะกระดาษซึ่งใช้พิมพ์ พบว่า นวนิยายแปล มากที่สุดจำนวน 47 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 58.75) ใช้กระดาษปอนด์ในการพิมพ์ จำนวน 33 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 41.25) ใช้กระดาษปรู๊ฟ

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกซึ่งใช้กระดาษปอนด์ในการพิมพ์ จำนวน มากที่สุด 37 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 46.25) เป็นกระดาษปอนด์ขาว รองลงมา ได้แก่ กระดาษถนอม สบายตา จำนวน 9 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 11.25) และ กระดาษรีไซเคิล จำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25)

ดังรายละเอียดในตารางที่ 33

ตารางที่ 33 องค์ประกอบของหนังสือในด้านรูปเล่มจำแนกตามลักษณะกระดาษซึ่งใช้พิมพ์

กระดาษซึ่งใช้พิมพ์	ชื่อเรื่อง	
	จำนวน	ร้อยละ
กระดาษปรู๊ฟ	33	41.25
กระดาษปอนด์	47	58.75
กระดาษปอนด์ขาว	37	46.25
กระดาษถนอมสบายตา	9	11.25
กระดาษรีไซเคิล	1	1.25
รวม	80	100.00

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้าน ผู้จัดทำ ภาษาต้นฉบับ ประเภท แนวคิด การดำเนินเรื่อง ตัวละครเอก ฉาก ลักษณะเด่นของหนังสือ และ องค์ประกอบของหนังสือ

การวิจัยครั้งนี้ได้ตั้งสมมติฐานไว้ดังนี้

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกส่วนใหญ่แปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่นเป็น ประเภทนวนิยายสะท้อนสังคม มีแนวคิดด้านความมานะพยายาม ดำเนินเรื่องโดยการบรรยาย และมีข้อมูลผู้แต่ง ผู้แปล

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบสำรวจเชิงวิเคราะห์เนื้อหา ใช้แบบวิเคราะห์เป็น เครื่องมือหลักในการเก็บข้อมูลจากนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ที่เป็นประชากร จำนวน 80 ชื่อเรื่อง

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

ผลการวิจัยสามารถสรุป ผลและอภิปรายผลได้ดังนี้

1 ผู้จัดทำนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544 ในด้านผู้จัดทำ จำแนกเป็น 5 หัวข้อ ได้แก่ ผู้แต่ง ผู้แปล บรรณาธิการ ผู้จัดทำภาพประกอบ และ สำนักพิมพ์ ปรากฏผลดังนี้

1.1 ผู้แต่ง

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกส่วนใหญ่จำนวน 74 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 92.50) ระบุชื่อผู้แต่ง และจำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 7.50) ไม่ระบุชื่อผู้แต่ง นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกที่ระบุชื่อผู้แต่งส่วนใหญ่จำนวน 72 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 90.00) มีผู้แต่ง 1 ราย และจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50) มีผู้แต่งมากกว่า 1 ราย (ตารางที่ 4)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลภาษาตะวันออกส่วนใหญ่มีการระบุชื่อผู้แต่ง อาจเนื่องมาจากก่อนที่จะมีการแปล ผู้แปลต้องศึกษาถึงต้นฉบับอย่างละเอียด เพื่อคัดเลือกนวนิยายที่จะนำมาแปล การทราบชื่อของผู้แต่งก็เป็นส่วนหนึ่งในการตัดสินใจของผู้แปล

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกมีผู้แต่งทั้งสิ้น 48 ราย ผู้แต่งส่วนใหญ่จำนวน 36 ราย (ร้อยละ 75.00) มีผลงานรายละ 1 ชื่อเรื่อง มีผู้แต่งจำนวน 12 ราย (ร้อยละ 24.49) ที่มีผลงานรายละมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง ผู้แต่งที่มีผลงานมากที่สุด คือนากิบ มาร์ทฟูซ มีผลงานจำนวน 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 9.46) รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ ความบาตะ, ยาสุนารี มีผลงานจำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 8.11) ปาจิน จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.41) มิโยโกะ, มัตสุทานิ/ เหมาดุ่น และ ฮิโร, มียาคาวะ มีผลงานรายละ 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 4.05) เท่ากัน เก็นโนะสุเกะ, นางาซากิ/ คูโรยานางิ, เท็ตสึโกะ/ โซเซะคิ, นะทซึเมะ/ ตาเกยามา, มิชิโอะ และ มิชิมา, ยูคิโอะ มีผลงานรายละ จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.70) เท่ากัน (ตารางที่ 5)

1.2 ผู้แปล

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกทั้งหมด จำนวน 80 ชื่อเรื่อง ระบุชื่อผู้แปล ส่วนใหญ่จำนวน 74 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 92.50) เป็นนวนิยายที่มีผู้แปล 1 ราย นวนิยายที่มีผู้แปลมากกว่า 1 ราย มีจำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 7.50) (ตารางที่ 6)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลภาษาตะวันตกทั้งหมด มีการระบุชื่อผู้แปล อาจเนื่องมาจากการแปลนวนิยาย ผู้แปลต้องแสดงความรับผิดชอบต่อการแปลของตน

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกมีผู้แปลทั้งสิ้น 51 ราย ผู้แปลส่วนใหญ่จำนวน 41 ราย (ร้อยละ 80.39) มีผลงาน 1 ชื่อเรื่อง มีผู้แปลจำนวน 10 ราย (ร้อยละ 19.61) ที่มีผลงานมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง ผู้แปลที่มีผลงานมากที่สุด คือ ผุสดี นาวาวิจิตร มีผลงานจำนวน 11 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 13.75) รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ แคน สังคีต มีผลงานจำนวน 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 8.75) กิติมา อมรทัต มีผลงาน จำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 7.50) ยุพเรศ วินัยธร มีผลงานจำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.75) เจตน์ ธรรมรังสรรค์ พรอนงค์ นิยมคำ, พลัปปดิ่ง คงชนะ รัถยา สารธรรม วัฒนา พัฒนพงศ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯสยามบรมราชกุมารี อมราวดี และ อาคิโกะ เลิศอภิรักษ์ มีผลงานรายละจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50) เท่ากัน (ตารางที่ 7)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลภาษาตะวันตก ผู้แปลส่วนใหญ่มีผลงานเพียงหนึ่งชื่อเรื่อง อาจเนื่องจากผู้ผลิตต้องการส่งเสริมผู้แปลใหม่ และ ผู้แปลอาจเป็นนักแปลสมัครเล่น สำหรับผู้แปลบางท่านที่มีผลงานหลายชื่อเรื่อง อาจเนื่องมาจากผู้แปลท่านนั้นเป็นนักแปลอาชีพ หรือ มีความชำนาญในการแปล

1.3 บรรณาธิการ

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกส่วนใหญ่จำนวน 44 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 55.00) ไม่ระบุชื่อบรรณาธิการ และจำนวน 36 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 45.00) ระบุชื่อบรรณาธิการ (ตารางที่ 8)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลภาษาตะวันตก ส่วนใหญ่ไม่ระบุชื่อ บรรณาธิการ อาจเนื่องมาจากมีบรรณาธิการของสำนักพิมพ์เอง หรือ เพียงใช้ผู้ตรวจพิสูจน์อักษร จึงไม่มีการระบุชื่อบรรณาธิการ หรือ ผู้จัดทำอาจไม่เห็นความสำคัญของบรรณาธิการ

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก บรรณาธิการส่วนใหญ่จำนวน 12 ราย (ร้อยละ 63.16) มีผลงาน 1 ชื่อเรื่อง บรรณาธิการ จำนวน 7 ราย (ร้อยละ 36.84) มีผลงานมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง บรรณาธิการที่มีผลงานมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง ผู้ที่มีผลงานมากที่สุด คือ มกุฏ อรฤดี มีผลงาน จำนวน 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 22.22) รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ บรรจบ ชุณหสวัตติกุล จำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.67) บุรพันธ์ เทวานิมิต บันเทิง นราภิรมย์ มยุรี ดำรงค์เชื้อ สุกัญญา จารุกการ และ สุชาติ สวัสดิ์ศรี มีผลงานรายละจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.56) เท่ากัน (ตารางที่ 9)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลภาษาตะวันตก ส่วนใหญ่บรรณาธิการมี ผลงานหนึ่งชื่อเรื่อง อาจเนื่องมาจากการแปลนวนิยายแต่ละชื่อเรื่องจะต้องใช้เวลาและความเชี่ยวชาญด้านภาษา ผู้ที่ทำหน้าที่ตรวจสอบความถูกต้องของหนังสือต้องมีความรู้ ความเชี่ยวชาญ ทั้งในด้านลักษณะภาษาและเนื้อหาซึ่งเป็นสิ่งที่จะต้องใช้เวลาและประสบการณ์มาก

1.4 ผู้จัดทำภาพประกอบ

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกส่วนใหญ่จำนวน 46 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 57.50) มีภาพประกอบ และ จำนวน 34 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 42.50) ไม่มีภาพประกอบ นวนิยายแปลจาก ภาษาตะวันตกที่มีภาพประกอบ ส่วนใหญ่จำนวน 27 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 58.70) ไม่ระบุชื่อผู้จัดทำ ภาพประกอบ และ จำนวน 19 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 41.30) ระบุชื่อผู้จัดทำภาพประกอบ (ตารางที่ 10)

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกมีนวนิยายซึ่งมีภาพประกอบทั้งสิ้น จำนวน 19 ชื่อเรื่อง มีผู้จัดทำภาพประกอบ จำนวน 17 ราย จำนวน 12 ราย (ร้อยละ 70.59) เป็นผู้จัดทำ

ภาพประกอบชาวต่างประเทศ จำนวน 5 ราย (ร้อยละ 39.41) เป็นผู้จัดทำภาพประกอบชาวไทย ผู้จัดทำภาพประกอบซึ่งมีผลงานมากที่สุด จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 15.79) คือ พุยุฉิ, ยามานากะ (ตารางที่ 11)

1.5 สำนักพิมพ์

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกทั้งหมดจำนวน 80 ชื่อเรื่อง ระบุชื่อสำนักพิมพ์ ส่วนใหญ่จำนวน 71 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 88.75) เป็นนวนิยายซึ่งมีสำนักพิมพ์เป็นเอกชน และจำนวน 9 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 11.25) เป็นนวนิยายซึ่งมีสำนักพิมพ์เป็นหน่วยงานรัฐบาล สถานศึกษา มูลนิธิ สมาคม และ หน่วยงานที่ไม่แสวงหากำไร (ตารางที่ 12)

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 มีสำนักพิมพ์ทั้งสิ้น 44 ราย สำนักพิมพ์ส่วนใหญ่จำนวน 38 ราย (ร้อยละ 86.36) เป็นสำนักพิมพ์เอกชน และ สำนักพิมพ์จำนวน 6 ราย (ร้อยละ 13.64) เป็นสำนักพิมพ์ซึ่งเป็นหน่วยงานรัฐบาล สถานศึกษา มูลนิธิ สมาคม และ หน่วยงานที่ไม่แสวงหากำไร สำนักพิมพ์เอกชนส่วนใหญ่จำนวน 25 ราย (ร้อยละ 56.82) มีผลงาน 1 ชื่อเรื่อง และ สำนักพิมพ์ซึ่งเป็นเอกชน จำนวน 13 ราย (ร้อยละ 29.55) มีผลงานมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง เป็นจำนวนหนังสือ 46 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 57.50) สำนักพิมพ์ซึ่งมีผลงานมากที่สุด คือ สำนักพิมพ์รวมทรรศน์ มีผลงานจำนวน 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 10.00) สำนักพิมพ์ที่มีผลงานมากกว่า 2 ชื่อเรื่อง มี 5 แห่ง คือ สำนักพิมพ์ผีเสื้อ มีผลงานจำนวน 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 8.75) สำนักพิมพ์ดอกหญ้า มีผลงานจำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 7.50) สำนักพิมพ์กะรัต สำนักพิมพ์ดวงกลม สำนักพิมพ์สร้างสรรค์ มีผลงานรายละ 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.75) เท่ากัน

สำนักพิมพ์ซึ่งเป็นหน่วยงานรัฐบาล สถานศึกษา มูลนิธิ สมาคมและหน่วยงานที่ไม่แสวงหากำไร มีผลงาน 1 ชื่อเรื่องมากที่สุดจำนวน 4 ราย (ร้อยละ 9.09) และสำนักพิมพ์ซึ่งเป็นหน่วยงานรัฐบาล สถานศึกษา มูลนิธิ สมาคมและหน่วยงานที่ไม่แสวงหากำไร ที่มีผลงานมากกว่า 1 ชื่อเรื่อง มีจำนวน 2 ราย (ร้อยละ 4.55) ได้แก่ โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริม

เทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) มีผลงานจำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.75) และ กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ มีผลงานจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50) (ตารางที่ 13)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลภาษาตะวันตกส่วนใหญ่ มีสำนักพิมพ์เป็น
เอกชน อาจเนื่องมาจากผลประโยชน์ทางธุรกิจ ถึงแม้ว่านวนิยายแปลจะต้องใช้ต้นทุนสูงในการ
ผลิต แต่ก็สามารถจำหน่ายได้มาก และ ผู้อ่านก็มีกำลังในการซื้อนวนิยายได้มากด้วยเช่นกัน
สำนักพิมพ์จึงนิยมผลิตนวนิยายแปล

1.6 ปีพิมพ์

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามปีที่จัดพิมพ์โดยแบ่งเป็น 9 ช่วง
ช่วงละ 5 ปี พบว่า มีการจัดพิมพ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกในช่วงปี พ.ศ.2535-2539 มาก
ที่สุดจำนวน 21 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 26.25) รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ ช่วงปี พ.ศ.2525-2529
จำนวน 15 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 18.75) ช่วงปี พ.ศ.2530-2534 จำนวน 14 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 17.50)
ช่วงปี พ.ศ.2520-2524 จำนวน 13 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 16.25) ช่วงปี พ.ศ.2540-2544 จำนวน 9 ชื่อ
เรื่อง (ร้อยละ 11.25) ช่วงปี พ.ศ.2505-2509 จำนวน 5 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.25) และ ช่วงปี
พ.ศ.2500-2504, พ.ศ.2510-2514 และ พ.ศ.2514-2519 มีจำนวนช่วงละ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ
1.25) เท่ากัน (ตารางที่ 14)

จากข้อมูลที่พบในการวิจัยนี้ เมื่อพิจารณาการจัดพิมพ์นวนิยายแปลจากภาษา
ตะวันตกในรายช่วงเวลาที่ยาวขึ้น พบว่า ระหว่าง พ.ศ.2500-2519 เป็นเวลา 19 ปี
มีนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกเพียง 8 ชื่อเรื่อง ในขณะที่ระยะเวลาตั้งแต่ พ.ศ.2520-2544
เป็นเวลา 24 ปี มีการจัดพิมพ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ถึง 72 ชื่อเรื่อง จำนวนการพิมพ์ที่
แตกต่างกันมากเช่นนี้ อาจเนื่องมาจากหลายสาเหตุ ได้แก่ การส่งเสริมการอ่านอันเป็นผลจากปี
เด็กสากล พ.ศ.2522 การมีนักแปลจากภาษาตะวันตกมากขึ้น สภาพเศรษฐกิจที่ดี เป็นต้น

2. ภาษาต้นฉบับของนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกส่วนใหญ่จำนวน 47 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 58.75) แปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ ภาษาจีน จำนวน 24 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 30.00) และ ภาษาอื่นๆ ได้แก่ ภาษาอาหรับ จำนวน 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 8.75) ภาษาเกาหลีและภาษาเขมร จำนวนภาษาละ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) เท่ากัน (ตารางที่ 15)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลภาษาตะวันออกส่วนใหญ่ แปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น อาจเนื่องมาจากมีการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น และ จัดตั้งสถาบันการแปลภาษาญี่ปุ่น และ ประเทศญี่ปุ่นและประเทศไทยมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน ทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจ และวิถีการดำเนินชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ระบุว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกส่วนใหญ่ แปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกจำแนกตามภาษาต้นฉบับและปีที่ตีพิมพ์พบว่า ช่วงปี พ.ศ.2500-2504 มีการพิมพ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำนวน 1 ชื่อเรื่อง ซึ่งแปลจากต้นฉบับภาษาจีน ช่วงปี พ.ศ. 2505-2509 มีการพิมพ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำนวน 5 ชื่อเรื่อง ซึ่งทั้งหมดแปลจากต้นฉบับภาษาจีน ช่วงปี พ.ศ. 2510-2514 มีการพิมพ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำนวน 1 ชื่อเรื่อง ซึ่งแปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น ช่วงปี พ.ศ. 2515-2519 มีการพิมพ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำนวน 1 ชื่อเรื่อง ซึ่งแปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น ช่วงปี พ.ศ. 2520-2524 มีการพิมพ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำนวน 13 ชื่อเรื่อง จำนวนมากที่สุด 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 53.85) แปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น และ จำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 46.15) แปลจากต้นฉบับภาษาจีน ช่วงปี พ.ศ. 2525-2529 มีการพิมพ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำนวน 15 ชื่อเรื่อง ส่วนใหญ่จำนวน 13 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 86.67) แปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น และ จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 13.33) แปลจากต้นฉบับภาษาจีน ช่วงปี พ.ศ. 2530-2534 มีการพิมพ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำนวน 14 ชื่อเรื่อง ส่วนใหญ่จำนวน 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 57.14) แปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น จำนวนภาษาละ 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 21.43) เท่ากัน แปลจากต้นฉบับภาษาจีน และ ภาษาอาหรับ ช่วงปี พ.ศ. 2535-2539 มีการพิมพ์นวนิยาย

แปลจากภาษาตะวันออก จำนวน 21 ชื่อเรื่อง จำนวนมากที่สุด 10 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 47.62) แปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น จำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 28.57) แปลจากต้นฉบับภาษาจีน จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 19.05) แปลจากต้นฉบับภาษาอาหรับ และ จำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 4.76) แปลจากต้นฉบับภาษาเกาหลี ช่วงปี พ.ศ. 2540-2544 มีการพิมพ์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำนวน 9 ชื่อเรื่อง ส่วนใหญ่จำนวน 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 77.78) แปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น จำนวนภาษาละ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 11.11) เท่ากัน แปลจากต้นฉบับภาษาจีนและภาษาเขมร (ตารางที่ 16)

3. ประเภทของนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกมากที่สุด จำนวน 25 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 31.25) เป็นนวนิยายสะท้อนสังคม รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ นวนิยายแสดงข้อคิด จำนวน 20 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 25.00) นวนิยายเชิงจิตวิทยา จำนวน 12 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 15.00) นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ จำนวน 9 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 11.25) นวนิยายเชิงชีวประวัติ จำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 7.50) จินตนิยาย จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.00) นวนิยายผจญภัย และ หัสนิยาย ประเภทละ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) เท่ากัน นวนิยายประเภทอื่นๆ ได้แก่ นวนิยายผู้ร้ายผู้ดี และ นวนิยายอีโรติก ประเภทละ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) เท่ากัน แต่ไม่ปรากฏอาชญาวิทยาในการวิเคราะห์ครั้ง นี้ (ตารางที่ 17)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลภาษาตะวันออกมีหลากหลายประเภท โดยเป็นนวนิยายสะท้อนสังคมมากที่สุด จำนวน 25 เรื่อง (ร้อยละ 31.25) จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ที่ระบุว่านวนิยายแปลภาษาตะวันออกส่วนใหญ่เป็นนวนิยายสะท้อนสังคม แต่อย่างไรก็ตามผลการวิจัยพบว่านวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกมากที่สุดที่เป็นนวนิยายสะท้อนสังคมอาจเนื่องมาจากผู้แปลต้องการนำเสนอนวนิยายที่หลากหลายประเภทสู่ตลาดหนังสือในเมืองไทย

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามประเภทของนวนิยาย และภาษาต้นฉบับแต่ละภาษา พบว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งมีต้นฉบับมาจาก ภาษาจีน จำนวนทั้งสิ้น 24 ชื่อเรื่อง มากที่สุดจำนวน 9 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 37.50) เป็นนวนิยาย สะท้อนสังคม รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ จำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 25.00) นวนิยายแสดงข้อคิด และ นวนิยายเชิงชีวิตประวัตินิยาย จำนวนประเภทละ 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 12.50) เท่ากัน จินตนิยาย หัสนิยาย และ นวนิยายอภินิหาร ประเภทละ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 4.17) เท่ากัน แต่ไม่ปรากฏนวนิยายเชิงจิตวิทยา นวนิยายผจญภัย นวนิยายผู้ร้ายผู้ดี และ อาชญนิยาย นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งมีต้นฉบับมาจากภาษาญี่ปุ่น จำนวนทั้งสิ้น 47 ชื่อเรื่อง มาก ที่สุดจำนวน 16 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 34.04) เป็นนวนิยายแสดงข้อคิด รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ นว นิยายสะท้อนสังคม จำนวน 12 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 25.53) นวนิยายเชิงจิตวิทยา จำนวน 10 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 21.28) นวนิยายเชิงชีวิตประวัตินิยาย จินตนิยาย และ นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ ประเภทละ 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.38) เท่ากัน แต่ไม่ปรากฏนวนิยายผจญภัย หัสนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย ผู้ร้ายผู้ดี และ นวนิยายอภินิหาร (ตารางที่ 18)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลภาษาตะวันออก ซึ่งแปลจากฉบับภาษาจีน จำนวนมากที่สุดเป็นนวนิยายสะท้อนสังคม อาจเนื่องมาจาก นวนิยายจีนในช่วงหลังนี้มีเนื้อหา ด้านสะท้อนสังคมมาก โดยเฉพาะสังคมชั้นกรรมมาชีพ ผู้แปลจึงมีโอกาสเลือกนวนิยายในประเภทนี้ มาแปลมากกว่าประเภทอื่น ส่วนนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งมีต้นฉบับภาษาญี่ปุ่นเป็น นวนิยายแสดงข้อคิดมากที่สุด อาจเนื่องมาจากนวนิยายซึ่งแปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่นเป็น เรื่องเด่นของผู้แต่งที่มีชื่อเสียงซึ่งมักจะสะท้อนปรัชญาในการดำเนินชีวิตให้แก่ผู้อ่าน

4. แนวคิดของนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก มากที่สุดจำนวน 18 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 22.50) มีแนวคิดเรื่องความรัก โดยเป็นความรักระหว่างหนุ่มสาว มากที่สุดจำนวน 14 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 17.50) และ ความรักภายในครอบครัว จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.00) แนวคิดซึ่งปรากฏรอง

ลงมาตามลำดับ ได้แก่ ความมานะพยายาม จำนวน 13 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 16.25) ความซื่อสัตย์ สุจริต จำนวน 6 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 7.50) การยึดมั่นในศีลธรรม และ การรู้จักตนเอง จำนวน แนวคิดละ 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.00) เท่ากัน ความจงรักภักดี จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.75) ความพอใจในสิ่งที่มีอยู่ จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50) ความกล้าหาญ และ อนุรักษ์ธรรมชาติ จำนวนแนวคิดละ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) เท่ากัน (ตารางที่ 19)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลภาษาตะวันตกออกจํานวนมากที่สุด 18 ชื่อเรื่อง มีแนวคิดในเรื่องความรัก และเป็นความรักระหว่างหนุ่มสาว อาจเนื่องมาจากเป็นสิ่งที่ใกล้ตัวผู้อ่านและผู้แปล คาดว่าผู้อ่านอาจจะให้ความสนใจมากกว่าแนวคิดด้านอื่น ๆ จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ที่ระบุว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกส่วนใหญ่มีแนวคิดด้านความมานะพยายาม อย่างไรก็ตามแนวคิดด้านความมานะพยายามก็เป็นแนวคิดที่มีจํานวนรองลงมาเป็นอันดับแรก

5. การดำเนินเรื่องของนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกส่วนใหญ่ จำนวน 76 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 95.00) ดำเนินเรื่องโดยการบรรยาย ส่วนใหญ่ จำนวน 58 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 72.50) ใช้วิธีการบรรยายเรื่องโดยผู้แต่ง และ จำนวน 18 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 22.50) บรรยายเรื่องโดยตัวละคร รองลงมา ได้แก่ การบันทึก จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.00) แต่ไม่ปรากฏการดำเนินเรื่องด้วยจดหมาย (ตารางที่ 20)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลภาษาตะวันตกส่วนใหญ่ดำเนินเรื่องโดยการบรรยาย อาจเนื่องมาจากเป็นการดำเนินเรื่องที่จะทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องราวได้โดยง่าย จึงสอดคล้องกับสมมติฐาน ที่ระบุว่า นวนิยายแปลภาษาตะวันตกส่วนใหญ่ดำเนินเรื่องโดยการบรรยาย

6. ตัวละครเอกของนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกส่วนใหญ่จำนวน 76 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 95.00) มีตัวละครเอกเป็นมนุษย์ รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ สัตว์ จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.75) และ สิ่งของ คือ แก้ว จำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) ตัวละครเอกซึ่งเป็นมนุษย์ ส่วนใหญ่จำนวน 53 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 66.25) เป็นเพศชาย และจำนวน 21 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 26.25) เป็นเพศหญิง ตัวละครเอกซึ่งเป็นสัตว์ ได้แก่ ช้าง เต่าทะเล และ สุนัข จำนวนชนิดละ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) เท่ากัน (ตารางที่ 21)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกส่วนใหญ่ มีตัวละครเอกเป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นเพศชายอาจเนื่องมาจากค่านิยมของประเทศในแถบตะวันออกให้เกียรติเพศชาย นอกจากนี้ตัวละครที่เป็นมนุษย์อาจสื่อสิ่งต่างๆที่ผู้เขียนต้องการเสนอแก่ผู้อ่านได้ดีกว่าตัวละครประเภทอื่นๆ

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามสถานะการดำรงชีวิตของตัวละคร เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ ผู้ประกอบอาชีพ นักเรียน/นักศึกษา และไม่ปรากฏอาชีพ พบว่า ตัวละครส่วนใหญ่จำนวน 48 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 64.86) เป็นผู้ประกอบอาชีพ รองลงมาเป็นนักเรียน/นักศึกษา จำนวน 16 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 21.62) และไม่ปรากฏอาชีพ จำนวน 10 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 13.51) ตัวละครซึ่งประกอบอาชีพ จำนวนมากที่สุด 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 10.81) เป็นครู/อาจารย์ รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ นักปกครอง จำนวน 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 9.46) ทหาร/ตำรวจ จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.41) เกษตรกร นักธุรกิจ/การค้า นักประพันธ์ นักวิชาการ/บัณฑิต และ นักร้อง/นักดนตรี/นักแสดง จำนวนประเภทละ 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 4.05) เท่ากัน ชาวประมง นักบริหาร ผู้รับใช้/ผู้ทำงานบ้าน แพทย์ และ หญิงบริการ จำนวนประเภทละ 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.70) เท่ากัน นักบวช/ผู้ปฏิบัติงานด้านศาสนา ผู้ใช้แรงงาน พนักงานรถไฟ และ นักพนัน จำนวนประเภทละ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.35) เท่ากัน (ตารางที่ 22)

7. ฉากของนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านฉาก จำแนกเป็น 2 หัวข้อ ได้แก่ สถานที่ และ ยุคสมัย ปรากฏผลดังนี้

7.1 ฉากที่เป็นสถานที่

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกจำแนกตามฉากซึ่งเป็นสถานที่ซึ่งเป็นดินแดนที่มีจริง และ ดินแดนในจินตนาการ พบว่านวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกส่วนใหญ่ จำนวน 75 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 93.75) มีฉากเป็นดินแดนที่มีจริง และ จำนวน 5 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.25) มีฉากดินแดนในจินตนาการ

ดินแดนที่มีจริงส่วนใหญ่ จำนวน 55 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 68.75) มีฉากเป็นเมือง จำนวน 17 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 21.25) มีฉากเป็นชนบท จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.75) เป็นดินแดนที่มีจริงอื่นๆ ได้แก่ ทางช้างเผือก เรือประมง และ มหาสมุทร จำนวนฉากละ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) เท่ากัน

ดินแดนในจินตนาการมากที่สุด จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.00) มีฉากเป็นเมือง และ จำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) มีฉากเป็นชนบท (ตารางที่ 23)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลภาษาตะวันออกส่วนใหญ่ มีฉากเป็นดินแดนที่มีจริง อาจเนื่องมาจากเป็นฉากที่ทำให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการตามได้ง่าย

7.2 ฉากที่เป็นยุคสมัย

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกจำแนกตามยุคสมัย จำแนกย่อยออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ สามารถระบุระยะเวลาได้ และ ไม่สามารถระบุระยะเวลาได้ ส่วนใหญ่จำนวน 77

ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 96.25) มีฉากซึ่งสามารถระบุระยะเวลาได้ และ จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.75) มีฉากซึ่งไม่สามารถระบุระยะเวลาได้

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกซึ่งสามารถระบุระยะเวลาได้ ที่มีฉากนวนิยาย ตั้งแต่ 10 ชื่อเรื่องขึ้นไป มีดังนี้ จำนวนมากที่สุด 33 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 41.25) เป็นระยะเวลาหลัง สงครามโลกครั้งที่ 2 ถึง สิ้นสุดสงครามเย็น (ค.ศ.1945-1979 หรือ พ.ศ.2489-2522) รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ ระยะเวลาก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 (ก่อน ค.ศ.1914 หรือ พ.ศ.2457) จำนวน 16 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 20.00) และ ระยะเวลาช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 (ค.ศ.1939-1945 หรือ พ.ศ.2482-2488) จำนวน 11 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 13.75) (ตารางที่ 24)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกจำนวนมากที่สุด มีฉากอยู่ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ถึงสิ้นสุดสงครามเย็น อาจเนื่องมาจากในช่วงเวลานั้นเป็นช่วงเวลา หลังเหตุการณ์สะเทือนใจชาวโลกอย่างมาก นั่นคือ สงครามโลกครั้งที่ 2 จึงทำให้ผู้เขียนมักจะนำ ช่วงเวลาดังกล่าวมาใช้เป็นฉากเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบทั้งด้าน เศรษฐกิจ สังคม และการเมือง หลังสงคราม

8. ลักษณะเด่นของนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกส่วนใหญ่ จำนวน 65 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 81.25) มีลักษณะเด่น และ จำนวน 15 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 18.75) ไม่มีลักษณะเด่น นวนิยายที่มีลักษณะเด่น ส่วนใหญ่ จำนวน 54 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 67.50) เป็นนวนิยายที่มีลักษณะเด่น 1 ลักษณะ และ จำนวน 11 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 13.75) เป็นนวนิยายที่มีลักษณะเด่นมากกว่า 1 ลักษณะ (ตารางที่ 25)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลภาษาตะวันตกออกส่วนใหญ่มีลักษณะเด่นของหนังสือ อาจเนื่องมาจากการคัดเลือกนวนิยายที่นำมาแปลแต่ละชื่อเรื่อง ผู้แปลมักให้ความสนใจกับนวนิยายที่มีลักษณะเด่นมากกว่านวนิยายที่ไม่มีลักษณะเด่น ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของ สิริบุญญา นาชัย ซึ่งได้ทำการวิเคราะห์หัตถ์นวนิยายแปลสำหรับเยาวชนจากภาษาตะวันตก ซึ่งจัดพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2532-2541 ซึ่งพบว่านวนิยายแปลส่วนใหญ่ไม่มีลักษณะเด่นของหนังสือ

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกออกจำแนกตามจำนวนนวนิยายที่มีลักษณะเด่นพบว่า โดยพิจารณาจากนวนิยายที่มีลักษณะเด่น จำนวน 65 ชื่อเรื่อง จำแนกเป็น 3 ด้านหลัก ได้แก่ หนังสือขายดี หนังสือได้รับรางวัล และ หนังสือที่ได้รับการยกย่อง พบว่า ส่วนใหญ่จำนวน 54 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 83.08) เป็นนวนิยายซึ่งมีลักษณะเด่น 1 ลักษณะ และจำนวน 11 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 16.92) เป็นนวนิยายซึ่งมีลักษณะเด่นมากกว่า 1 ลักษณะ

นวนิยายซึ่งมีลักษณะเด่นมากกว่า 1 ลักษณะ มากที่สุด จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.15) เป็นหนังสือขายดี และเคยนำมาสร้างเป็นละครหรือภาพยนตร์

นวนิยายซึ่งมีลักษณะเด่น 1 ลักษณะ จำนวนมากที่สุด 11 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 16.92) ประพันธ์โดยนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงในระดับนานาชาติ รองลงมาเป็น หนังสือขายดี จำนวน 9 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 13.85) ได้รับรางวัล และ ประพันธ์โดยนักประพันธ์ที่ได้รับความนิยมจำนวนละ 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 12.31) เท่ากัน ได้รับการยกย่อง และ จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.15) เป็นที่กล่าวขวัญถึง (ตารางที่ 26)

9. องค์ประกอบของของนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544

การวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544 ในด้านองค์ประกอบของหนังสือ จำแนกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือ และ รูปเล่ม ปรากฏผลดังนี้

9.1 ส่วนที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือ

ในด้านองค์ประกอบของหนังสือจำแนกตามส่วนที่ให้ข้อมูล พบว่า นวนิยายทั้งหมดจำนวน 80 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 100.00) มีหน้าปกใน ส่วนที่ปรากฏรองลงมาตามลำดับ ได้แก่ จำนวน 74 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 92.50) มีหน้าคำนำ จำนวน 73 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 91.25) มีหน้าหลังหน้าปกใน จำนวน 41 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 51.25) มีหน้าข้อมูลผู้แต่ง จำนวน 29 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 36.25) มีหน้าสารบัญ และน้อยที่สุดจำนวน 21 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 26.25) มีหน้าข้อมูลผู้แปล นอกจากนี้พบว่าจำนวน 27 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 33.75)มีหน้าข้อมูลอื่นๆ

นวนิยายซึ่งมีหน้าคำนำมากที่สุดจำนวน 26 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 32.50) เป็นหน้าคำนำผู้แปล และคำนำสำนักพิมพ์ รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ หน้าคำนำผู้แปล จำนวน 17 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 21.25) หน้าคำนำสำนักพิมพ์ จำนวน 15 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 18.75) หน้าคำนำผู้แต่ง/หน้าคำนำผู้แต่ง คำนำผู้แปล และ คำนำสำนักพิมพ์ จำนวนละ 5 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.25) เท่ากันหน้าคำนำผู้แต่งและคำนำสำนักพิมพ์ จำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.00) หน้าคำนำ ผู้แต่งและคำนำผู้แปล จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50)

นวนิยายซึ่งมีหน้าข้อมูลผู้แต่งมากที่สุด จำนวน 27 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 33.75) เป็นประวัติผู้แต่ง รองลงมา ได้แก่ ประวัติผู้แต่งและภาพถ่ายผู้แต่ง จำนวน 12 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 15.00) และ ภาพถ่ายผู้แต่ง จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50)

นวนิยายซึ่งมีหน้าข้อมูลผู้แปล มากที่สุด จำนวน 16 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 20.00) เป็นหน้าประวัติผู้แปล รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ ประวัติผู้แปลและภาพถ่ายผู้แปล จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.75) ภาพถ่ายผู้แปล จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50) (ตารางที่ 27)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกส่วนใหญ่จำนวน 41 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 51.25) มีหน้าข้อมูลผู้แต่ง อาจเนื่องมาจากผู้จัดพิมพ์ต้องการให้ผู้อ่านทราบถึงรายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้แปลซึ่งเป็นนักเขียนผู้มีชื่อเสียง ซึ่งเป็นการเพิ่มความน่าสนใจของหนังสือฉบับแปลนั้นด้วย จึงสอดคล้องสมมติฐานที่ระบุว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกส่วนใหญ่มีข้อมูลผู้แต่ง

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกน้อยที่สุด จำนวน 21 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 26.25) มีหน้าข้อมูลผู้แปล อาจเนื่องมาจากสำนักพิมพ์มิได้ให้ความสำคัญแก่ผู้แปลโดยเฉพาะผู้แปลที่เพิ่งเริ่มต้นวันแต่จะเป็นผู้มีชื่อเสียง จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ระบุว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกส่วนใหญ่มีหน้าข้อมูลผู้แปล

9.2 รูปเล่ม

นวนิยายส่วนใหญ่จำนวน 78 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 97.50) มีขนาด 16 หน้ายก (ขนาด $5 \frac{1}{4} \times 7 \frac{1}{2}$ นิ้ว) และจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50) มีขนาด 8 หน้ายก (ขนาด $7 \frac{1}{2} \times 10 \frac{1}{4}$ นิ้ว) (ตารางที่ 28)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลภาษาตะวันออกส่วนใหญ่มีขนาด 16 หน้ายก หรือพอกเก็ตบุ๊กส์ อาจเนื่องมาจากนวนิยายซึ่งมีขนาดดังกล่าวนี้ จะอำนวยความสะดวกต่อผู้อ่านในการพกพาไปที่ต่าง ๆ ราคาถูก และ ประหยัดในการจัดพิมพ์

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกออกจำแนกตามจำนวนหน้าของนวนิยาย พบว่า นวนิยายส่วนใหญ่จำนวน 76 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 95.00) เป็นนวนิยายซึ่งจบภายใน 1 เล่ม และจำนวน 4 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.00) เป็นนวนิยายมากกว่า 1 เล่มจบ นวนิยายซึ่งจบภายใน 1 เล่มมากที่สุดจำนวน 19 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 23.75) เป็นนวนิยายซึ่งมีจำนวนหน้า 151-200 หน้า รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ นวนิยายซึ่งมีจำนวนหน้ามากกว่า 300 หน้า จำนวน 17 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 21.25) จำนวนหน้า 101-150 หน้า และจำนวนหน้า 201-250 หน้า จำนวนละ 14 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 17.50) เท่ากัน จำนวนหน้า 251-300 หน้า จำนวน 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 8.75) จำนวนหน้า น้อยกว่า 100 หน้า จำนวน 5 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.25) นวนิยายมากกว่า 1 เล่มจบ มากที่สุดจำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50) เป็นนวนิยาย 3 เล่มจบ และ เป็นนวนิยาย 2 เล่มจบ และ 6 เล่มจบ จำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) เท่ากัน (ตารางที่ 29)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลภาษาตะวันตกส่วนใหญ่เป็นนวนิยายที่จบในหนึ่งเล่ม อาจเนื่องมาจากความนิยม และ ความต้องการของตลาดซึ่งไม่นิยมอ่านเรื่องขนาดยาว และ นวนิยายซึ่งมีขนาดหลายเล่มจบไม่ใคร่จะได้รับความนิยม เนื่องจากมีขนาดยาว และ ราคาแพงเกินไป

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกออกจำแนกตามขนาดตัวอักษร พบว่า นวนิยายมากที่สุด จำนวน 35 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 43.75) ใช้ตัวอักษรขนาด 16 พ้อยท์ รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ นวนิยายที่ใช้ตัวอักษร ขนาด 15 พ้อยท์ จำนวน 18 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 22.50) ขนาด 14 พ้อยท์ จำนวน 14 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 17.50) ขนาด 17 พ้อยท์ และ 18 พ้อยท์ จำนวนละ 5 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 6.25) เท่ากัน นอกจากนี้ยังมีตัวอักษรขนาดอื่นๆ อีก จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.75) ได้แก่ ขนาด 20 พ้อยท์ จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50) และ 12 พ้อยท์ จำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) (ตารางที่ 30)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลภาษาตะวันตกใช้ตัวอักษรขนาด 16 พ้อยท์มากที่สุด อาจเนื่องมาจากเป็นขนาดอักษรที่อ่านได้ง่าย และมีขนาดไม่ใหญ่จนเกินไปในการบรรจุ

เนื้อหา เพราะนวนิยายมักจะมีเนื้อเรื่องค่อนข้างยาว หากใช้ขนาดอักษรที่ใหญ่กว่านี้อาจทำให้ขนาดของเล่มใหญ่เกินไปหรือมีจำนวนเล่มมากเกินไป

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกออกจำแนกตามภาพประกอบ พบว่า นวนิยายส่วนใหญ่ จำนวน 46 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 57.50) มีภาพประกอบ และ จำนวน 34 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 42.50) ไม่มีภาพประกอบ นวนิยายซึ่งมีภาพประกอบ จำนวนมากที่สุด 38 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 47.50) เป็นภาพวาด รองลงมา จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50) เป็นภาพถ่าย และ น้อยที่สุด จำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) เป็นแผนที่ นวนิยายซึ่งมีภาพประกอบเป็นภาพวาด จำนวนมากที่สุด 20 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 25.00) เป็นภาพวาดลายเส้นการ์ตูน และ จำนวน 18 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 22.50) เป็นภาพวาดลายเส้นเหมือนจริง (ตารางที่ 31)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลภาษาตะวันตกส่วนใหญ่มีภาพประกอบ อาจเนื่องมาจาก ภาพประกอบจะสามารถทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ได้มากขึ้น และ นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกมีภาพประกอบเป็นภาพวาดมากที่สุด อาจเนื่องมาจาก ภาพวาดจะก่อให้เกิดจินตนาการได้มากกว่าภาพประกอบที่เป็นภาพถ่าย

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกออกจำแนกตามลักษณะปก พบว่า นวนิยายส่วนใหญ่จำนวน 71 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 88.75) เป็นปกอ่อน และ จำนวน 9 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 11.25) เป็นปกแข็ง นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกซึ่งเป็นปกอ่อนส่วนใหญ่จำนวน 68 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 85.00) เป็นปกอ่อนออบมัน และ จำนวน 3 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.75) เป็นปกด้าน นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกซึ่งเป็นปกแข็งมากที่สุดจำนวน 7 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 8.75) เป็นปกแข็งสี่ และ จำนวน 2 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 2.50) เป็นปกแข็งدينทอง (ตารางที่ 32)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลภาษาตะวันตกส่วนใหญ่เป็นปกอ่อนออบมัน อาจเนื่องมาจากเป็นปกที่จัดพิมพ์ได้ง่ายและสวยงามมากกว่าการจัดพิมพ์แบบปกแข็ง และมีราคาถูกลงกว่า ทำให้ผู้อ่านมีกำลังซื้อได้มากขึ้น

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกออกจำแนกตามลักษณะกระดาษซึ่งใช้พิมพ์ พบว่า นวนิยายแปล มากที่สุดจำนวน 47 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 58.75) ใช้กระดาษปอนด์ในการพิมพ์ จำนวน 33 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 41.25) ใช้กระดาษปรู๊ฟ นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกซึ่งใช้กระดาษปอนด์ในการพิมพ์ จำนวน มากที่สุด 37 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 46.25) เป็นกระดาษปอนด์ขาว รองลงมา ได้แก่ กระดาษถนอมสายตา จำนวน 9 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 11.25) และ กระดาษรีไซเคิล จำนวน 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 1.25) (ตารางที่ 33)

จากผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลภาษาตะวันตกใช้กระดาษปอนด์ในการพิมพ์มากที่สุด อาจเนื่องมาจากความคงทนมากกว่ากระดาษประเภทอื่น เพราะนวนิยายส่วนใหญ่มีขนาดยาว จำนวนหน้ามาก ผู้อ่านมักไม่สามารถอ่านได้จบในคราวเดียว จึงต้องใช้กระดาษที่มีคุณภาพดี นอกจากนี้ยังทำให้หนังสือมีรูปเล่มที่น่าสนใจมากขึ้นด้วย

การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่กำหนดไว้มีดังนี้

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกส่วนใหญ่แปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น เป็นประเภทนวนิยายสะท้อนสังคม มีแนวคิดด้านความมานะพยายาม ดำเนินเรื่องโดยการบรรยาย และมีข้อมูลผู้แต่ง ผู้แปล

ผลการวิจัยพบว่า มีทั้งผลการวิจัยที่สอดคล้องและไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้ ดังนี้

ประเด็นที่สอดคล้องกับสมมติฐาน

1. ประเด็นที่กำหนดว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกส่วนใหญ่แปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น

2. ประเด็นที่กำหนดว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกส่วนใหญ่ดำเนินเรื่องโดยการบรรยาย

3. ประเด็นที่กำหนดว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกส่วนใหญ่มีข้อมูลผู้แต่ง

ประเด็นที่ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

1. ประเด็นที่กำหนดว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกส่วนใหญ่เป็นประเภทนวนิยายสะท้อนสังคม แต่อย่างไรก็ตามผลการวิจัยพบว่านวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกมากที่สุดเป็นประเภทนวนิยายสะท้อนสังคม (ร้อยละ 31.25)

2. ประเด็นที่กำหนดว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกส่วนใหญ่มีแนวคิดด้านความมานะพยายาม แต่ผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกมากที่สุดมีแนวคิดเรื่องความรัก (ร้อยละ 17.50) อย่างไรก็ตามแนวคิดด้านความมานะพยายามก็มีจำนวนรองลงมาเป็นอันดับแรก

3.ประเด็นที่กำหนดว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกส่วนใหญ่มีข้อมูลผู้แปล แต่ผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกน้อยที่สุด มีข้อมูลผู้แปล (ร้อยละ 26.25)

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ จำแนกเป็นแนวการเสนอแนะในประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

ด้านการพิจารณาคัดเลือก และ จัดหา

1.บรรณารักษ์สามารถใช้ผลการวิเคราะห์ในทุกๆด้านเพื่อพิจารณาคัดเลือก และ จัดหานวนิยายไว้ให้บริการแก่ผู้ใช้ได้ตรงตามความต้องการของผู้ใช้แต่ละกลุ่ม เช่น ผู้ใช้ซึ่งเป็นนักเรียน บรรณารักษ์อาจนำนวนิยายซึ่งมีภาพประกอบ

2.ผู้ที่สนใจทั่วไปสามารถใช้ผลการวิเคราะห์ในทุกๆด้านเพื่อพิจารณาคัดเลือก นวนิยายตามความสนใจของตนเองได้

3.ครูอาจารย์ ผู้สอนวิชาภาษาไทย และ ภาษาต่างๆ ใช้งานวิเคราะห์นี้เพื่อจัดหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลการวิเคราะห์ในเรื่อง การดำเนินเรื่อง แนวคิด ตัวละคร ฉาก ในการส่งเสริม การสอน

ด้านการส่งเสริมการอ่าน

1.บรรณารักษ์ สามารถนำผลการวิเคราะห์ในด้านประเภทของนวนิยาย จัดการ ส่งเสริมการอ่านให้สอดคล้องกับความสนใจ หรือ กลุ่มของผู้ใช้บริการห้องสมุด

2.ครู อาจารย์ และ ผู้ปฏิบัติงานด้านการอ่าน สามารถนำผลการวิเคราะห์ในด้านต่างๆโดยเฉพาะแนวคิด จัดการส่งเสริมการอ่าน และ ใช้แนวคิดซึ่งปรากฏอยู่ในนวนิยายแต่ละชื่อเรื่องประกอบการสอนได้

ด้านการแนะนำอาชีพ

ครู อาจารย์ สามารถนำนวนิยายซึ่งตัวละครเอกประกอบอาชีพต่างๆ ใช้ประโยชน์ในการแนะนำอาชีพตามความสนใจแก่นักเรียนได้

ด้านการผลิต

1.ผู้จัดทำนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกควรมีการระบุชื่อบรรณาธิการ หรือ มีบรรณาธิการผู้รับผิดชอบตรวจฉบับพิมพ์เพื่อเพิ่มคุณภาพของนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก

2.ผู้จัดทำนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกทั้งผู้แปล และ ผู้จัดพิมพ์สามารถนำผลการวิเคราะห์ในด้านต่างๆ ไปปรับปรุงการผลิตให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้น เช่น ส่งเสริมให้มีการผลิตนวนิยายหรือแนวคิดที่มีน้อยเพิ่มมากขึ้น เป็นต้น

3.ผู้จัดทำนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกควรจัดทำหน้าที่ให้ข้อมูลผู้แต่ง และผู้แปล

4.ผู้จัดทำควรผลิตนวนิยายแปลจากภาษาอาหรับและภาษาของประเทศในกลุ่มเอเชียเพิ่มขึ้น เนื่องจากปัจจุบันประเทศไทยมีแนวโน้มที่จะติดต่อกับประเทศในแถบนี้มากขึ้น การแปลนวนิยายจากภาษานี้จึงเป็นแนวทางหนึ่งซึ่งจะทำให้สามารถเข้าใจถึงสภาพความเป็นอยู่ สังคม วิถีชีวิต การเมือง และ เศรษฐกิจได้ง่ายยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาในเรื่องของนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกเฉพาะแต่ละ
ภาษาเพิ่มเติมจากที่เคยศึกษามา
2. ควรมีการศึกษาในเรื่องของนวนิยายกำลังภายใน เนื่องจากไม่มีผู้ศึกษาในเรื่อง
นี้เป็นระยะเวลาานาน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กล่อมจิตต์ พลายเวช. **หนังสือสำหรับเด็กในช่วงปี พ.ศ.2525-2529.** กรุงเทพฯ : คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

คำสั่งกรมวิชาการที่ 271-272/2542.

จรุณห์ เพชรมณี. **วรรณกรรมเด็ก.** นครศรีธรรมราช : คณะบรรณารักษศาสตร์ วิทยาลัยครู นครศรีธรรมราช, 2523.

จันทนีย์ พานิชผล. **การวิเคราะห์เนื้อหาหนังสือสำหรับเด็กที่แปลเป็นภาษาไทย พ.ศ.2520-2525.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.

จิตรจำนง รัตนสกุล. **การศึกษาเนื้อหาด้านคุณธรรมในหนังสือการ์ตูนภาษาไทย-อังกฤษ.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาสัตตศาสตร์ศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

เจือ สตะเวทิน. **ประวัตินวนิยายไทย.** กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สุทธินิสารการพิมพ์, 2517.

ชลัษฏ์พร เหมะรัชตะ. **หลักการทำสารสังเขป.** กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

เชวง จันทรวงศ์. **การแปลเพื่อการสื่อสาร.** กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2528.

ชลธิรา สัตยาวัฒนา. "อิทธิพลของนวนิยายต่อสังคม." **โลกหนังสือ** 3, 2 (พฤศจิกายน 2522) : 78- 82.

ตรีศิลป์ บุญขจร. **นวนิยายกับสังคมไทย พ.ศ. 2475-2500.** กรุงเทพฯ : สร้างสรรค์, 2523.

ตรีศิลป์ บุญขจร. "อดีต ปัจจุบัน และอนาคตนวนิยายไทย." **วารสารธรรมศาสตร์** 11, 1 (มีนาคม 2525) : 88-115.

นัยนา จิตรรังสรรค์. **การวิเคราะห์เนื้อหาวรรณกรรมญี่ปุ่นที่แปลเป็นภาษาไทย.**

วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

นัยนา บัวทอง. **การประเมินคุณค่าวรรณกรรมแปลสำหรับเด็กวัย 11-14 ปี.**

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2528.

- นิตยา ปิ่นชาญชัยยุทธ. การวิเคราะห์คุณธรรมของตัวเอกในวรรณคดีที่ปรากฏในหนังสือเรียนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.
- ประทีน อภินหสมิต. การวิเคราะห์เนื้อหาด้านจริยธรรมในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- เปรมวดี สาริกะวณิช. การวิเคราะห์เปรียบเทียบสังคหวัตถุ 4 ในวรรณกรรมไทยและวรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชน. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2529.
- เปลื้อง ณ นคร. คำบรรยายวิชาการประพันธ์และหนังสือพิมพ์. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2514.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. พิมพ์ครั้งที่ 3แก้ไขปรับปรุง. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2530.
- พลสุข วิเชียรวรรณ. การวิเคราะห์เนื้อหาในหนังสือพิมพ์รายวันเกี่ยวกับการเสริมสร้างจริยธรรมของเด็กและเยาวชน. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาสารัตถศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- ลลิตา ยუნากกร. การวิเคราะห์เนื้อหาหนังสือการ์ตูนสำหรับวัยรุ่นที่แปลจากภาษาญี่ปุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- วรวรรณ ฉายศิริกุล. การประเมินคุณค่านวนิยายจีนกำลังภายในที่ได้รับความนิยมในปี พ.ศ.2521-2522. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
- วไลพร เจนสาริกรณ์. หนังสือนวนิยายแปลสำหรับวัยรุ่นที่พิมพ์ในประเทศไทย พ.ศ. 2526-2531. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- วรวรรณี ต้องเคียน. หนังสือแปลในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515.
- วิภา เสนานาญ กงกะนันท์. กำเนิดนวนิยายในประเทศไทย. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า,

2540.

วิทย์ ศิวะศรียานนท์. **วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช,

2531.

สริญา นาชัย. **การวิเคราะห์นวนิยายแปลสำหรับเยาวชนจากภาษาตะวันออก ซึ่ง
จัดพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2532-2540**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชา
บรรณารักษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (อยู่ในระหว่าง
ดำเนินการ)

สัญญาวี สายบัว. **หลักการแปล**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
2540.

สีทา พิณภูวดล. **คู่มือนักแปลอาชีพ**. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2542.

สุพรรณวี วราทร. **ประวัติการประพันธ์นวนิยายไทย**. กรุงเทพมหานคร : มูลนิธิโครงการ
ตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 2519.

สำราญ สัมฤทธิ์สุวรรณ. "ศิลปการแปล". **อินเทลลิเจนซ์** 1, 7 (กรกฎาคม 2522) :
52-56.

หอมหวล ชื่นจิตร. **การแปล : อาชีพสู่ปวงชน**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์ยูไนเต็ดโปรดักชั่น, 2527.

อุดม รุ่งเรืองศรี. **สภาพวรรณกรรมไทยปัจจุบัน**. เชียงใหม่ : ภาควิชาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2522.

ภาษาอังกฤษ

Kent, Allen; Lancour, Harold and Daily, Jay E, ed. **Encyclopedia of Library and
Information Science**. New York : Marcel Dekker, 1981.

Komroff, Manuel. **How to Write a Novel**. Boston : The Writer, 1950.

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

วันเพ็ญ สุวรรณนารี. การวิเคราะห์หนังสือสารคดีสำหรับเด็กก่อนวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2542.

ภาษาอังกฤษ

Catford, J.C. A Linguistic Theory of Translation : An Essay in Applied Linguistics.
London : Oxford University Press, 1965.

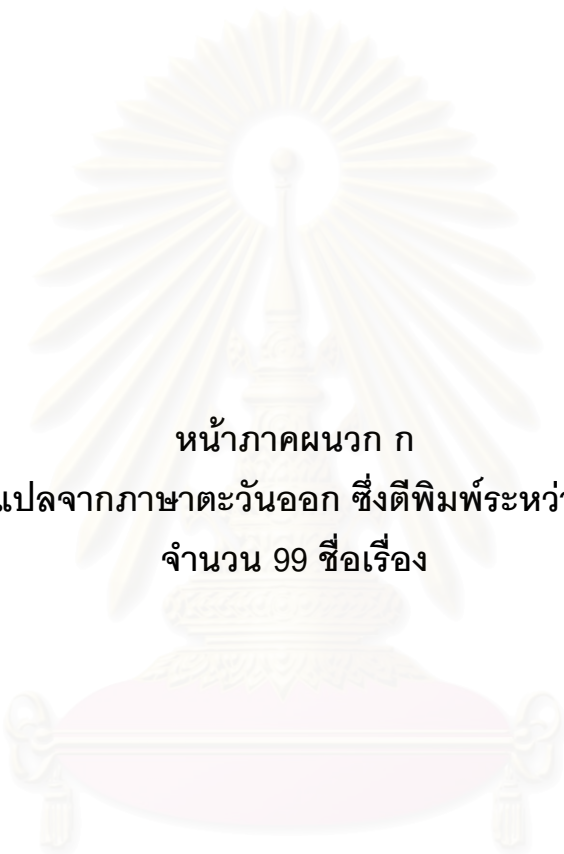

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หน้าภาคผนวก ก
รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544
จำนวน 99 ชื่อเรื่อง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำนวน 99 ชื่อเรื่อง

- กายวีรติคาถา. พระนคร : กรมศิลปากร, 2509. (ภาษาบาลี)
- กวาง, หนี. มนุษย์มัจฉา. แปลโดย เจริญชัย. กรุงเทพฯ : ศักติโสภาคการพิมพ์, 2528. (ภาษาจีน).
- เกินโนะสุเกะ, นางาซากิ. เปลือกหอยจากนางเงือก. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ : หนังสือเยาวชน, 2530. (ภาษาญี่ปุ่น)
- เกินโนะสุเกะ, นางาซากิ. เพื่อนคนใหม่. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ : ผีเสื้อ, 2541. (ภาษาญี่ปุ่น)
- โกบายาชิ, ทากิจิ. เรือนรก. แปลโดย ปัญญา วาธรรม. กรุงเทพฯ : การเวก, 2521. (ภาษาญี่ปุ่น).
- คอลลีฟิลด์, เจเนเวียน และ คิมูรา, มิชิโกะ. เสียงก้องจากโรงเรียนเซิงเซา. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ, [253?] (ภาษาญี่ปุ่น)
- คาวาบาตะ, ยาสุนาริ. กระเรียนพันตัว. แปลโดย วัฒนา พัฒนพงศ์. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า, 2529. (ภาษาญี่ปุ่น)
- คาวาบาตะ, ยาสุนาริ. เซียนโกะ. แปลโดย ยุพเรศ วินัยธร. กรุงเทพฯ : รวมทรงศน์, 2533. (ภาษาญี่ปุ่น)
- คาวาบาตะ, ยาสุนาริ. ทะเลสาบ. แปลโดย ยุพเรศ วินัยธร. กรุงเทพฯ : รวมทรงศน์, 2532. (ภาษาญี่ปุ่น).
- คาวาบาตะ, ยาสุนาริ. เมืองหิมะ. แปลโดย วัฒนา พัฒนพงศ์. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า, 2528. (ภาษาญี่ปุ่น)
- คาวาบาตะ, ยาสุนาริ. วันทอและงดงาม. แปลโดย ยุพเรศ วินัยธร. กรุงเทพฯ : รวมทรงศน์, 2533. (ภาษาญี่ปุ่น)
- คาวาบาตะ, ยาสุนาริ. เสียงแห่งขุนเขา. แปลโดย อมราวดี. กรุงเทพฯ : สำนักข่าวสารญี่ปุ่น, 2521. (ภาษาญี่ปุ่น).
- ความลับของทะเล. แปลโดย เรื่องรอง รุ่งรัศมี. กรุงเทพฯ : บัตเตอร์ฟลาย, 2527. (ภาษาญี่ปุ่น)
- คิตามายะ, โยโกะ. โตขึ้นผมอยากเป็น...หมา. [ม.ป.ท] 2544. (ภาษาญี่ปุ่น)
- คิม ยอง อิค. วันแห่งความสุข. แปลโดย กิติมา อมรทัต. กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2539. (แปลจากต้นฉบับภาษาเกาหลี แต่ฉบับภาษาไทยแปลจากฉบับแปลภาษาอังกฤษ)
- คูโรยานางิ, เท็ตสึโกะ. โต๊ะโต๊ะจังเด็กหญิงข้างหน้าต่าง. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ :

กะรัต, 2527. (ภาษาญี่ปุ่น)

คุโรยานางิ, เท็ตสึโกะ. นางสาวโต๊ะโต๊ะ. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ : ฟ้าสี, 2540.
(ภาษาญี่ปุ่น).

เคอ ซิง. ไซจินฮัว วีรสตรีนางโลม. แปลโดย รัทยา สารธรรม. กรุงเทพฯ : ธรรมชาติ, 2539.
(ภาษาจีน).

ไคเก็ก. แปลโดย พิพิธภัณฑทวิจารย์, หลวง. กรุงเทพฯ : คลังวิทยา, 2505. (ภาษาจีน).

เจ็ง, ฟงสี. ผู้ชีวิต(เรือน้อยกลางทะเล). แปลโดย พิमान. กรุงเทพฯ : วลี, 2524. (ภาษาจีน)

จินฮียองเต้. แปลโดย น.นพรัตน์. กรุงเทพฯ : สยามสปอร์ตพริ้นติ้ง, 2530. (ภาษาจีน).

ฉวนเหยา. แม่น้ำดาว. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า, 2539. (ภาษาจีน)

เฉาเสี่ยวจิน และเกาอู่. ความฝันในหอแดง. แปลโดย วรทัศน์ เดชจิตกร. กรุงเทพฯ : สร้างสรรค์,
2523. (ภาษาจีน).

ชั้นบ่อเหมา. แปลโดย ป.ร. พระนคร : ก้าวหน้า, 2506. (ภาษาจีน).

ชินจิ, ทาจิมะ. ตำนานแห่งดาวเคราะห์อัศจรรย์. แปลโดย ถนอมวงศ์ ล้ายอดมรรคผล. กรุงเทพฯ
: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2534. (ภาษาต้นฉบับเป็นภาษาญี่ปุ่น แต่ในฉบับ
ภาษาไทยแปลจากฉบับแปลภาษาอังกฤษ)

ชินจิ, ทาจิมะ. มหาสมุทรของโกดี. แปลโดย ถนอมวงศ์ ล้ายอดมรรคผล. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์,
2538. (ภาษาญี่ปุ่น).

ชีวิตรักใจโหด. กรุงเทพฯ : แพร์พิทยา, 2508. (ภาษาจีน)

ชั้นเหมา. ซาฮาราแดนฝัน. แปลโดย รัทยา สารธรรม. กรุงเทพฯ : สุขภาพใจ, 2531.
(ภาษาจีน).

ซุนฉือ. คนหาไข่มุก. แปลโดย จงพวง มณีวัฒนา. กรุงเทพฯ : โอ. เอส. พริ้นติ้ง เฮาส์, 2540.
(ภาษาจีน)

ซุงาโกะ, ฮาซิดะ. สงครามชีวิตโอชิน. แปลโดย แดง ระวี. กรุงเทพฯ : พี. วาทิน พับลิเคชั่น
จำกัด, 2528. (ภาษาญี่ปุ่น).

ไซเซะคิ, นะทซึเมะ. โคะโคะโระ. แปลโดย ปรียา อิงคาภิรมณ์ โสะริเอะ และกนก ศฤงคารินทร์.
กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า, 2538. (ภาษาญี่ปุ่น)

ไซเซะคิ, นะทซึเมะ. บ๊อทจัง. แปลโดย ไฮยชินธ์. กรุงเทพฯ : สร้างสรรค์, 2526. (ภาษาญี่ปุ่น)

ณุกุ แถม. กุหลาบไฟลิน. แปลโดย อุไรศรี วรตะริน. กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาการเรียนการสอน
ภาษาเขมร มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2540. (ภาษาเขมร)

ดอกไม้ไม่จ้านรวัจ. กรุงเทพฯ : เคล็ดไทย, 2526. (ภาษาญี่ปุ่น)

ต้นหา. กรุงเทพฯ : วลี, 2529. (ภาษาญี่ปุ่น)

ตาเกยามา, มิชิโอะ. เสียงพิณเสนาะใสในพม่า. แปลโดย จุน ประภาวิวัฒน์. กรุงเทพฯ :

แพร์พิทยา, 2510. (ภาษาญี่ปุ่น).

ติช นัท ฮันห์. ไม้พระจันทร์. กรุงเทพฯ : ศยาม, 2538. (ภาษาเวียดนาม)

โตกุโตมิ, เค็นจิโร่. จำพราก. แปลโดย อมราวดี. กรุงเทพฯ : ดวงกลม, 2518. (ภาษาญี่ปุ่น)

โตกุโตมิ, เค็นจิโร่. รอยเท้าในหิมะ. แปลโดย กิติมา อมรทัต. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวง
ศึกษาธิการ, 2536. (ภาษาญี่ปุ่น แต่ฉบับภาษาไทยแปลจากฉบับแปลภาษาอังกฤษ)

ได้อั่งเผ่า. แปลโดย บรมมหาศรีสุริยวงศ์, สมเด็จพระเจ้าพระยา. กรุงเทพฯ : คลังวิทยา, 2506.

(ภาษาจีน)

ทสุโบอิ, ซาคาเอะ. ยี่สิบสี่ดวงตา. แปลโดย กิติมา อมรทัต. กรุงเทพฯ : ประจักษ์, 2535.

(ภาษาญี่ปุ่น)

ทาเคยามะ, มิชิโอะ. พินพม่า. แปลโดย พลับพลึง คงชนะ และ อาคิโกะ เลิศอภิรักษ์. กรุงเทพฯ
: อรามบุญ, 2531. (ภาษาญี่ปุ่น)

ทานิซึกิ, จุนชิโร่. เล่าสวาท. แปลโดย วิทยา ใจสังเคราะห์. กรุงเทพฯ : หนู่มสาว, 2522.

(ภาษาญี่ปุ่น)

เทวีวาสวตีดา. พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2504. (ภาษาสันสกฤต)

นาทิบ มาน์ฟูซ. ขอรับกระผม. แปลโดย แคน สังคีต. กรุงเทพฯ : รวมทรรศน์, 2535.

(ภาษาอาหรับ)

นาทิบ มาน์ฟูซ. แดนคนแดน. แปลโดย แคน สังคีต. กรุงเทพฯ : มติชน, 2539. (ภาษาอาหรับ).

นาทิบ มาน์ฟูซ. ตกหลังเสือ. แปลโดย แคน สังคีต. กรุงเทพฯ : รวมทรรศน์, 2533. (ภาษาอาหรับ)

นาทิบ มาน์ฟูซ. ตามรอยตีน. แปลโดย แคน สังคีต. กรุงเทพฯ : รวมทรรศน์, 2535.

(ภาษาอาหรับ)

นาทิบ มาน์ฟูซ. แนบน้ำไนล์. กรุงเทพฯ : บ้านหนังสือ, 2537. (ภาษาอาหรับ)

นาทิบ มาน์ฟูซ. เพลงกล่อมผี. แปลโดย แคน สังคีต. กรุงเทพฯ : รวมทรรศน์, 2534.

(ภาษาอาหรับ).

นาทิบ มาน์ฟูซ. ฟ้าสาง ดาวสูญ. แปลโดย แคน สังคีต. กรุงเทพฯ : รวมทรรศน์, 2532.

(ภาษาอาหรับ)

นาทิบ มาน์ฟูซ. มุ่งเมืองแมน. แปลโดย แคน สังคีต. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า, 2537.

(ภาษาอาหรับ)

ปาจิน. ความพินาศ. แปลโดย วิวัฒน์ รุ่งวรรณะวงศ์ และเจตน์ ธรรมรังสรรค์. กรุงเทพฯ :

จุดจักรการพิมพ์, 2524. (ภาษาจีน)

ปาจิน. ชีวิตใหม่. แปลโดย เพชรพิไล ฤทัย และเจตน์ ธรรมรังสรรค์. กรุงเทพฯ : จุดจักรการพิมพ์,

2524. (ภาษาจีน).

ปาจิ้น. บ้าน. แปลโดย อนิวรรณ. กรุงเทพฯ : ยุคใหม่, 2523. (ภาษาจีน)

ปาจิ้น (นามจริงคือ หลี่ หยาว ถาง). ไปไม่ผิด. แปลโดย นารียา. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า, 2525.

(ภาษาจีน)

ผู้หญิงคนที่ 4 ซิงคอมแดง. กรุงเทพฯ : เจนเดอร์เพรส, 2535. (ภาษาญี่ปุ่น)

เพลงขลุ่ยในสายหมอก. กรุงเทพฯ : จตุจักรการพิมพ์, 2526. (ภาษาญี่ปุ่น)

ฟังฟัง. เมฆเห็นน้ำไหล. แปลโดย เทพรัตน์ราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, สมเด็จพระ.

กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2539. (ภาษาจีน).

พุกามิ, ทีจี และครอสส์, วิลเบอร์. 29 ทหารเดนตาย. แปลโดย มาลา แยมเอ็บลิน. กรุงเทพฯ :

สมิต, 2529. (ภาษาญี่ปุ่น).

มาซาโอะ, บาบะ. คุณหมอนักสู้ โนกุจิ ฮิเดโยะ. แปลโดย พรอนงค์ นิยมคำ. กรุงเทพฯ :

โรงเรียนสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี(ไทย-ญี่ปุ่น), 2542. (ภาษาญี่ปุ่น)

มานประเพณี. แปลโดย อ่อนไท. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2508. (ภาษาจีน).

มิชิมา, ยูโกะ. คืนฝัน. แปลโดย ช.ชาลี. กรุงเทพฯ : ดวงกมล, 2520. (ภาษาญี่ปุ่น)

มิชิมา, ยูคิโอะ. เลือดรักชาติ. แปลโดย รื่นฤทัย สัจจพันธุ์. กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2522.

(ภาษาญี่ปุ่น)

มิชิมา, ยูคิโอะ. วิหารทอง : มายาแห่งสัจจะ. แปลโดย พัชรินทร์. กรุงเทพฯ : ยาดอง, 2534

(ภาษาญี่ปุ่น)

มิชิมา, ยูคิโอะ. เสียงคลื่น. แปลโดย จิตราภรณ์ ศิริพูล. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือเชียงใหม่, 2520.

(ภาษาญี่ปุ่น).

มियाซาวะ, เคนจิ. รถไฟสายทางช้างเผือก. แปลโดย มณฑา พิมพ์ทอง. กรุงเทพฯ :

โรงเรียนสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี(ไทย-ญี่ปุ่น), 2543. (ภาษาญี่ปุ่น).

มิโยโกะ, มัตสุทานิ. เด็กหญิงน้อยจัง. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ : กระรัต, 2529.

(ภาษาญี่ปุ่น).

มิโยโกะ, มัตสุทานิ. เด็กหญิงอึดะ. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ : ฟ้าเสื้อ, 2539.

(ภาษาญี่ปุ่น).

มิโยโกะ, มัตสุทานิ. โมโมจัง. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ : ฟ้าเสื้อ, 2542. (ภาษาญี่ปุ่น)

มิอุระ, อายาโกะ. ชิโองาริ...ที่สุดแห่งรัก. แปลโดย วชิราวรรณ วรรณละเอียด และเอม คัดสุระ.

กรุงเทพฯ : ซีดีดี, 2544. (ภาษาญี่ปุ่น).

ยามาซากิ, โทโมโกะ. โสภณีย์พลัดถิ่น ช่องหมายเลข 8 ที่ซานดาคาน. แปลโดย พรอนงค์

นิยมคำ. กรุงเทพฯ : สันติภาพ, 2528. (ภาษาญี่ปุ่น).

ยุง จาง. หงส์ป่า. แปลโดย จิตรราภรณ์ ตันรัตนกุล. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2539.

(ภาษาจีน)

รสนาหิณี. กรุงเทพฯ : องค์การคำคุณสุภา, 2513. (ภาษาบาลี)

รอยรำลึกที่ผ่านเลย. กรุงเทพฯ : จตุจักรการพิมพ์, 2526. (ภาษาญี่ปุ่น)

ลว้ารักสองชาติภพ. กรุงเทพฯ : กิเลนการพิมพ์, 2542. (ภาษาจีน)

ลี-หยุ. บัณฑิตก่อนเที่ยงคืน. แปลโดย ชลันธร. กรุงเทพฯ : ชุมศิลป์ธรรมดา, 2537. (ภาษาจีน)

ลูกข้างสะพานกะโตะ. แปลโดย พลัปลี คงชนะ และอาคิโคะ เลิศอภิรักษ์. กรุงเทพฯ : ธีรสาส์น,

2530. (ภาษาญี่ปุ่น).

หวางเหมิง. ผีเสื้อ. แปลโดย เทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, สมเด็จพระ. กรุงเทพฯ :

นานมีบุ๊คส์, 2537. (ภาษาจีน)

หนาน กง เผอ. ไซซี จารสตรีคนแรกของโลก. แปลโดย สุทธิผล นิติวัดนา. กรุงเทพฯ :

แพร์พิทยา, 2508. (ภาษาจีน)

หลี่ป่างหงง. ตำนานเป่าปุ่นจีน. แปลโดย เรืองชัย รักศรีอักษร. กรุงเทพฯ : ยินหยาง, 2533.

(ภาษาจีน)

หมั่นตคาม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ร่วมกับโครงการแปลไทย-ญี่ปุ่น มูลนิธิโครงการ

ตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์และมูลนิธิโตโยต้า, 2528. (ภาษาญี่ปุ่น)

เหมาตุ๋น. ความพินาศในฤดูหนาว. แปลโดย กิติมา อมรทัต. กรุงเทพฯ : กอไผ่, 2523. (ภาษา

ญี่ปุ่น แต่ฉบับภาษาไทยแปลจากฉบับแปลภาษาอังกฤษ)

เหมาตุ๋น. เที่ยงคืน. แปลโดย ส.ว.พ. และอารยา (นามจริง สนาน วรพฤษ และอารี (ศิริลักษณ์)

การถาวร. กรุงเทพฯ : สุขภาพใจ, 2538. (ภาษาจีน)

เหมาตุ๋น. นาข้าวในฤดูชีวิตเขียน. แปลโดย จูเสียด. กรุงเทพฯ : กอไผ่, 2522. (ภาษาจีน)

อาเบะ, โโกโบะ. นางแห่งเนินทราย. แปลโดย กิติมา อมรทัต. ปทุมธานี : เจนเดอร์เพรส, 2535.

(ภาษาญี่ปุ่น).

อาริโยชิ, ซาวาโกะ. ศิลาจารึกเหนือหลุมฝังศพ. แปลโดย กิติมา อมรทัต. กรุงเทพฯ :

เจนเดอร์เพรส, 2535. (ภาษาญี่ปุ่น)

อิบุสะ, มาสึยิ. ฝนดำ. แปลโดย วรทัศน์. กรุงเทพฯ : สร้างสรรค์, 2521. (ภาษาญี่ปุ่น)

อุคุตะงาวา, ริวโนะสุเกะ. ขั้วป๊ะ. แปลโดย กัลยาณี สีสวรรณ. กรุงเทพฯ : ดวงกมล, 2521.

(ภาษาญี่ปุ่น)

อุซึตะ, ยูชิโกะ. ดาบของคุณปู่. แปลโดย ลมุล รัตตากร. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2528.

(ภาษาญี่ปุ่น)

โอโง, โมริ. ท่านป่า. แปลโดย ปราณี่ ช่วงสวัสดิ์ศักดิ์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ร่วมกับโครงการแปลไทย-ญี่ปุ่น มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์มูลนิธิ
โตโยต้า, 2528. (ภาษาญี่ปุ่น)

โอซามุ, คาไซ. อาทิตย์ลับฟ้า. แปลโดย มาลินี แก้วเนตร. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า, 2529.
(ภาษาญี่ปุ่น)

โออิชิ, มาโคโตะ. บันทึกของผม. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ : ฟ้าสี, 2536.
(ภาษาญี่ปุ่น)

โอเอะ, เคนซาบุโระ. คนสองโลก. แปลโดย ดวงตา ประทีป. กรุงเทพฯ : ทานตะวัน, 2526.
(ภาษาญี่ปุ่น แต่ภาษาไทยแปลมาจากฉบับแปลภาษาอังกฤษที่แปลโดย นาธาน, จอห์น.)

ฮากาอิโศกนาฏกรรมของผู้ตื่นแล้วในความจริง. กรุงเทพฯ : ฉบับแกระ, 2528. (ภาษาญี่ปุ่น)

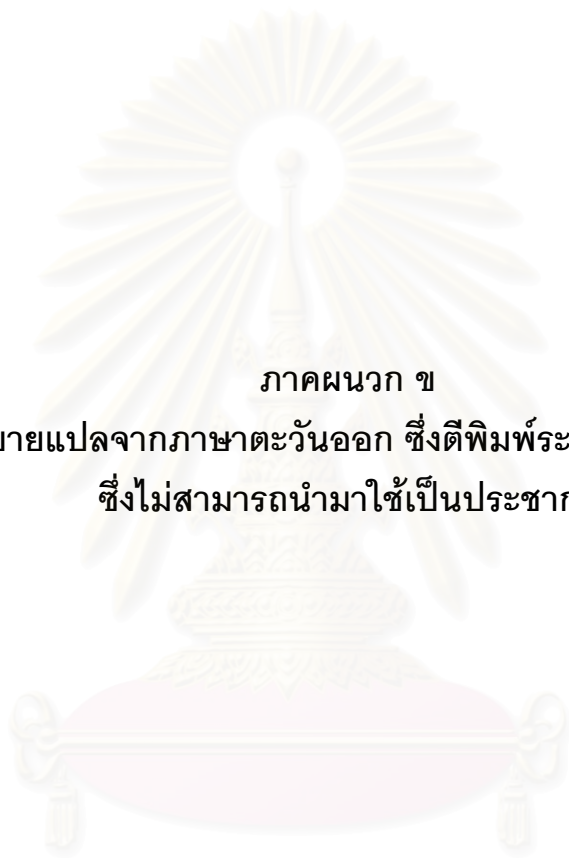
อิโร, มียาคาวะ. บทเพลงฤดูใบไม้ผลิ. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ : ฟ้าสี, 2539.
(ภาษาญี่ปุ่น)

อิโร, มียาคาวะ. สมุดพกของแม่. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ : ฟ้าสี, 2536.
(ภาษาญี่ปุ่น).

อิโร, มียาคาวะ. สมุดพกคุณครู. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ : กระรัต, 2529.
(ภาษาญี่ปุ่น)

ไฮทานิ, เค็นจิโร่. ดวงตาระต่าย. แปลโดย ธราธร นางาชิมา. กรุงเทพฯ : มูลนิธิเด็ก, 2531.
(ภาษาญี่ปุ่น).

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544
ซึ่งไม่สามารถนำมาใช้เป็นประชากร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายชื่อนวนิยายซึ่งไม่สามารถนำมาใช้เป็นประชากร จำนวน 19 ชื่อเรื่อง

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกซึ่งไม่สามารถค้นหาตัวเล่มได้ จำนวน 10 ชื่อเรื่อง

กายวีรติคาถา. พระนคร : กรมศิลปากร, 2509. (ภาษาบาลี)

ฉนวนเหยา. แม่น้ำดาว. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า, 2539. (ภาษาจีน)

ชีวิตรักใจโอ. กรุงเทพฯ : แพร์พิทยา, 2508. (ภาษาจีน)

ตัณหา. กรุงเทพฯ : วลี, 2529. (ภาษาญี่ปุ่น)

ดิช นัท ฮันท์. ใฝ่พระจันทร์. กรุงเทพฯ : ศยาม, 2538. (ภาษาเวียดนาม)

นาภิมา มาร์ทฟูซ. แบนน้ำไนล์. กรุงเทพฯ : บ้านหนังสือ, 2537. (ภาษาอาหรับ)

ผู้หญิงคนที่ 4 ซิงโคมแดง. กรุงเทพฯ : เจนเดอร์เพรส, 2535. (ภาษาญี่ปุ่น)

เพลงขลุ่ยในสายหมอก. กรุงเทพฯ : จตุจักรการพิมพ์, 2526. (ภาษาญี่ปุ่น)

ลัวร์กสองชาติภพ. กรุงเทพฯ : กีเลนการพิมพ์, 2542. (ภาษาจีน)

ฮากาอิโศกนาฏกรรมของผู้ตื่นแล้วในความจริง. กรุงเทพฯ : ฉบับแกระ, 2528. (ภาษาญี่ปุ่น)

ไม่สามารถนำมาใช้เป็นประชากรได้เนื่องจากเป็นหนังสือรวมเรื่อง จำนวน 5 ชื่อเรื่อง

ชินจิ, ทาจิมะ. ตำนานแห่งดาวเคราะห์อัศจรรย์. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2533. (ภาษาต้นฉบับเป็นภาษาญี่ปุ่น แต่ในฉบับภาษาไทยแปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ)

ดอกไม้ไม่จางโรจน์. กรุงเทพฯ : เคล็ดไทย, 2526. (ภาษาญี่ปุ่น)

มิชิมา, ยูคิโอะ. เลือดรักชาติ. แปลโดย รินฤทัย สัจจพันธุ์. กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2522. (ภาษาญี่ปุ่น)

รสวานินี. กรุงเทพฯ : องค์การค้าคุรุสภา, 2513. (ภาษาบาลี)

คอลลีลด์, เจเนเวียน และ คิมูรา, มิชิโกะ. เสียงก้องจากโรงเรียนเซิงเซา. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ, [253?] (ภาษาญี่ปุ่น)

บทกวี จำนวน 3 ชื่อเรื่อง

เทวีวาทิตา. พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2504. (ภาษาสันสกฤต)

รอยรำลึกที่ผ่านเลย. กรุงเทพฯ : จตุจักรการพิมพ์, 2526. (ภาษาญี่ปุ่น)

เรื่องรอง รุ่งรัศมี, แปล. ความลับของทะเล. กรุงเทพฯ : บัตเตอร์ฟลาย, 2527. (ภาษาญี่ปุ่น)

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกที่มีต้นฉบับมาจากเรื่องเดียวกัน แต่ในฉบับภาษาไทยมี
2 ส่วนวน จำนวน 1 ชื่อเรื่อง

หมิ่นตอคม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ร่วมกับโครงการแปลไทย-ญี่ปุ่น มูลนิธิโครงการ
ตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์และมูลนิธิโตโยต้า, 2528. (ภาษาญี่ปุ่น)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค
แบบบันทึกและแบบวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก
ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 2 แบบวิเคราะห์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง
พ.ศ.2500-2544

1. ผู้จัดทำ

- 1.1ผู้แต่ง
1.1.1.....
1.1.2.....
1.1.3.....
- 1.2ผู้แปล
1.2.1.....
1.2.2.....
1.2.3.....
- 1.3บรรณาธิการ.....
- 1.4สำนักพิมพ์.....
- 1.5ผู้จัดทำภาพประกอบ.....

2. ภาษาต้นฉบับ

- 2.1ภาษาจีน 2.2ภาษาญี่ปุ่น
- 2.3ภาษาอื่นๆ.....

3. ประเภท

- 3.1นวนิยายเชิงจิตวิทยา 3.6นวนิยายแสดงข้อคิด
- 3.2นวนิยายเชิงชีวประวัติ 3.7หัตถนิยาย
- 3.3นวนิยายผจญภัย 3.8อาชญากรรมนิยาย
- 3.4จินตนิยาย 3.9นวนิยายอิงประวัติศาสตร์
- 3.5นวนิยายสะท้อนสังคม 3.10นวนิยายประเภทอื่นๆ

4. แนวคิด

- 4.1การยึดมั่นในศีลธรรม 4.9ความรัก
- 4.2การรู้จักตนเอง 4.9.1ความรักในครอบครัว
- 4.3ความกล้าหาญ 4.9.2ความรักระหว่างหนุ่มสาว
- 4.4ความมานะพยายาม 4.10ความรับผิดชอบ

☐ 4.5 ความจงรักภักดี	☐ 4.11 มิตรภาพ
☐ 4.6 ความซื่อสัตย์สุจริต	☐ 4.12 อนุรักษ์ธรรมชาติ
☐ 4.7 ความพอใจในสิ่งที่มีอยู่	☐ 4.13 แนวคิดอื่นๆ.....
☐ 4.8 ความเมตตากรุณา	

5. การดำเนินเรื่อง

- 5.1 จุดหมาย
- 5.2 บันทึก
- 5.3 การบรรยาย
 - การบรรยายเรื่องโดยผู้แต่ง
 - การบรรยายเรื่องโดยตัวละคร
- 5.4 การดำเนินเรื่องด้วยวิธีอื่นๆ.....

6. ตัวละครเอก

- 6.1 มนุษย์
 - 6.1.1 เพศ
 - ชาย
 - หญิง
 - 6.1.2 สถานะการดำรงชีวิตของตัวละคร
 - 6.1.2.1 ประกอบอาชีพ

☐ เกษตรกร	☐ นักประพันธ์
☐ ครู/อาจารย์	☐ นักวิชาการ/บัณฑิต
☐ ชาวประมง	☐ นักร้อง/นักดนตรี/นักแสดง
☐ ทหาร/ตำรวจ	☐ ผู้ใช้แรงงาน
☐ นักธุรกิจ/การค้า	☐ ผู้รับใช้หรือผู้ทำงานบ้าน
☐ นักบวช/ผู้ปฏิบัติงานด้านศาสนา	☐ แพทย์
☐ นักบริหาร	☐ อาชีพอื่นๆ.....
☐ นักปกครอง	
 - 6.1.2.2 นักเรียนนักศึกษา
 - 6.1.2.3 ไม่ปรากฏอาชีพ

6.2 สัตว์ ชนิด.....

6.3 สิ่งของ ชนิด.....

6.4 อื่นๆ.....

7. ฉากสำคัญ

7.1 สถานที่

7.1.1 ดินแดนที่มีจริง

ชนบท

เมือง

อื่นๆ.....

7.1.2 ดินแดนในจินตนาการ

ชนบท

เมือง

อื่นๆ.....

7.1.3 สถานที่อื่นๆ.....

7.2 ยุคสมัย

สามารถระบุระยะเวลาได้

ระยะเวลาก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 (ก่อน ค.ศ.1914 หรือ พ.ศ.2457)

ระยะเวลาช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 (ค.ศ.1914-1918 หรือ พ.ศ.2457-2461)

ระยะเวลาระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1-สงครามโลกครั้งที่ 2 (ค.ศ.1919-1938

หรือ

พ.ศ.2462-2481)

ระยะเวลาช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 (ค.ศ.1939-1945 หรือ พ.ศ.2482-2488)

ระยะเวลาหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 - สิ้นสุดสงครามเย็น (ค.ศ.1946-1979 หรือ พ.ศ.2489-2522)

ระยะเวลาหลังสงครามเย็น-ปัจจุบัน (ค.ศ.1980-2001 หรือ พ.ศ.2523-2544)

อื่นๆ.....

ไม่สามารถระบุระยะเวลาได้

8. ลักษณะเด่นของหนังสือ

มีลักษณะเด่น

- 8.1หนังสือขายดี (BEST SELLER)
- 8.2ได้รับรางวัล ชื่อรางวัล.....
ประเทศ.....
- 8.3ได้รับการยกย่อง(รายชื่อหนังสือดีต่างๆ).....
- 8.4ลักษณะเด่นอื่นๆ
(เช่นหนังสือเป็นที่กล่าวขวัญ, ประพันธ์โดยนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงระดับนานาชาติหรือได้รับรางวัล เป็นต้น).....

ไม่มีลักษณะเด่น

9. องค์ประกอบของหนังสือ

9.1ส่วนที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือ

- 9.1.1หน้าปกใน
- 9.1.2หน้าหลังหน้าปกใน
- 9.1.3หน้าคำนำ
 - คำนำผู้แต่ง
 - คำนำสำนักพิมพ์
 - คำนำผู้แปล
 - อื่นๆ.....
- 9.1.4หน้าสารบัญ
- 9.1.5หน้าข้อมูลผู้แต่ง
 - ประวัติผู้แต่ง
 - ภาพถ่ายผู้แต่ง
- 9.1.6หน้าข้อมูลผู้แปล
 - ประวัติผู้แปล
 - ภาพถ่ายผู้แปล
- 9.1.7หน้าข้อมูลอื่นๆ.....

9.2 รูปเล่ม

9.2.1 ขนาดของหนังสือ

- 16หน้ายก(ปกกึ่งตึก หรือ ขนาด 5 1/4 x 7 1/2 นิ้ว)
- ขนาดอื่นๆ.....

9.2.2 จำนวนหน้า

- 1เล่มจบ
- น้อยกว่า 100 หน้า 101-150 หน้า
- 151-200 หน้า 201-250 หน้า
- 251-300 หน้า มากกว่า 300 หน้า
- มากกว่า 1 เล่มจบ จำนวน.....เล่ม

9.2.3 ขนาดตัวอักษร

- 14 พอยท์ (ขนาดตัวอักษร = กขค) 15 พอยท์ (ขนาดตัวอักษร = กขค)
- 16 พอยท์ (ขนาดตัวอักษร = กขค) 17 พอยท์ (ขนาดตัวอักษร = กขค)
- 18 พอยท์ (ขนาดตัวอักษร = กขค) ขนาดอื่นๆ
-

9.2.4 ภาพประกอบ

- มีภาพประกอบ
- ภาพถ่าย ภาพวาด
- ภาพสี ภาพขาวดำ
- ภาพวาด ภาพลายเส้นเหมือนจริง ภาพลายเส้นการ์ตูน
- อื่นๆ.....
- ไม่มีภาพประกอบ

9.2.5 ปก

- ปกอ่อน
- ปกอามัน ปกด้าน
- ปกแข็ง
- ปกแข็งสี ปกแข็งเงินทอง
- อื่นๆ.....

9.2.6 กระจาดที่ใช้พิมพ์

- กระจาดปฐูฟ
- กระจาดปอนด์
- กระจาดปอนด์ขาว
- กระจาดถนอมสายตา
- กระจาดชนิดอื่นๆ(เช่น กระจาดวีไซเคิล).....

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง
บรรณนิทัศน์นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก
ซึ่งตีพิมพ์ ระหว่าง พ.ศ.2500-2544

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรณนิทัศน์

เกินโนะสุเกะ, นางาซากิ. **เปลือกหยอยจากนางเงือก**. แปลโดย ผุสดี นาวาริจิตร. กรุงเทพฯ:

หนังสือเยาวชน, 2530. 135 หน้า. (87 บท)

เรื่องราวของเด็กหญิงซิงคาวะ ซาจิโกะ ซึ่งต้องอาศัยอยู่กับแม่เพียงสองคน เนื่องจากพ่อของเธอประสบอุบัติเหตุและเสียชีวิต แม่ของเธอจึงต้องกลับไปทำงานเป็นผู้สื่อข่าวของนิตยสารเช่นเดิมเพื่อหารายได้มาจุนเจือครอบครัว จึงทำให้ไม่มีเวลาดูแลและให้เวลาซาจิโกะมากเหมือนเดิม ทำให้ซาจิโกะน้อยใจ เมื่อปิดเทอมฤดูร้อนของชั้นประถมศึกษาปีที่4 คุณยายของเธอเขียนจดหมายมาชวนเธอไปเที่ยวทะเลที่เกาะกิวชิวันบ้านของคุณยาย เธอตัดสินใจเดินทางไปคนเดียวแม้ว่าแม่ของเธอจะไม่สามารถกลางานได้ เพราะเธอน้อยใจแม่ของเธอและต้องการให้แม่รู้สึกถึงความเหงาที่เธอรู้สึกตลอดเวลาบ้าง ที่บ้านของคุณยายเธอได้พบและเป็นเพื่อนกับเด็กชายเท็ตสึจิ เด็กซึ่งมีปมด้อยติดอ่าง มีพ่อขี้เมา แต่ตัวเขาเป็นเด็กดี ครั้งหนึ่งเท็ตสึจิทำให้ซาจิโกะบาดเจ็บแต่ไม่รู้จะขอโทษอย่างไร จึงไปหาเปลือกหยอยสี่ชมพูซึ่งซาจิโกะอยากได้มาให้ โดยแอบนำมาวางไว้ให้เฉยๆ ซาจิโกะเข้าใจผิดว่าเปลือกหยอยนี้นางเงือกนำมาให้เธอ เธอเก็บรักษาเอาไว้ถือเป็นเครื่องรางนำโชค เมื่อเธอประสบอุบัติเหตุจมน้ำและเท็ตสึจิมาช่วยเธอไว้ เธอจึงให้เปลือกหยอยนี้ตอบแทนเท็ตสึจิ และบอกว่ามันเป็นของสำคัญของเธอ และจะนำโชคดีกับความสุขมาให้กับเท็ตสึจิ โดยที่ไม่ว่าแท้จริงแล้วคนที่นำมันมาให้เธอคือเท็ตสึจินั่นเอง ภายหลังซาจิโกะกลับไปโตเกี่ยวกับแม่ด้วยความรักและความเข้าใจกันมากขึ้น เท็ตสึจิเองก็หายจากติดอ่าง และมอบเปลือกหยอยให้กับแม่ที่ต้องสูญเสียลูกชายไปจากอุบัติเหตุ โดยหวังว่ามันจะนำความสุขและโชคดีมาให้เธอเหมือนกับที่ซาจิโกะและเท็ตสึจิเคยได้รับมาแล้ว

คิตายามะ, โยโกะ. **โตขึ้นผมอยากเป็นหมา**. แปลโดย มยุชะ โฮริคาวา. กรุงเทพฯ: โรงเรียน

ภาษาและวัฒนธรรม สยามคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น), 2544. 91 หน้า. (150 บท)

เรื่องราวของสุนัขซึ่งสอนมนุษย์ถึงวิธีการเป็นหมาที่ประเสริฐ เป็นการสอนการวางตัว และการดำรงชีวิตแก่ผู้อ่านทางอ้อม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการรู้จัก และภาคภูมิใจในตนเอง มิตรภาพ ความอดทนอดกลั้น ความซื่อสัตย์ แต่สิ่งสำคัญที่สุด คือ การรู้จักตนเอง และรู้จักตัวเองตลอดเวลา แม้ว่าผู้อื่นจะว่าอย่างไร หรือเป็นเช่นไรก็ตาม

คิม ยอง อิก. **วันแห่งความสุข.** แปลโดย กิติมา อมรทัต. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ, 2539. 229 หน้า

เรื่องราวของสังขุน ลูกพี่ลูกน้องของเขา ครูโครี และเด็กๆ ในหมู่บ้านของวาจีที่พยายามจะสร้างโรงเรียนให้หมู่บ้านตนเอง ทุกคนต่างช่วยเหลือ และร่วมมือกันตั้งแต่การหาสถานที่ และการลงมือสร้างโรงเรียน ในที่สุดโรงเรียนก็ถูกก่อสร้างสำเร็จ แต่ลูกพี่ลูกน้องของสังขุนต้องเสียชีวิตไประหว่างการสร้างโรงเรียน เหลือแต่โรงเรียน และความหวังในโรงเรียนของพวกเขา

คุโรยานางิ, เท็ตสึโกะ. **โตะโตะจังเด็กหญิงช่างหน้าต่าง.** แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิตร. กรุงเทพฯ: กะรัต, 2527. 256 หน้า. (139 บท)

เป็นเรื่องราวในวัยเด็กของผู้เขียน หรือ คุโรยานางิ เท็ตสึโกะ ซึ่งในวัยเด็กเมื่อเธออยู่ชั้นประถมประถม1 เธอก็ถูกล้อออกจากโรงเรียน ด้วยเหตุผลที่เธอเป็นเด็กซึ่งก่อความรำคาญให้กับผู้อื่นในเวลาเรียน เนื่องจากความช่างสงสัย ช่างคิด และอยากรู้ อยากเห็นของเธอ เธอต้องย้ายโรงเรียน และได้มาอยู่ที่โรงเรียนโทโมเอ ที่โรงเรียนนี้มีการสอนเด็กโดยเข้าใจถึงธรรมชาติของเด็กอย่างแท้จริง มีระบบการเรียนการสอนที่แตกต่างจากโรงเรียนอื่นๆ ในประเทศญี่ปุ่นสมัยนั้น เด็กทุกคนได้พัฒนาความสามารถเฉพาะตัวได้อย่างเต็มที่ ที่นี้เธอเรียนอย่างมีความสุข และเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เธอโตขึ้นมาเป็นคนดี และประสบความสำเร็จจนทุกวันนี้

คุโรยานางิ, เท็ตสึโกะ. **นางสาวโตะโตะ.** แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิตร. กรุงเทพฯ: ฟ้าใส, 2540. 440 หน้า. (297 บท)

เป็นเรื่องราวในวัยสาวของผู้เขียน ซึ่งต้องเข้าสู่ชีวิตของการทำงานและเป็นผู้ใหญ่ เธอเข้าสมัครงานทำงานในเอ็นเอชเค ซึ่งเป็นสถานีโทรทัศน์แห่งแรกในประเทศญี่ปุ่น โดยกว่าเธอจะได้เข้าทำงานที่นี้เธอต้องผ่านการทดสอบหลายครั้ง และคิดว่าเธอคงไม่ผ่านการทดสอบ แต่ในที่สุดเธอก็ได้เข้าทำงานเป็นนักแสดงของเอ็นเอชเค เมื่อเธอเข้าทำงานแล้ว เธอต้องปรับตัวและเรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่าง เธอใช้ความพยายามและอดทนอย่างสูง ในที่สุดเธอก็เป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียง และมีรายได้สูงคนหนึ่งของญี่ปุ่น

จิ้นซีฮ้องเต้. แปลโดย น.นพรัตน์. กรุงเทพฯ: สยามสปอร์ตพริ้นติ้ง, 2530. 3 เล่ม. (35 บท)

เรื่องราวของจีนที่ฮ่องเต้จอมจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่แห่งจีน ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฉิน ขึ้นครองราชย์ตั้งแต่อายุ 13 ปี เมื่อพระองค์ขึ้นครองราชย์ได้ทำหลายสิ่งหลายอย่าง ได้แก่ การรวมอาณาจักรจีนให้เป็นอันหนึ่งอันเดียว กำหนดอักษรจีนให้เป็นแบบเดียวกัน กำหนดมาตราชั่งตวงวัด วางกฎเกณฑ์การปกครองประเทศให้เป็นระเบียบเรียบร้อย นอกจากนี้ยังส่งกองทัพออกไปเพื่อแบ่งอาณาเขตของอาณาจักรให้ก้าวไกลออกไปอีก นอกจากนี้พระองค์จะทำให้ประเทศจีนเป็นปึกแผ่นมั่นคงแล้ว พระองค์ก็ได้ทำหลายสิ่งหลายอย่างซึ่งก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ราษฎรด้วยเช่นกัน ได้แก่ สั่งให้เผาวรรณกรรมสมัยเก่า และฝังบัณฑิตผู้รู้หนังสือกว่าสี่ร้อยคนทั้งเป็น ทรงเกณฑ์ผู้คนมาสร้างกำแพงเมืองจีน ทรงปรารถนาที่จะมีชีวิตเพื่อครองราชบัลลังก์ตลอดไป จึงอยากที่จะได้ยาอายุวัฒนะ แต่ก็มีสำเร็จตามพระประสงค์ ดังนั้นพระองค์จึงให้เกณฑ์ผู้คนมาสร้างสุสานอันยิ่งใหญ่ให้กับตนเอง ภายหลังทรงประชวรด้วยโรคร้ายแรงและสวรรคตลง

เจิ้ง ฟง ลี. **สู้ชีวิต (เรื่อน้อยกลางทะเล).** แปลโดย พิมาน. กรุงเทพฯ: วลี, 2524. 109 หน้า. (15 บท)

เรื่องราวการสู้ชีวิตของเจิ้ง ฟง ลี ที่ขาพิการมาตั้งแต่กำเนิด เขาอยู่ในครอบครัวชาวนาที่ยากจน ถูกดูถูกเหยียดหยาม และรังเกียจเพราะความพิการของเขา แต่ในที่สุดเขาก็สามารถฟันฝ่าอุปสรรคทุกอย่างจนประสบความสำเร็จ และได้รับการยอมรับนับถือจากคนทั่วไปในฐานะผู้ให้ความรู้

เนาเสียนฉิ้น และเกาอู่. **ความฝันในหอแดง.** แปลโดย วรทัศน์ เดชจิตกร. กรุงเทพฯ: สร้างสรรค์, 2523. 535 หน้า. (50 บท)

เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นภายในสกุลเจี๋ย ซึ่งเป็นตระกูลใหญ่มีฐานะและอำนาจ หยงกั๋วฝู และหนิงกั๋วฝู มีบุตรชายชื่อเจี๋ยเฉ้อ และเจี๋ยเจี๋ย ลูกชายของเจี๋ยเจี๋ยชื่อเป่าอี้ เกิดมาพร้อมกับหยกในปาก และมีอักษรจารึกบนหยกด้วย เป่าอี้เมื่อเติบโตเป็นวัยรุ่นก็ใช้ชีวิตแบบหนุ่มเจ้าสำราญกับบรรดาสาวใช้ภายในบ้าน ต่อมาพบรักกับได้อี้ลูกพี่ลูกน้องของตน ความรักระหว่างเป่าอี้และได้อี้มีเรื่องของความหึงหวง ง่วงนอน และใช้อารมณ์อยู่ทุกระยะ ความผูกพันของคนทั้งสองยิ่งมีมากขึ้นในขณะที่สุขภาพของได้อี้เริ่มทรุดโทรมเพราะวัณโรคปอด ภายหลังท่านหญิงแม่ของเป่าอี้ก็จัดการให้เป่าอี้แต่งงานกับเป่าไฉ่ ลูกพี่ลูกน้องอีกคนหนึ่งของเป่าอี้ ทำให้ได้อี้ผิดหวังและตรอมใจตายในที่สุด เป่าอี้เสียใจและหาทางออกให้กับชีวิตโดยเข้าหาธรรมชาติ อยู่อย่างสันโดษ และดำเนินชีวิตแบบนักบวช

ชินจิ, ทาจิมะ. **มหาสมุทรของโกตี**. แปลโดย ถนอมวงศ์ ล้ำยอดมรรคผล. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2538. 135 หน้า. (90 บท)

เรื่องราวของเต่าทะเลชื่อโกตี ซึ่งถูกจับมาไว้ ณ พิพิธภัณฑสถานสัตว์น้ำลอยฟ้า โกตีเฝ้าแต่คิดถึงมหาสมุทรบ้านเกิดของตน จนในที่สุดก็ได้รับการช่วยเหลือจากบรรดาเพื่อนๆ สัตว์น้ำในพิพิธภัณฑสถาน ให้หนีออกมากลับสู่มหาสมุทรได้หลังจากอยู่ในพิพิธภัณฑสถานสัตว์น้ำเกือบ 40 ปี โกตีคิดว่าตนจะมีอิสระและมีความสุขภายในมหาสมุทรสวยงามกว้างใหญ่ แต่ทุกสิ่งไม่เป็นไปอย่างที่โกตีคิด เมื่อโกตีพบว่ามหาสมุทรที่ตนรักถูกมนุษย์ทำลาย โกตีเฝ้าแต่ตามหามหาสมุทรที่สวยงาม จนมาพบกับลอตตี เต่าเพศเมียตาบอดซึ่งเกิดจากผลการทำลายธรรมชาติของมนุษย์ด้วยการทดลองระเบิด โกตีรู้ข่าวจากเพื่อนปลาว่ายังมีทะเลแห่งสุริยา มีต้นไม้แห่งชีวิตซึ่งหากดื่มน้ำทิพย์จากรากของมันจะรักษาโรคและอาการบาดเจ็บต่างๆ ได้ โกตีจึงคิดเดินทางไปที่นั่นเพื่อนำน้ำทิพย์มารักษาตาให้ลอตตี ซึ่งขณะนั้นลอตตีกำลังตั้งท้องอยู่ เมื่อไปถึงทะเลแห่งสุริยา โกตีพบว่าทะเลแห่งสุริยากำลังจะถูกทำลายด้วยการทดลองระเบิดของพวกมนุษย์ โกตีตัดสินใจสละชีวิตตัวเองทำลายระเบิดเพื่อรักษาท้องทะเลที่สวยงามให้คงอยู่

ชันเหมมา. **ซาฮาราแดนฝัน**. แปลโดย รัตยา สารธรรม. กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ, 2531. 271 หน้า. (60 บท)

เรื่องราวของผู้เขียน คือ เฉิน ผิง ในช่วงหนึ่งที่ต้องไปใช้ชีวิตอยู่กับสามีชาวสเปนในทะเลทรายซาฮารา ที่นี่เธอต้องปรับตัว และอดทนหลายๆ อย่างแต่เธอก็สามารถปรับตัวได้เป็นอย่างดี ถึงแม้ต้องเผชิญกับอุปสรรคต่างๆ เช่น เรื่องของอาหาร สภาพบ้าน ภูมิอากาศ และค่าครองชีพที่แสนแพง เธอทำทุกวิถีทางเพื่อจะสร้างครอบครัวและบ้านของเธอให้ดีที่สุดแม้ว่าจะลำบากเพียงใดก็ตาม โดยในแต่ละเรื่องเธอก็สามารถฟันฝ่ามันด้วยการมองโลกในแง่ดีของเธอและความรักที่มีต่อสามี

ณุก แถม. **กุหลาบไฟลิน**. แปลโดย อุไรศรี วรรณะริน และคนอื่นๆ. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2540. 172 หน้า.

เรื่องราวของชายหนุ่มชื่อจิตร ที่ชีวิตของเขาต้องพบเรื่องเศร้าร้ายหด เขาต้องเฝ้าพยาบาลบิดาที่ป่วยหนักจนวาระสุดท้าย ภายหลังจากสูญเสียบิดาแล้ว จากคำแนะนำของคุณหมอสะอาด

เขาได้ไปทำงานเป็นกรรมกรชุดพลอยอยู่ในเหมืองของหลวงรัตนสมบัติ และอาศัยอยู่ในบ้านของคุณหลวงด้วย เขาได้พบกับคุณนารี ซึ่งตอนแรกเขาทั้งสองไม่ถูกชะตากัน แต่ภายหลังกลับรักกัน แต่จิตรก็ต้องฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ ในที่สุดทั้งสองก็ได้ครองรักกันอย่างมีความสุข

โตกุดิมี, เคนจิโร. **รอยเท้าในหิมะ**. แปลโดย กิติมา อมรทัต. 2 เล่ม. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2536.

เรื่องราวชีวิตการต่อสู้ของชินทาโร คิคุจิ เด็กหนุ่มชาวญี่ปุ่นคนหนึ่ง ในสมัยราชวงศ์เมจิ ซึ่งสะท้อนสภาพชีวิตความเป็นอยู่ ค่านิยม ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีของชาวญี่ปุ่นในยุคหัวเลี้ยวหัวต่อของการเปลี่ยนแปลงจากสังคมแบบดั้งเดิมสู่สังคมยุคใหม่ที่ได้รับอิทธิพลด้านวัฒนธรรมและเทคโนโลยีจากตะวันตก

ปาจิน. **ชีวิตใหม่**. แปลโดย เพชรพีไล ฤทัย และเจต ธรรมรังสรรค์. กรุงเทพฯ: จตุจักรการพิมพ์, 2524. 244 หน้า. (20 บท)

เรื่องราวของเหลียง ชายหนุ่มชาวจีนซึ่งอยู่ในยุคของการเรียกร้องความเท่าเทียมกัน แลยุคของการหาความหมายในชีวิต ในตอนแรกน้องสาวของเหลียง คือ จิ่งซู และ คนรักของเขา คือ เหวินจู่ ได้เข้าร่วมทำงานกับคนหนุ่มสาวอื่นๆ เพื่อเรียกร้องและให้คนอื่นเห็นความหมายในชีวิต และพยายามชักชวนเหลียงเข้าร่วมด้วย แต่เหลียงปฏิเสธตลอด และเขาพยายามคิดว่าทุกสิ่งมิได้เกี่ยวข้องกับตัวเขา แต่ในที่สุดเมื่อเขาได้เห็นสภาพสังคมจีนในยุคนั้น และเห็นน้องสาวและคนรักทำงานอย่างทุ่มเท ประกอบกับเสียงเรียกร้องภายในจิตใจของเขาเอง เขาก็เข้าร่วมกับคนหนุ่มสาวกลุ่มนี้ และเป็นผู้นำคนสำคัญคนหนึ่ง ในที่สุดเขาก็ต้องจบชีวิตลง แต่เขาก็มิได้เสียตายชีวิตของเขา เพราะเขารู้ว่าได้ทำสิ่งที่มีความหมายอย่างมากแล้ว

ลูกข้างสะพานโกะ. แปลโดย พลับพลึง คงชนะ และอาคิโกะ เลิศอภิรักษ์. กรุงเทพฯ: ธีรสาส์น, 2530. 121 หน้า. (30 บท)

เรื่องราวความผูกพันระหว่างโชตะคนดูแลข้าง และลูกข้างสะพานโกะ โดยโชตะนั้นหน้าที่ดูแลข้างซาคุระซึ่งเป็นแม่ของสะพานโกะมาจนกระทั่งคลอดสะพานโกะ โดยสะพานโกะเกิดวันเดียวกับลูกชายของเขา โชตะเฝ้าดูแลข้างทั้งสองด้วยความรัก จนกระทั่งเกิดสงครามโลกครั้งที่สองขึ้น ทางรัฐบาลญี่ปุ่นมีคำสั่งให้ฆ่าสัตว์ทุกตัวที่อาจจะหลุดออกมาเป็นอันตรายได้หากเกิดสงคราม โช

พยายามที่จะปกป้องช้างที่เขาดูแลอย่างสุดความสามารถ แต่เขาก็สามารถป้องกันได้แต่ชะนะโกะตัวเดียว แต่พันตรีอะคิโมโตก็พยายามที่จะฆ่าชะนะโกะ แต่ด้วยความร่วมมือของเด็กๆและคุณครูซาชิโกะที่เป็นคู่มือของพันตรีอะคิโมโต จึงพาชะนะโกะหนีโดยซ่อนไว้ในกล่องแกรนด์เปียโนบนขบวนรถไฟ เพื่อให้ชะนะโกะได้ไปยังสวนสัตว์นะกะโนะ แต่ถูกจับได้ระหว่างทาง แต่ด้วยความร่วมมือ ร่วมใจ ร่วมพลังกันของเด็กๆก็ทำให้พันตรีอะคิโมโตต้องยอมพ่ายแพ้และปล่อยชะนะโกะไป

มัตสุทานิ, มิโยโกะ. **เด็กหญิงอึตะ**. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิตร. กรุงเทพฯ: ฟ้าใส, 2539.

195 หน้า. (93 บท)

เป็นเรื่องของเก้าอี้พูดได้ตัวหนึ่ง ที่ติดตามหาเด็กหญิงอึตะผู้เป็นเจ้าของตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 สองพี่น้องคือเด็กชายนาโอกิ และ เด็กหญิงยูโกะได้ไปพบเก้าอี้ตัวนี้ระหว่างที่ไปพักผ่อนที่บ้านของคุณตาคุณยาย ณ เมืองฮานาอุระ เมื่อเก้าอี้พบยูโกะก็เข้าใจว่ายูโกะคือเด็กหญิงอึตะผู้เป็นเจ้าของ นาโอกิพยายามค้นหาความจริงร่วมกับบริษัทยูโกะ เพื่อติดตามหาเด็กหญิงอึตะผู้เป็นเจ้าของเก้าอี้ที่แท้จริง เมื่อพิสูจน์ได้ว่ายูโกะไม่ใช่เด็กหญิงอึตะเจ้าของเก้าอี้ ทำให้เก้าอี้ผิดหวัง และเสียใจจนร่างแตกแยกออกเป็นชิ้นๆ ภายหลังความจริงก็ปรากฏว่าเด็กหญิงอึตะที่แท้จริงก็คือริสึโกะนั่นเอง เธอรอดชีวิตจากระเบิดปรมาณูที่ทิ้งที่เมืองฮิโรชิมาได้เพียงลำพัง และมีสามีภรรยาคนหนึ่งซึ่งสูญเสียลูกสาวไปได้เก็บเธอมาเลี้ยง เธอตั้งใจว่าเธอจะต้องกลับไปอยู่บ้านหลังเดิมของเธอที่เคยมีเก้าอี้ตัวนั้นตั้งอยู่ให้ได้ แม้ว่าเธอจะถูกคุกคามจากโรคลูคีเมียอันเป็นผลที่เกิดขึ้นจากการได้รับรังสีจากระเบิดปรมาณู แต่เธอก็ยังมีความหวังและต่อสู้กับโรคร้ายต่อไป

มานประเพณี. แปลโดย อ่อนไท. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์, 2508. 98 หน้า.

เรื่องของเทพธิดา และเทพบุตร ซึ่งทำผิดกฎของสวรรค์จึงต้องถูกทำโทษด้วยการให้ลงมาเกิดเป็นมนุษย์ และสาปว่าให้มาเกิดเป็นคู่กันแต่ต้องพลัดพรากจากกัน และเมื่อถึงเวลาอันสมควรแล้วก็สามารถกลับขึ้นมาอยู่บนสวรรค์ได้เหมือนเดิม โดยต้องลงไปเกิดเป็นมนุษย์ถึง 7ชาติด้วยกัน และทุกๆชาติทั้งคู่ก็พลัดพรากจากกันโดยตลอด

มียาคาวะ, ฮิโร. **สมุดพกของแม่**. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิตร. กรุงเทพฯ: ฟ้าใส, 2536.

158 หน้า. (59 บท)

เด็กหญิงชิบะ ยูโกะ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เธออาศัยอยู่กับแม่สองคน แม่ของเธอเป็นครูสอนประถมศึกษา ไม่ค่อยมีเวลาให้เท่าไรนัก และเป็นครูที่ค่อนข้างเข้มงวด แม่ของเธอไม่เคยไปที่โรงเรียนของเธอในฐานะแม่เลย ในขณะที่ครูอะรินามิ ซึ่งเป็นครูประจำชั้นของเธอเป็นทั้งครูและแม่เช่นกัน กลับลางานไปทำหน้าที่แม่ ทำให้ยูโกะรู้สึกน้อยใจแม่ของเธอ ครูอะรินามิมีวิธีการแก้ไขปัญหาของทั้งตนเองและเด็กนักเรียนในห้อง ด้วยการให้เด็ก ๆ ออกความคิดเห็นและร่วมมือกันช่วยเหลือเพื่อนๆ ทำให้ปัญหาต่างๆ แก่ผ่านไปได้อย่างดี เกิดความสนิทสนมรักใคร่กันระหว่างครูและลูกศิษย์ ในห้องของครูอะรินามิมีเด็กหญิงมิสะซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของยูโกะไม่ยอมรับประทานอาหารกลางวันของโรงเรียน แต่ด้วยความร่วมมือของคุณครูและเพื่อนๆ ทุกคน ทำให้เด็กหญิงมิสะกินอาหารที่โรงเรียนได้เหมือนกับเด็กคนอื่นๆ ยูโกะแนะนำวิธีให้กับแม่ของเธอ ซึ่งมีปัญหาเด็กนักเรียนคนหนึ่งไม่ยอมมาโรงเรียน แม่ของเธอนำวิธีนี้มาใช้ได้ผล และยูโกะเองก็ทำสมุดพกเพื่อให้คะแนนแม่ของเธอด้วย ภายหลังกยูโกะและแม่ของเธอก็เข้าใจกันและมีความเข้าใจกันมากขึ้นด้วยความช่วยเหลือของครูอะรินามิ

มियाคาวะ, ฮิโร. **สมุดพกคุณครู**. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิตร. กรุงเทพฯ: กระรัต, 2529. 142 หน้า. (97 บาท)

เป็นเรื่องเกี่ยวกับครูและนักเรียนที่แสดงออกถึงความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้น และอบอุ่นระหว่างครูฟูรุยะ และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนแห่งหนึ่ง โกรโด้แอบบันทึกการให้คะแนนพฤติกรรมของครูฟูรุยะลงในสมุดพก นับตั้งแต่การไม่รับประทานหัวแครอท การไม่สมหวังในพิธีการเลือกคู่ และการเลี้ยงไหมของครูฟูรุยะ นอกจากนี้ยังกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างเด็กที่เป็นไปอย่างบริสุทธิ์น่ารักในการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันและการแสดงออกซึ่งความห่วงใยระหว่างกัน

มियाซาวะ, เคนจิ. **รถไฟสายทางข้างเผือก**. แปลโดย มณฑา พิมพ์ทอง. กรุงเทพฯ:

โรงเรียนสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี(ไทย-ญี่ปุ่น), 2543. 144 หน้า. (165 บาท)

โจวานนี่ เด็กชายซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกับคัมพานลลา มีฐานะยากจนและซื่อาย ขณะที่คัมพานลลาเป็นเด็กร่ำรวย และอยู่ในครอบครัวที่มีฐานะ พวกเขาให้ความสนใจในเรื่องของทาง

ข้างเผือก วันฉลองทางข้างเผือกใจวานนี้ไม่ได้ไปร่วมงานเขาไปที่เนินแห่งหนึ่ง และได้เดินทางไปบนรถไฟสายทางข้างเผือก เขาได้พบกับคัมพานลลาและคนอื่นๆบนนั้น ภายหลังเมื่อเขาลงมาจากรถไฟสายทางข้างเผือกมาที่แม่น้ำซึ่งจัดงานฉลองทางข้างเผือก เขาพบว่าคัมพานลลาเสียชีวิตจากการจมน้ำเนื่องจากการช่วยเหลือเพื่อนที่ตกน้ำ การจากไปของคัมพานลลาครั้งนี้ใจวานนี้เพียงคนเดียวเท่านั้นที่รู้ว่าขณะนี้คัมพานลลาอยู่ที่ใด

มิอุระ, อายาโกะ. **ซีโอการิ...ที่สุดแห่งรัก**. แปลโดย วชิราวรรณ วรรณละเอียด และเอม คัดสุระ.

กรุงเทพฯ: ซีอีดี, 2544. 364 หน้า. (245 บาท)

โนบูโอะ อาศัยอยู่ปลายสมัยเมจิ เขาถูกเลี้ยงดูโดยไม่มีมารดา เนื่องจากย่าของเขาบอกว่ามารดาเขาตายแล้ว เขาถูกเลี้ยงดูอบรมโดยย่าของเขา ซึ่งเลี้ยงตามประเพณีและขนบที่เคร่งครัดของตระกูลซามูไร ภายหลังกย่าของเขาเสียชีวิตลง ความจริงก็ปรากฏออกมาว่าแม่ของเขายังไม่ตายและได้กลับมา แต่ที่ย่าของเขาบอกว่าแม่ของเขาเสียชีวิตแล้วเพราะแม่ของเขาเป็นคริสเตียน ซึ่งคนในญี่ปุ่นต่อต้านกันมากในสมัยนั้น ตัวเขาเองก็เกลียดคริสเตียนหรือยาโสเช่นกันเพราะมันทำให้เขาต้องพลัดพรากจากแม่ เมื่อเขาเติบโตขึ้นเขารู้สึกต้องการแสวงหาความจริงเกี่ยวกับเรื่องต่างๆในชีวิต และเขาก็พบว่าเขาได้คำตอบที่เขาต้องการจากศาสนาคริสต์ ในที่สุดเขาก็เป็นคริสเตียน และเป็นเรี่ยวแรงสำคัญในการเผยแพร่ศาสนา จนวินาทีสุดท้ายเขาก็อุทิศตนให้กับพระเจ้าและทำตามความเชื่อของศาสนาเขา โดยอุทิศตนช่วยเหลือคนทั้งขบวนรถไฟที่กำลังเกิดอุบัติเหตุด้วยการกระโดดเอาตัวเองเข้าขวางล้อรถไฟไว้เพื่อให้รถไฟหยุด การกระทำครั้งนี้ทำให้การมองคริสเตียนในประเทศญี่ปุ่นดีขึ้น ไม่ได้มองในทางชั่วร้ายอีกต่อไป และมีคนหันมานับถือศาสนาคริสต์มากขึ้น

ยามาซากิ, โทโมโกะ. **โสเภณีพลัดถิ่น ซ่องหมายเลข 8 ที่ซานดาตาน**. แปลโดย พรอนงค์.

กรุงเทพฯ: สันติภาพ, 2528. 163 หน้า. (25 บาท)

เรื่องราวของหญิงชราชาวญี่ปุ่น ซึ่งโอซากิ อดีตคาราญากิซัง หรือโสเภณี ที่ต้องไปขายตัวยังประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และประเทศอื่นๆในแถบเอเชีย โดยเรื่องราวได้รับการถ่ายทอดโดยผู้เขียนซึ่งเข้าไปใช้ชีวิตร่วมกับหญิงชราที่เกาะอามาคุสะ หญิงชราได้เล่าเรื่องราวเมื่อครั้งเธอต้องไปขายตัวในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 ถึงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 ที่เมืองซานดาตาน ประเทศบอร์เนียวว่าต้องเผชิญกับสิ่งใด และความทุกข์ยากลำบากเพียงใด ในบั้นปลาย

ชีวิตเธอได้กลับมาใช้ชีวิต ณ บ้านเกิด ดำรงชีวิตอย่างยากจนและโดดเดี่ยว มีเพียงแมวเท่านั้น เป็นเพื่อน ส่วนลูกชายของเธอซึ่งไปทำงาน ณ เมืองหลวง ก็ไม่มีใครจะยอมกลับมาเยี่ยมเธอนัก ส่งมาเพียงเงินค่าใช้จ่ายซึ่งไม่มีใครจะเพียงพอกับการใช้จ่ายนัก

ยาสินาริ, ความบาตะ. **กระเรียนพันตัว**. แปลโดย วัฒนา พัฒนพงศ์. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า, 2529. 151 หน้า. (35 บท)

เป็นเรื่องราวของความรัก ซับซ้อนและสับสนของคิคุจิ หนุ่มโสดที่เดินทางไปร่วมงานเลี้ยง น้ำชาของชिकाโกะ อดีตภรรยาคนหนึ่งของพ่อ พ่อของคิคุจิรักชिकाโกะ แต่กลับมอบกายให้นาง โอตะจนกระทั่งถึงวันตาย เช่นเดียวกับพ่อของเขา คิคุจิพยายามจะปลีกตัวจากชिकाโกะ ซึ่งขณะนี้ เป็นสาวที่หนัก ไปติดพันทางโอตะซึ่งยังสวย และมีเสน่ห์ ทั้งๆที่พุมิโกะ ลูกสาวของนางโอตะก็หลงรักคิคุจิ โอตะได้ฆ่าตัวตายเพราะละอายใจในความผิด ภายหลังคิคุจิได้พุมิโกะเป็นภรรยา แต่แล้วพุมิโกะก็ได้ฆ่าตัวตายตามมารดาไปเช่นกัน

ยาสินาริ, ความบาตะ. **เมืองหิมะ**. แปลโดย วัฒนา พัฒนพงศ์. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า, 2528. 205 หน้า. (98 บท)

ชิมามุระ นักธุรกิจหนุ่มเจ้าสำราญชาวโตเกียว เดินทางมาพักผ่อน ณ น้ำพุร้อนในเมืองหิมะ ได้พบและชอบพอกับเกอิชาชื่อ โโกมาโกะ แต่ความรักของทั้งสองก็เป็นไปไม่ได้เนื่องจากชิมามุระมีครอบครัวแล้ว นอกจากนี้ชิมามุระยังแอบรักโยโกะเพื่อนของโกมาโกะด้วย หญิงทั้งสองช่วงชิงความรักจากยูกิโอะลูกครูสอนดนตรี ผู้ซึ่งป่วยเป็นวัณโรคและตายจากไป โดยโยโกะทำหน้าที่พยาบาล ส่วนโกมาโกะหาเงินมารักษาด้วยการเป็นหญิงบริการ ภายหลังชิมามุระก็ต้องทิ้งโกมาโกะไว้ให้อยู่กับความลำบากและประกอบอาชีพเดิมต่อไป ส่วนโยโกะเองก็เสียชีวิตลงเนื่องจากอุบัติเหตุไฟไหม้

ฟูกามิ, ทีจี และครอสส์, วิลเบอร์. **29 ทหารเดนตาย**. แปลโดย มาลา แยมเอิบสิน. กรุงเทพฯ: สมิต, 2529. 237 หน้า. (30 บท)

เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในช่วงปลายของสงครามโลกครั้งที่ 2 จนกระทั่งสิ้นสุดสงคราม ญี่ปุ่นตกเป็นฝ่ายแพ้สงคราม แต่เจ้าอิกุจิแห่งราชนาวีญี่ปุ่นและพลทหาร 28 คน ไม่ยอมเชื่อเชื่อว่า ญี่ปุ่นเป็นฝ่ายแพ้ 29 ทหารเดนตายจึงยังคงเตรียมพร้อมและตั้งหน่วยเพื่อสู้สงครามต่อไปถึง 7 ปี

บนเกาะเล็กๆที่ไม่มีใครสนใจชื่อ แอนนาตาฮัน คนเหล่านี้ต้องเผชิญและต่อสู้กับความหิวโหย โรคภัยไข้เจ็บ การแย่งชิง การหลบซ่อน และความตาย ซึ่งเกิดจากการฆ่ากันเองเป็นส่วนใหญ่ โดยสาเหตุหลักเนื่องมาจาก โยโกะ หญิงสาวคนหนึ่งซึ่งตกค้างอยู่บนเกาะนั้น เธอเป็นที่ต้องการของทุกคน จนทำให้คนพวกนี้ทำทุกอย่างเพื่อที่จะให้ได้เธอมา ภายหลังโยโกะหนีออกไปจากเกาะก่อนและทราบว่าสงครามได้ยุติแล้ว เธอได้ส่งจดหมายมาให้เหล่าทหารบนเกาะทราบ เพื่อให้เหล่าทหารเลิกต่อสู้และมอบตัว เพื่อจะได้กลับบ้านมายังแผ่นดินของตน และในที่สุดทหารเดนตายที่ยังคงมีชีวิตรอดทั้งหมดก็ได้รับการช่วยเหลือกลับสู่ภูมิลำเนาเดิม

เหมาะต้น. **นาข้าวในฤดูชีวิตเทียน.** แปลโดย จูเลียต. กรุงเทพฯ: กอไข่, 2500. 72 หน้า. (7 บท)

เรื่องราวของชาวจีนในช่วงของการเปลี่ยนแปลงในสังคมจีน จากยุคของการปกครองแบบเก่า สู่ยุคของการเริ่มเรียกร้องให้มีความยุติธรรม และความเท่าเทียมกันของคนในสังคม โดยพ่อเผ่าทางเป่า ซึ่งเป็นคนหัวเก่า ยึดติดกับระบบแบบเก่า ไม่เห็นด้วยกับการกระทำของลูกๆของเขาในตอนแรกที่คิดจะเรียกร้องความเป็นธรรม และความเท่าเทียมต่างๆ เขามองว่ามันเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง แต่ในภายหลังก่อนแกจะสิ้นลมหายใจ แกก็เห็นด้วยกับการกระทำของลูกชาย

อาเบะ, โโกโบะ. **นางแห่งเนินทราย.** แปลโดย กิติมา อมรทัต. ปทุมธานี: เจนเดอร์เพรส, 2535. 197 หน้า. (72 บท)

นิกิ จุมเปอิ ครูและนักกวีวิทยา ได้หายสาบสูญไป โดยมีใครทราบร่องรอย จุมเปอิ แท้จริงออกเดินทางไปยังหมู่บ้านแห่งหนึ่งในทะเลทรายของประเทศญี่ปุ่น และถูกกักอยู่ในหลุมทรายกับหญิงหม้าย เขาได้มีความสัมพันธ์กับเธอ และพยายามหนีจากการถูกกักอยู่ในหลุมทราย ในตอนแรกเขามิยอมทำงานตักทรายออกจากหลุมเช่นเดียวกับคนอื่นๆในหมู่บ้าน แต่ในที่สุดเขาก็ต้องยอมทำเพื่อให้ตนเองดำรงชีวิตอยู่รอด แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็ยังวางแผนการหนีต่อไป ในที่สุดเขาก็หนีได้สำเร็จ แต่เขาก็ย้อนกลับมาเนื่องจากความผูกพันและสงสารหญิงแห่งเนินทรายนั้นซึ่งต้องทำงานคนเดียวขั้วๆอยู่ในหลุมทรายโดยมิได้ออกไปสู่โลกภายนอกเลย

อุคุตะงาวา, ริวโนะสุเกะ. **ขัปปะ.** แปลโดย กัลยาณี สีสสุวรรณ. กรุงเทพฯ: ดวงกมล, 2521. 104 หน้า. (12 บท)

เรื่องของชายคนหนึ่ง ซึ่งบังเอิญหลงเข้าไปในดินแดนของขัปปะ และได้ใช้ชีวิตอยู่ในดินแดนของขัปปะช่วงเวลาหนึ่ง ทำให้เขาได้เรียนรู้วิถีชีวิต แนวคิด และสิ่งต่างๆของขัปปะซึ่ง

แตกต่างจากมนุษย์ เมื่อเขากลับมายังที่มีมนุษย์อยู่ก็ถูกนำไปรักษาในโรงพยาบาล เนื่องจากถูกกล่าวหาว่าเป็นโรคจิต เพราะเขาเล่าเกี่ยวกับเรื่องของขัปปะให้ผู้อื่นฟังและไม่มีใครเชื่อเขา มีแต่ตัวเขาเองเท่านั้นที่รู้ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องที่เขาแต่งขึ้นมา

โออิชิ, มาโคโตะ. **บันทึกของผม**. แปลโดย ผุสดี นาวาริฉิตร. กรุงเทพฯ: ฟ้าสี, 2536. 121 หน้า. (59 บท)

เรื่องราวของเด็กชายชากาโมโตะ และเพื่อนที่โรงเรียนชั้นป.3/2 เด็กแต่ละคนในชั้นก็มีสภาพครอบครัว และลักษณะนิสัยแตกต่างกันไป ทำให้ชากาโมโตะได้ประสบการณ์และคิดอะไรได้หลายอย่าง เช่น เพื่อนของเขาบางคนก็เป็นเด็กที่มีความคิดที่สุขุมเหมือนผู้ใหญ่ บางคนก็เกรแต่ผลสุดท้ายก็ได้รับบทลงโทษ เพื่อนบางคนก็ต้องช่วยพ่อแม่ค้าขาย เป็นต้น ส่วนตัวของเขาเองมีครั้งหนึ่งก็เห็นพ่อของเขาขณะทำงานโดยบังเอิญ ทำให้ทราบว่าพ่อของเขาต้องทำงานหนักเพียงใดเพื่อครอบครัวของเขา แต่พ่อก็พยายามดูแลเขาและแม่อย่างดีที่สุด แต่สิ่งหนึ่งที่เขาได้รับจากการเป็นนักเรียนชั้นป.3/2 คือ มิตรภาพและความผูกพันระหว่างเขา เพื่อนๆในชั้น และคุณครูของเขา ซึ่งถึงแม้จะดูเป็นครูที่ดุแต่ก็พยายามเข้าใจเด็กๆ และตั้งใจสอนเด็กๆ ให้เป็นคนดีอย่างแท้จริง

โอเอะ, เคนซาบุโระ. **คนสองโลก**. แปลโดย ดวงตา ประทีป. กรุงเทพฯ: ทานตะวัน, 2526. 169 หน้า. (20 บท)

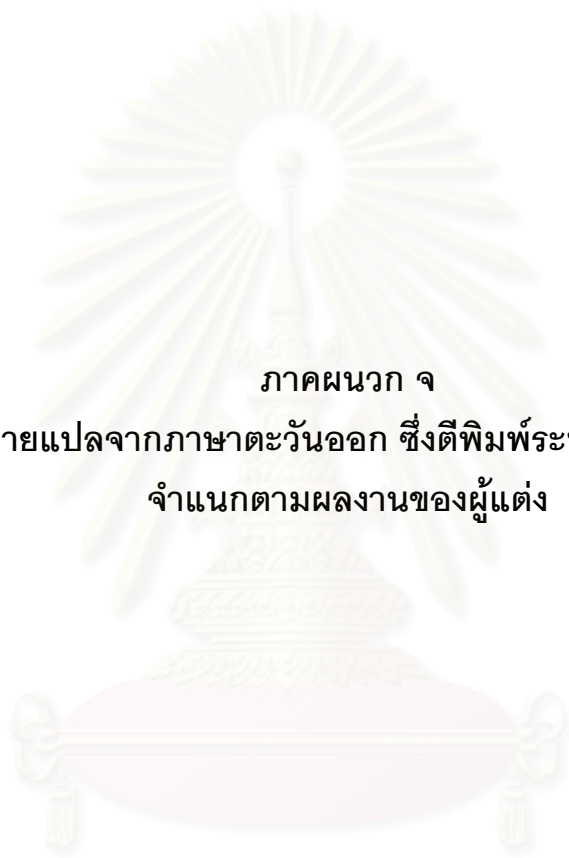
เป็นเรื่องของ “เบิร์ต” ชายหนุ่มที่ต้องแบกรับความรู้สึกว่าลูกของตนเกิดมาเป็นเด็กพิการ ทำให้เขาเกิดความขัดแย้งขึ้นภายในจิตใจของตนเอง โดยเขาพยายามวิงวอนความจริงที่เขาคิดว่าเขายอมรับไม่ได้ ความขัดแย้งในใจ คือ การปล่อยให้ลูกตายเพื่อตนเองจะได้อยู่ในโลกของความฝันต่อไป หรือยอมเสี่ยงให้ลูกผ่าตัด ซึ่งเป็นกรยอมรับความเป็นจริง ในที่สุดเบิร์ตก็เลือกยอมรับสภาพความเป็นจริง เมื่อตระหนักได้ว่าเขาไม่สามารถหนีจิตใจตนเองได้พ้น ลูกของเขาได้รับการผ่าตัด และเกือบเป็นปกติ เบิร์ตสำนึกได้ในความเป็นพ่อ และความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว เขาให้สัญญากับตนเองไว้ว่าอนาคตข้างหน้า เขาต้องใช้ความอดทนในการดำเนินชีวิตต่อไป

ไฮทานิ, เค็นจิโร่. **ดวงตาระต่าย**. แปลโดย ธราธร นางาชิมา. กรุงเทพฯ: มูลินีเด็ก, 2531. 236 หน้า. (60 บท)

เรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่างครูผู้มีใจเมตตากรุณาต่อลูกศิษย์ซึ่งเป็นเด็กด้อยโอกาสทางสังคม ถูกถ่ายทอดผ่านครูโคทานิ ครูสาวที่เพ็งจิบและเข้ามาเป็นครูสอนที่โรงเรียนฮีเมมัทจี เธอต้องปรับตัวให้เข้ากับเด็กๆ และเรียนรู้เกี่ยวกับเด็กๆ ที่นี้อย่างมาก เด็กส่วนใหญ่เป็นเด็กที่อาศัยอยู่ในบริเวณโรงงานกำจัดขยะ ด้วยความตั้งใจอย่างแน่วแน่ เธอก็พยายามทำให้ตัวเองเป็นที่ยอมรับของเด็กๆ ให้ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเท็โซ เด็กในชั้นเรียนของเธอที่ดูเงียบเฉย ไร้ความรู้สึกและไม่สนใจการเรียน ในที่สุดเธอก็สามารถเข้ากับเท็โซ และทำให้เท็โซสนใจเรียนได้ รวมทั้งเธอก็เข้ากับเด็กคนอื่นๆ และพ่อแม่ของเด็กได้เป็นอย่างดี ในภายหลังโรงงานกำจัดขยะต้องถูกย้าย และเด็กๆ จะต้องย้ายบ้านและโรงเรียนด้วย ครูโคทานิ เพื่อนครู และเด็กกับพ่อแม่ของเขา พยายามต่อสู้เพื่อจะให้เด็กๆ เหล่านี้ได้ที่อยู่อาศัย ณ ที่เดิมและโรงเรียนเดิมต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก จ

รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2500-2544

จำแนกตามผลงานของผู้แต่ง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกออกจำหน่ายตามผลงานของผู้แต่ง

กวาง, หนี

- มนุษย์มัจฉา

เกินโนะสุเกะ, นางาซากิ

- เปลือกหอยจากนางเงือก
- เพื่อนคนใหม่

โกบายาชิ, ทากิจิ

- เรือนรก

เกาอู่

- ความฝันในหอแดง

ครอสส์, วิลเบอร์

- 29 ทหารเดนตาย

คาวาบาตะ, ยาสุนาริ

- กระเรียนพันตัว
- เซียนโกะ
- ทะเลสาบ
- เมืองหิมะ
- รันทดและงดงาม
- เสียงแห่งขุนเขา

คุโรยานางิ, เท็ตสึโกะ

- โต๊ะโตะจังเด็กหญิงข้างหน้าต่าง
- นางสาวโต๊ะโตะ

เคอ ชิง

- ไช่จิ้นฮั่ว วีรสตรีนางโลม

เฉาเสี่ยจิ้น

- ความฝันในหอแดง

ซันเหมมา

- ซาฮาราแดนฝัน

ซุนฉือ

- คนหาไข่มุก

ซุงาโกะ, ฮาซิดะ

- สงครามชีวิตไอซิน

ไซเซะคิ, นะทซึเมะ

- โคะโคะโระ
- โบ๊ทจัง

ตาเกยามา, มิชิโอะ

- เสียงพิณเสนาะใสในพม่า

โตกุโตมิ, เค็นจิโร่

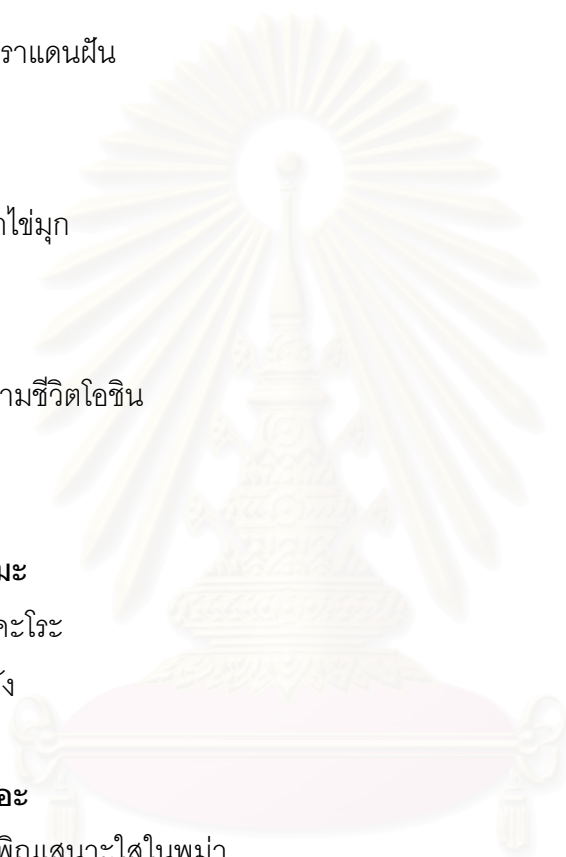
- จำพราก

ทาจิมะ, ซินจิ

- มหาสมุทรของโกดะ

ทานิซากิ, จูนิชิโร

- เส้าสวาท

นากิบ มahrฟูซ

- ขอร้บกระผม
- แदनคนเดน
- ตกหลังเสื่อ
- ตามรอยตีน
- เพลงกล่อมผี
- ฟ้าสาง ดาวสุญ
- มุ่งเมืองแมน

ปาจัน

- ความพินาศ
- ชีวิตใหม่
- บ้าน
- ไปไม่ผลิ

ฟ้งฟ้ง

- เมฆเหินน้ำไหล

ฟูกามิ, ทีจี

- 29 ทหารเดนตาย

มัดสุทานิ, มิโยโกะ

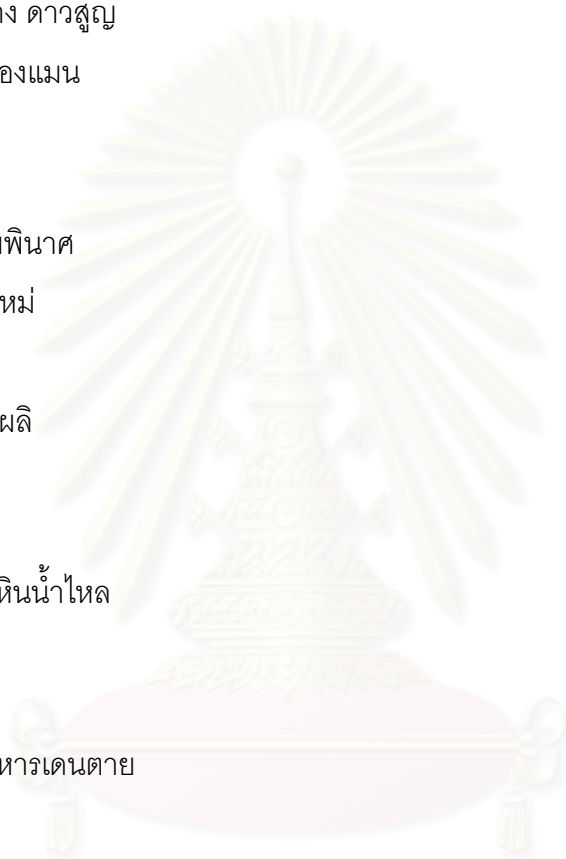
- เด็กหญิงน้อนจัง
- เด็กหญิงอืดะ
- โมโมจัง

มาซาโอะ, บาบะ

- คุณหมอนักสู้ โนกุจิ ฮิเดโอะ

มิชิมา, ยูโกะ

- คีนฝรั่ง

มิชึมา, ยุกิโอะ

- วิหารทอง : มายาแห่งสัจจะ
- เสียงคลื่น

มียาซาวะ, เคนจิ

- รถไฟสายทางช้างเผือก

มิอุระ, อายาโกะ

- ชิโองาริ...ที่สุดแห่งรัก.

ยามาซากิ, โทโมโกะ

- โสเภณีพลัดถิ่น ช่องหมายเลข 8 ที่ซานดาคาน.

ยุกิ จาง

- หงส์ป่า

ลี-หยุ

- บัณฑิตก่อนเที่ยงคืน

หนาน กง ผอ

- ไชซี จารสตรีคนแรกของโลก

หลิปางหง

- ตำนานเปาบุ้นจิ้น

หวางเหมิง

- ผีเสื้อ

เหมาดุ้น

- เที่ยงคืน

อะคุดะงาว่า, ริวโนะสุเกะ

- ชีปปะ

อาเบะ, โโกโบะ

- นางแห่งเนินทราย

อาริโยชิ, ซาวาโกะ

- ศิลปินเรียวเอ็งฮุมมัง

อิบุเสะ, มาสึอิ

- ฝนดำ

อุชิตะ, ยูชิโกะ

- ดาบของคุณปู่

โออิง, โมริ

- ห่านป่า.

โอซามู, คาไซ

- อาทิตย์ลับฟ้า

โออิชิ, มาโคโตะ

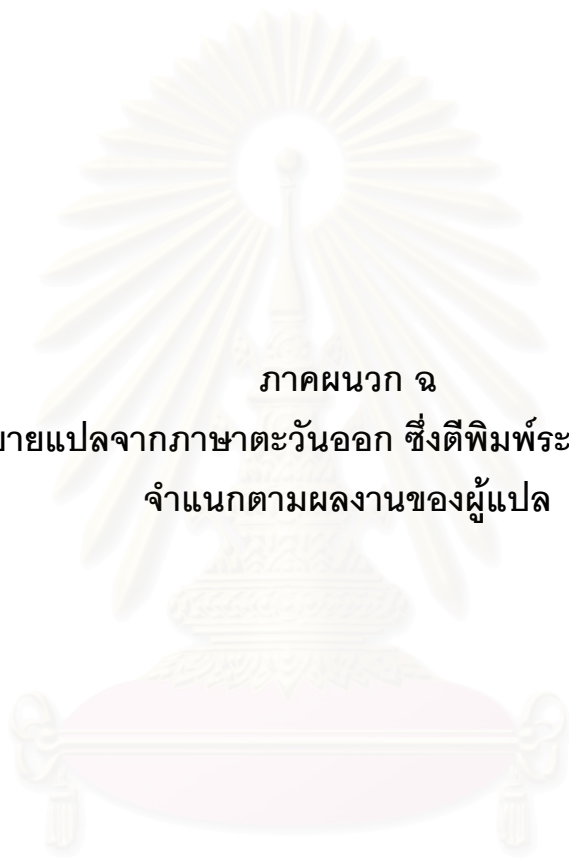
- บ้านที่กของผม

อิโร, มียาคาวะ

- บทเพลงฤดูใบไม้ผลิ
- สมุดพกของแม่
- สมุดพกคุณครู

ไฮทานิ, เค็นจิโร่

- ดวงตากระต่าย

ภาคผนวก ฉ

รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544

จำแนกตามผลงานของผู้แปล

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกออกจำหน่ายตามผลงานของผู้แปล

กัลยาณี สีสวรรณ

อคตุตะงาว่า, ริวโนะสุเกะ. **ซัปปะ**. แปลโดย กัลยาณี สีสวรรณ. กรุงเทพฯ : ดวงกมล, 2521.

กิติมา อมรทัต

อาเบะ, โโกโบะ. **นางแห่งเนินทราย**. แปลโดย กิติมา อมรทัต. ปทุมธานี : เจนเดอร์เพรส, 2535.

อาริโยชิ, ซาวาโกะ. **ศิลาจารึกเหนือหลุมฝังศพ**. แปลโดย กิติมา อมรทัต. กรุงเทพฯ :

เจนเดอร์เพรส, 2535.

แคน สังคีต

นาทิบ มาร์ทฟูซ. **ขอรับกระหม่อม**. แปลโดย แคน สังคีต. กรุงเทพฯ : รวมทรรศน์, 2535.

นาทิบ มาร์ทฟูซ. **แดนคนแดน**. แปลโดย แคน สังคีต. กรุงเทพฯ : มติชน, 2539.

นาทิบ มาร์ทฟูซ. **ตกหลังเสือ**. แปลโดย แคน สังคีต. กรุงเทพฯ : รวมทรรศน์, 2533.

นาทิบ มาร์ทฟูซ. **ตามรอยตีน**. แปลโดย แคน สังคีต. กรุงเทพฯ : รวมทรรศน์, 2535.

นาทิบ มาร์ทฟูซ. **เพลงกล่อมผี**. แปลโดย แคน สังคีต. กรุงเทพฯ : รวมทรรศน์, 2534.

นาทิบ มาร์ทฟูซ. **ฟ้าสาง ดาวสูญ**. แปลโดย แคน สังคีต. กรุงเทพฯ : รวมทรรศน์, 2532.

นาทิบ มาร์ทฟูซ. **มุ้งเมืองแมน**. แปลโดย แคน สังคีต. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า, 2537.

จงพวง มณีวัฒนา

ซุนฉือ. **คนหาไข่มุก**. แปลโดย จงพวง มณีวัฒนา. กรุงเทพฯ : โอ. เอส. พริ้นติ้ง เฮาส์, 2540.

จิตรารภรณ์ ตันรัตนกุล

ยุง จาง. **หงส์ป่า**. แปลโดย จิตรารภรณ์ ตันรัตนกุล. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2539.

จิตรารภรณ์ ศิริพูล

มิชิมา, ยูคิโอะ. **เสียงคลื่น**. แปลโดย จิตรารภรณ์ ศิริพูล. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือเชียงใหม่, 2520.

เจต ธรรมรังสรรค์

ปาจิน. **ชีวิตใหม่**. แปลโดย เพชรพิไล ฤทัย และเจต ธรรมรังสรรค์. กรุงเทพฯ : จตุจักรการพิมพ์,

2524.

เจริญชัย

กว้าง, หนึ่. **มนุษย์มัจฉา**. แปลโดย เจริญชัย. กรุงเทพฯ : ศักดิ์โสภณาการพิมพ์, 2528.

ฉุน ประภาวิวัฒน์

ตาเกษามา, มิชิโอะ. **เสียงพิณเสนาะใสในพม่า**. แปลโดย ฉุน ประภาวิวัฒน์. กรุงเทพฯ : แพรวพิทยา, 2510.

ช.ชาลี

มิชิมา, ยูโกะ. **คืนฝั่ง**. แปลโดย ช.ชาลี. กรุงเทพฯ : ดวงกมล, 2520.

ชลันธร

ลี-หยุ. **บัณฑิตก่อนเที่ยงคืน**. แปลโดย ชลันธร. กรุงเทพฯ : ชุมศิลป์บรรณมดา, 2537.

แดง ระวี

ชูดงาโกะ, ฮาซิดะ. **สงครามชีวิตโอชิน**. แปลโดย แดง ระวี. กรุงเทพฯ : พี. วาทิน พับลิเคชั่น จำกัด, 2528.

ถนอมวงศ์ ล้ายอดมรรคผล

ชินจิ, ทาจิมะ. **มหาสมุทรของโกตี**. แปลโดย ถนอมวงศ์ ล้ายอดมรรคผล. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2538.

เทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, สมเด็จพระ

พังพัง. **เมฆเหินน้ำไหล**. แปลโดย เทพรัตนาราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, สมเด็จพระ
กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2539.

หวางเหมิง. **ผีเสื้อ**. แปลโดย เทพรัตนาราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, สมเด็จพระ. กรุงเทพฯ :
นานมีบุ๊คส์, 2537. 236 หน้า. (100 บาท). (ภาษาจีน)

ธรรต นางาชิมา

ไฮทานิ, เค็นจิโร่. **ดวงตากระต่าย**. แปลโดย ธรรต นางาชิมา. กรุงเทพฯ : มูลนิธิเด็ก, 2531.

น.นพรัตน์

จีนซีฮ่องเต้. แปลโดย น.นพรัตน์. กรุงเทพฯ : สยามสปอร์ตพริ้นติ้ง, 2530.

นาริยา

ปาจิน. **ใบไม้ผลิ.** แปลโดย นาริยา. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า, 2525.

บรมมหาศรีสุริยวงศ์, สมเด็จพระเจ้าพระยา

ไต้ฮงเผ่า. แปลโดย บรมมหาศรีสุริยวงศ์, สมเด็จพระเจ้าพระยา. กรุงเทพฯ : คลังวิทยา, 2506.

ป.ร.

ชั้นบ่อเหมา. แปลโดย ป.ร. พระนคร : ก้าวหน้า, 2506.

ปราณี ช่วงสวัสดิศักดิ์

โอใจ, เมือ. **ห่านป่า.** แปลโดย ปราณี ช่วงสวัสดิศักดิ์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ร่วมกับโครงการแปลไทย-ญี่ปุ่น มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์มูลนิธิ
โตโยต้า, 2528.

ปรียา อิงคาภิรมย์ โสริเอะ

ไซเซะคิ, นะทซึเมะ. **โคะโคะโระ.** แปลโดย ปรียา อิงคาภิรมย์ โสริเอะ และกนก ศฤงคารินทร์.
กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า, 2538.

ปัญญา วาทธรรม

โกบายาชิ, ทากิจิ. **เรื่อนรก.** แปลโดย ปัญญา วาทธรรม. กรุงเทพฯ : การเวก, 2521.

มุสดี นาวาวิจิต

แก่นโนะสุเกะ, นางาซากิ. **เปลือยกหยอยจากนางเงือก.** แปลโดย มุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ :
หนังสือเยาวชน, 2530.

แก่นโนะสุเกะ, นางาซากิ. **เพื่อนคนใหม่.** แปลโดย มุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ : ฟ้าใส, 2541.

คุโรยานางิ, เท็ตสึโกะ. **โตะโตะจังเด็กหญิงข้างหน้าต่าง.** แปลโดย มุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ :
กะรัต, 2527.

- คูโรยานางิ, เท็ตสึโกะ. **นางสาวโต๊ะโต๊ะ**. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ : ฟ้าใส, 2540.
- มิโยโกะ, มัตสึทานิ. **เด็กหญิงน็อนจัง**. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ : กระรัต, 2529.
- มิโยโกะ, มัตสึทานิ. **เด็กหญิงอึตะ**. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ : ฟ้าใส, 2539.
- มิโยโกะ, มัตสึทานิ. **โมโมจัง**. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ : ฟ้าใส, 2542.
- โออิชิ, มาโคโตะ. **บันทึกของผม**. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ : ฟ้าใส, 2536.
- อิโร, มียาคาวะ. **บทเพลงฤดูใบไม้ผลิ**. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ : ฟ้าใส, 2539.
- อิโร, มียาคาวะ. **สมุดพกของแม่**. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ : ฟ้าใส, 2536.
- อิโร, มียาคาวะ. **สมุดพกคุณครู**. แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต. กรุงเทพฯ : กระรัต, 2529.

พรอนงค์ นิยมคำ

- มาซาโอะ, บาบะ. **คุณหมอนักสู้ ในกุจิ ฮิเดโยะ**. แปลโดย พรอนงค์ นิยมคำ. กรุงเทพฯ :
โรงเรียนสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี(ไทย-ญี่ปุ่น), 2542.
- ยามาซากิ, โทโมโกะ. **โสภณีพลัดถิ่น ช่องหมายเลข 8 ที่ซานตาซาน**. แปลโดย พรอนงค์
นิยมคำ. กรุงเทพฯ : สันติภาพ, 2528.

พลับพลึง คงชนะ

- ลูกข้างสะพานโกะ**. แปลโดย พลับพลึง คงชนะ และอาคิโตะ เลิศอภิรักษ์. กรุงเทพฯ : ธีรสาส์น,
2530.

พัชรินทร์

- มิชิม่า, ชูจิโอะ. **วิหารทอง : มายาแห่งสัจจะ**. แปลโดย พัชรินทร์. กรุงเทพฯ : ยาดอง, 2534

พิพิธภัณฑวิจารณ์, หลวง

- ไคเก็ก**. แปลโดย พิพิธภัณฑวิจารณ์, หลวง. กรุงเทพฯ : คลังวิทยา, 2505.

เพชรพิไล ฤทัย

- ปาจิน. **ชีวิตใหม่**. แปลโดย เพชรพิไล ฤทัย และเจต ธรรมรังสรรค์. กรุงเทพฯ : จตุจักรการพิมพ์,
2525.

มณฑา พิมพ์ทอง

- มียาซาวะ, เคนจิ. **รถไฟสายทางช้างเผือก**. แปลโดย มณฑา พิมพ์ทอง. กรุงเทพฯ :
โรงเรียนสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี(ไทย-ญี่ปุ่น), 2543.

มาลา แยม์เอิบสิน

พูกามิ, ทีจี และครอสส์, วิลเบอร์. 29 ทหารเดนตาย. แปลโดย มาลา แยม์เอิบสิน. กรุงเทพฯ : สมิต, 2529.

มาลินี แก้วเนตร

โอซามุ, คาไซ. อาทิตย์ลับฟ้า. แปลโดย มาลินี แก้วเนตร. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า, 2529.

ยุพเรศ วินัยธร

คาวาบาตะ, ยาสุนาริ. เซียนโกะ. แปลโดย ยุพเรศ วินัยธร. กรุงเทพฯ : รวมทรงศน์, 2533.
224 หน้า.

คาวาบาตะ, ยาสุนาริ. ทะเลสาบ. แปลโดย ยุพเรศ วินัยธร. กรุงเทพฯ : รวมทรงศน์, 2532.

คาวาบาตะ, ยาสุนาริ. รันทดและงดงาม. แปลโดย ยุพเรศ วินัยธร. กรุงเทพฯ : รวมทรงศน์, 2533.

รัถยา สารธรรม

เคอ ซิง. ใช้เงินฮั่ว วีรสตรีนางโลม. แปลโดย รัถยา สารธรรม. กรุงเทพฯ : ธรรมชาติ, 2539.

ซันเหมา. ซาฮาราแดนฝัน. แปลโดย รัถยา สารธรรม. กรุงเทพฯ : สุขภาพใจ, 2531.

เรื่องซัย รักศรีอักษร

หลี่ปางหนง. ตำนานเป่าปู้จิ้น. แปลโดย เรื่องซัย รักศรีอักษร. กรุงเทพฯ : ยินหยาง, 2533.

ลมุล รัตตากร

คูชิตะ, ยูชิโกะ. ตาบของคุณปู่. แปลโดย ลมุล รัตตากร. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2528.

วชิราวรรณ วรรณละเอียด

มิคูระ, อายาโกะ. ซิโอการิ...ที่สุดแห่งรัก. แปลโดย วชิราวรรณ วรรณละเอียด และเอม คัดสุระ.
กรุงเทพฯ : ซีซีดี, 2544.

วรทัศน์

อิบุสะ, มาสึอิ. ฝนดำ. แปลโดย วรทัศน์. กรุงเทพฯ : สร้างสรรค์, 2521.

วรทัศน์ เดชจิตกร

เฉาเสียจิ้น และเกาหลู๋. **ความฝันในหอแดง**. แปลโดย วรทัศน์ เดชจิตกร. กรุงเทพฯ : สร้างสรรค์, 2523.

วัฒนา พัฒนพงศ์

คาวาบาตะ, ยาสุนาริ. **กระเรียนพันตัว**. แปลโดย วัฒนา พัฒนพงศ์. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า, 2529.

คาวาบาตะ, ยาสุนาริ. **เมืองหิมะ**. แปลโดย วัฒนา พัฒนพงศ์. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า, 2528.

วิทยา ใจสังเคราะห์

ทานิซากิ, จูนิชิโร. **เส้าสวาท**. แปลโดย วิทยา ใจสังเคราะห์. กรุงเทพฯ : หนู่มสาว, 2522.

วิวัฒน์ รุ่งวรรณะวงศ์

ปาจิน. **ความพินาศ**. แปลโดย วิวัฒน์ รุ่งวรรณะวงศ์ และเจตน์ ธรรมรังสรรค์. กรุงเทพฯ : จตุจักรการพิมพ์, 2524.

ส.ว.พ. (นามจริง สนาน วรพฤษ)

هماตุ่น. **เที่ยงคืน**. แปลโดย ส.ว.พ. และอารยา. กรุงเทพฯ : สุขภาพใจ, 2538.

สุทธิผล นิติวัดนา

หนาน กง เผอ. **ไซซี จารสตรีคนแรกของโลก**. แปลโดย สุทธิผล นิติวัดนา. กรุงเทพฯ : แพรพิทยา.

อนิวรรณ

ปาจิน. **บ้าน**. แปลโดย อนิวรรณ. กรุงเทพฯ : ยุคใหม่, 2523.

อมราวดี

คาวาบาตะ, ยาสุนาริ. **เสียงแห่งขุนเขา**. แปลโดย อมราวดี. กรุงเทพฯ : สำนักข่าวสารญี่ปุ่น, 2521.

โตกุโตมิ, เค็นจิโร่. **จำพราก**. แปลโดย อมราวดี. กรุงเทพฯ : ดวงกลม, 2518.

อ่อนไท

มานประเพณี. แปลโดย อ่อนไท. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2508.

อารยา (นามจริง อารี (ศิริลักษณ์) การถาวร)

هماตุ้น. เทียงคิน. แปลโดย ส.ว.พ. และอารยา. กรุงเทพฯ : สุขภาพใจ, 2538.

อาคิโคะ เลิศอภิรักษ์

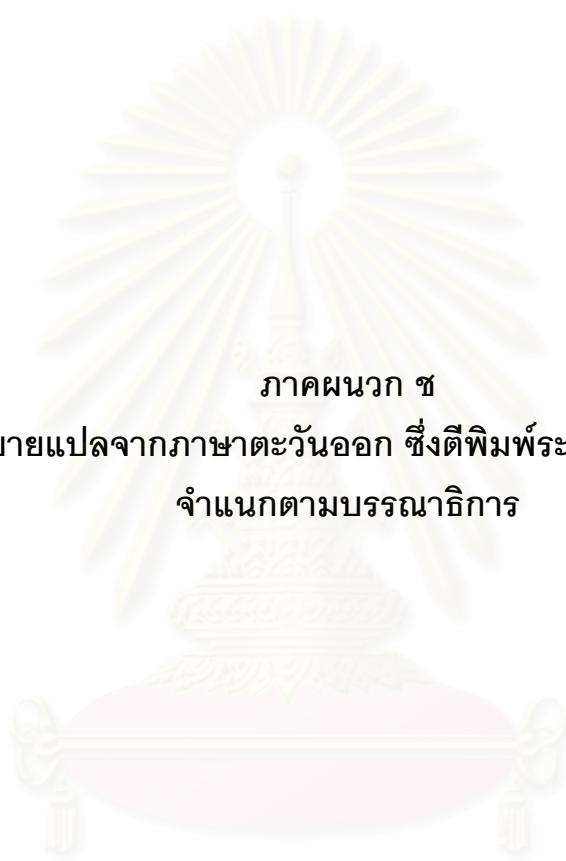
ลูกข้างฮะนะโกะ. แปลโดย พลับพลึง คงชนะ และอาคิโคะ เลิศอภิรักษ์. กรุงเทพฯ : ธีรสาส์น, 2530.

ไฮยชินธ์

ไซเซะคิ, นะทซีเมะ. ไร่ทัง. แปลโดย ไฮยชินธ์. กรุงเทพฯ : สร้างสรรค์, 2526.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ช

รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2500-2544

จำแนกตามบรรณาธิการ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออกจำแนกตามบรรณาธิการ

โกศล อนุสิม

- วิหารทอง : มายาแห่งสัจจะ

ขจรฤทธิ์ รักษา

- ฟ้าसाง ดาวสุญ

นพพร ประชากุล

- อาทิตย์ลับฟ้า

บรรจบ ชุณหสวัสดิกุล

- ทะเลสาบ
- รันทดและงดงาม
- ขอร้บกระผม
- ตามรอยตีน
- เพลงกล่อมผี

บันเทิง นราภิรมย์

- บ้าน
- เทียงคีน

บุรพันธ์ เทวานิมิต

- เพื่อนคนใหม่
- เด็กหญิงน้อยจ้ง

ปราณี ช่วงสวัสดิศักดิ์

- ห่านป่า

ผกาดี อุตตโมทย์

- โต๊ะโตะจั่งเด็กหญิงข้างหน้าต่าง

ไพท ภูธา

- ซาฮาราแดนฝัน

มกุฎ อรรถดี

- เปลือกหอยจากนางเงือก
- นางสาวโต๊ะโตะ
- เด็กหญิงอ๊ะตะ
- โมโมจั่ง
- บทเพลงฤดูใบไม้ผลิ
- สมุดพกของแม่
- สมุดพกคุณครู

มยุรี ดำรงค์เชื้อ

- นางแห่งนันทรา
- ศิลปินกรณัณห์มหาวิทยาลัย

ยุพดี กุลเรืองทรัพย์

- กระเรียนพันตัว

รสริน ลี้มประเสริฐ

- ดวงตากระต่าย

ลัดดาวรรณ นววงศ์วิวัฒน์

- โคะคะโคะ

สุกัญญา จารุกการ

- คุณหมอนักสู้ โนกุจิ ฮิเดโยะ

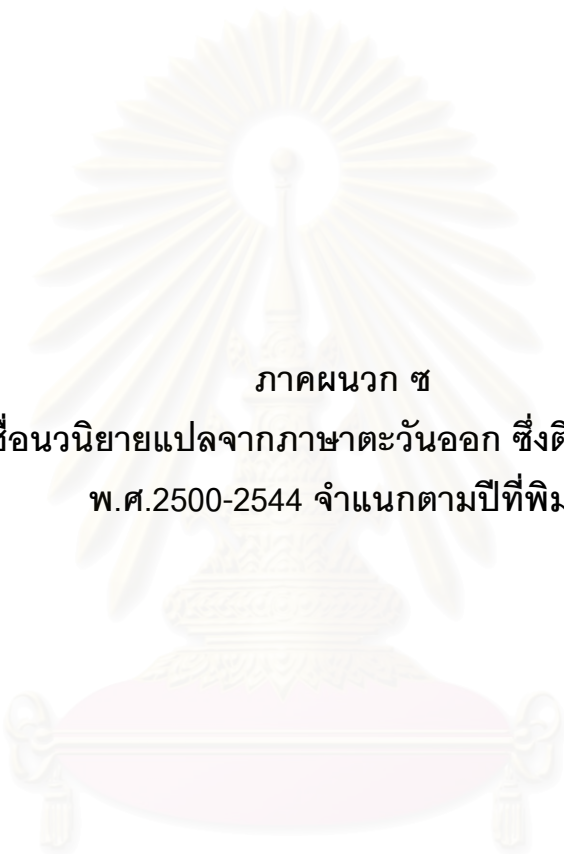
สุชาติ สวัสดิ์ศรี

- เสียงแห่งขุนเขา
- ชั๊ปปะ

สุพจน์ แจ็งเร้ว

- แตนคนแดน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ซ
รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง
พ.ศ.2500-2544 จำแนกตามปีที่พิมพ์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามปีที่พิมพ์

ชื่อเรื่อง	ปีที่พิมพ์	พศ. 2500-2504	พศ. 2505-2509	พศ. 2510-2514	พศ. 2515-2519	พศ. 2520-2524	พศ. 2525-2529	พศ. 2530-2534	พศ. 2535-2539	พศ. 2540-2544
บ้าน						✓				
โบ๊ทจัง							✓			
ใบไม้ผลิ							✓			
เปลือกหอยจากนางเงือก								✓		
ผีเสื้อ									✓	
ฝนดำ					✓					
พิณพม่า					✓					
เพลงกล่อมผี								✓		
เพื่อนคนใหม่										✓
ฟ้าสว่าง ดาวสุญ								✓		
มนุษย์มีจจา									✓	
มหาสมุทรของโกดี									✓	
ม่านประเพณี		✓							✓	
มุ้งเมืองแมน									✓	
เมธเห็นนี้ไหล									✓	
เมืองหิมะ									✓	
โมโมจัง										✓
ยี่สิบสี่ดวงตา									✓	
รถไฟสายทางช้างเผือก										✓
รอยเท้าในหิมะ									✓	
วันทศและระดงาม								✓		

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามปีที่พิมพ์

ชื่อเรื่อง	ปีที่พิมพ์ พศ. 2500-2504	พศ. 2505-2509	พศ. 2510-2514	พศ. 2515-2519	พศ. 2520-2524	พศ. 2525-2529	พศ. 2530-2534	พศ. 2535-2539	พศ. 2540-2544
เรือนรก					✓				
ลูกข้างฮะนะโกะ							✓		
วันแห่งความสุข								✓	
วิหารทอง : มายาแห่งสัจจะ							✓		
ศิลาจารึกเหนือหลุมฝังศพ								✓	
สงครามชีวิตไอซิน						✓			
สมุดพกของแม่								✓	
สมุดพกคุณครู						✓			
ผู้ชีวิต (เรื่อน้อยกลางทะเล)				✓					
เล่าสวาท				✓					
เสียงคลื่น				✓					
เสียงพิณเสนาะใสในพม่า	✓								
เสียงแห่งขุนเขา				✓					
โสมภวีพิลัดถิ่น ช่องหมายเลข 8 ที่ซานดา						✓			
หงส์ป่า								✓	
ห่านป่า						✓			
อาทิตย์ลับฟ้า						✓			

ภาคผนวก ฅ
รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง
พ.ศ.2500-2544
จำแนกตามภาษาต้นฉบับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามภาษาต้นฉบับ

ภาษาต้นฉบับ ชื่อเรื่อง	ภาษาจีน	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาอาหรับ	อื่น ๆ	
				เกาหลี	เขมร
29 ทหารเดนตาย		✓			
กระเรียนพันตัว		✓			
กุหลาบไพลิน					✓
ขอรับกระผม			✓		
ซัปโปะ		✓			
คนสองโลก		✓			
คนหาไข่มุก	✓				
ความฝันในหอแดง	✓				
ความพินาศ	✓				
ความพินาศในฤดูหนาว	✓				
คืนผึ้ง		✓			
คุณหมอนักสู้ ในกุจิ ฮิเดโยะ		✓			
โคะโคะโระ		✓			
ไคเน็ก	✓				
จำพราก		✓			
จีนชื้อฮองเต้	✓				
ชั้นบ้อเหมา	✓				
ชิโอการิ...ที่สุดแห่งรัก		✓			
ชีวิตใหม่	✓				
ซาฮาราดนฝุ่น	✓				
เซียนโกะ		✓			
ไซจินฮั่ว วีรสตรีนางโลม	✓				
ไซซี จารสตรีคนแรกของโลก	✓				
ดวงตากระต่าย		✓			
ดาบของคุณปู่		✓			
เด็กหญิงน้อยจ้ง		✓			
เด็กหญิงอีโตะ		✓			
แดนคนแดน			✓		
ตกหลังเสื่อ			✓		
ตามรอยตีน			✓		
ตำนานเป่าปู้จิ้น	✓				
โตขึ้นผมอยากเป็น...หมา		✓			
โต๊ะโต๊ะจ้งเด็กหญิงข้างหน้าต่าง		✓			
ได้อั้งเผ่า	✓				
ทะเลสาบ		✓			
เที่ยงคืน	✓				
นาข้าวในฤดูชีวิตเทียน	✓				
นางสาวโต๊ะโต๊ะ		✓			
นางแห่งเนินทราย		✓			
บทเพลงฤดูใบไม้ผลิ		✓			
บันทึกก่อนเที่ยงคืน	✓				

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามภาษาต้นฉบับ

ภาษาต้นฉบับ ชื่อเรื่อง	ภาษาจีน	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาอาหรับ	อื่น ๆ	
				เกาหลี	เขมร
บันทึกของผม		✓			
บ้าน	✓				
โบ๊ทจัง		✓			
ใบไม้ผลิ	✓				
เปลือยออกจากนางเงือก		✓			
ผีเสื้อ	✓				
ฝนดำ		✓			
พิณพม่า		✓			
เพลงกล่อมผี			✓		
เพื่อนคนใหม่		✓			
ฟ้าสว่าง ดาวสูญ			✓		
มนุษย์มัจฉา	✓				
มหาสมุทรของโกตี		✓			
ม่านประเพณี	✓				
มุ้งเมืองแมน			✓		
เมฆเห็นน้ำไหล	✓				
เมืองหิมะ		✓			
โมโมจัง		✓			
ยี่สิบสี่ดวงตา		✓			
รถไฟสายทางช้างเผือก		✓			
รอยเท้าในหิมะ		✓			
รันทดและดงงาม		✓			
เรือนรก		✓			
ลูกช้างสะนะโกะ		✓			
วันแห่งความสุข				✓	
วิหารทอง : มายาแห่งสัจจะ		✓			
ศิลาจารึกเหนือหลุมฝังศพ		✓			
สงครามชีวิตไอซิน		✓			
สมุดพกของแม่		✓			
สมุดพกคุณครู		✓			
ผู้ชีวิต (เรือน้อยกลางทะเล)	✓				
เล่าสาวท		✓			
เสียงคน		✓			
เสียงพิณเสนาะไฉในพม่า		✓			
เสียงแห่งขุนเขา		✓			
โสภณนี่พลัดถิ่น ช่องหมายเลข 8 ที่ซานดาแคน		✓			
หงส์ป่า	✓				
ห่านป่า		✓			
อาทิตย์ลับฟ้า		✓			

ภาคผนวก ญ
รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง
พ.ศ.2500-2544
จำแนกตามประเภทของนวนิยาย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามประเภทของนวนิยาย

ชื่อเรื่อง	ประเภทของนวนิยาย	เชิงจิตวิทยา	เชิงชีวประวัติ	ผจญภัย	จินตนิยาย	สะท้อนสังคม	แสดงข้อคิด	หัตถนิยาย	อาชญากรรม	อิงประวัติศาสตร์	อื่น ๆ
29 ทหารเดนตาย										✓	
กระเรียนพันตัว											✓
กุหลาบไพลิน											✓
ขอรับกระผม						✓					
ซัปปะ				✓							
คนสองโลก						✓					
คนหาไข่มุก							✓				
ความฝันในหอแดง						✓					
ความพิเนาศ							✓				
ความพิเนาศในฤดูหนาว						✓					
คืนฝัน											✓
คุณหมอนักสู้ โนกุจิ ฮิเดโยะ		✓									
โคะโคะโระ											✓
ไคเน็ก									✓		
จำพราก						✓					
จีนี่ฮ่องเต้										✓	
ชั้นบ่อหมา										✓	
จิโอการิ...ที่ สุดแห่งรัก							✓				
ชีวิตใหม่							✓				
ซาสาราดนฝัน											✓
เขียนโกะ						✓					

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามประเภทของนวนิยาย

ประเภทของนวนิยาย ชื่อเรื่อง	เชิงจิตวิทยา	เชิงชีวประวัติ	ผจญภัย	จินตนิยาย	สะท้อนสังคม	แสดงข้อคิด	หัตถนิยาย	อาชญากรรม	อิงประวัติศาสตร์	อื่น ๆ
ไซจีนฮั่ว วีรสตรีนางโลม		✓								
ไซซี จารสตรีคนแรกของโลก									✓	
ดวงดากระต่าย					✓					
ดาบของคุณปู่						✓				
เด็กหญิงน้อยจิ้ง						✓				
เด็กหญิงอีเคะ				✓						
แดนคนแดน					✓					
ตกล้างเสื่อ					✓					
ตามรอยตีน										✓
ตำนานปาบุ๋นจิ้น									✓	
โตขึ้นผมอยากเป็น...หมา							✓			
โตะโตะจิ้งเด็กหญิงข้างหน้าต่าง									✓	
ไต้ฮั้งเผ่า									✓	
ทะเลสาบ										✓
เที่ยงคืน					✓					
นาข้าวในฤดูชิวเทียน					✓					
นางสาวโตะโตะ										
นางแห่งเนินทราย							✓			
บทเพลงฤดูใบไม้ผลิ							✓			
บันทึกก่อนเที่ยงคืน							✓			
บันทึกของผม							✓			✓

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก จำแนกตามประเภทของนวนิยาย

ชื่อเรื่อง	ประเภทของนวนิยาย	เชิงจิตวิทยา	เชิงชีวประวัติ	ผจญภัย	จินตนิยาย	สะท้อนสังคม	แสดงข้อคิด	หัตถนิยาย	อาชญากรรม	อิงประวัติศาสตร์	อื่น ๆ
เรือนรก						✓					
ลูกข้างสะพานโกละ							✓				
วันแห่งความสุข						✓					
วิหารทอง : มายาแห่งสัจจะ											✓
ศิลาจารึกเหนือหลุมฝังศพ						✓					
สงครามชีวิตไอซิน							✓				
สมุดพกของแม่							✓				
สมุดพกคุณครู											✓
สู้ชีวิต (เรือน้อยกลางทะเล)			✓								
เล่าสวาท											✓
เสียงคลื่น						✓					
เสียงพิณเสนาะใสในพม่า							✓				
เสียงแห่งขุนเขา											✓
โศภณีนีพลัดถิ่น ช่องหมายเลข 8 ที่ซานดาควาน						✓					
หงส์ป่า									✓		
ห่านป่า							✓				
อาทิตย์ลับฟ้า							✓				

ภาคผนวก ก
รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง
พ.ศ.2500-2544
จำแนกตามแนวคิด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นวนิยายแปลภาษาตะวันตกออกจําแนกตามแนวคิด

ชื่อเรื่อง	แนวคิด	ยึดมั่นในศีลธรรม	รู้จักตัวเอง	กล้าหาญ	จงรักภักดี	ชื่อสัตย์สุจริต	ความพอใจ	เมตตา	ความรัก	รับผิดชอบ	มานะพยายาม	มิตรภาพ	อนุรักษธรรมชาติ	แนวคิดอื่น
29 ทหารคนตาย											✓			
กระเรียนพันตัว									✓					
กุหลาบโพลีน									✓					
ขลุ่ยกระแอม						✓								
ชีปะโปะ			✓											
คนสองโลก			✓											
คนหาไข่มุก							✓							
ความฝันในหมอกแดง							✓							
ความพิเนาศ														✓
ความพิเนาศในฤดูหนาว														✓
คืนมิ่ง									✓					
คุณหมอนักสู้ โนกุจิ ฮิดะโยะ														✓
โคะโคะโระ									✓					
โคะเว็ก						✓			✓					
จําพาก									✓					
จันซีฮองดี														✓
ขั้มบ้อเหมา			✓											
ซีโอการ์...ที่สุดแห่งรัก														✓
ชีวิตใหม่														✓
ซาฮานาแดนฝัน														✓
เขียนโทะ														✓
ไซจีนฮัว วีรสตรีนางโลม						✓								✓

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นวนิยายแปลภาษาตะวันตกที่น่าสนใจตามแนวคิด

ชื่อเรื่อง	แนวคิด	ยึดมั่นในศีลธรรม	รู้จักตัวเอง	กล้าหาญ	จงรักภักดี	ซื่อสัตย์สุจริต	ความพอใจ	เมตตา	ความรัก	รับผิดชอบ	มานะพยายาม	มิตรภาพ	อนุรักษ์ธรรมชาติ	แนวคิดอื่น
ไซอิ๋ว จาเรศวีรคนแรกของโลก					✓									
ดวงดาวระสาย								✓						
ดาบของคุณปู่						✓								
เด็กหญิงป๊องจิ้ง													✓	
เด็กหญิงซึดะ														✓
แดนคนคน														✓
ตกล้างสี						✓								✓
ตามรอยตีน									✓					
ตำนานเป่าปุ้นจิ้น						✓								
โตขึ้นผมอยากเป็น...หมา														✓
โต๊ะโต๊ะจิ้งเด็กหญิงช่างหน้าช่าง								✓						
ได้ซังซ่า						✓								
ทะเลสาบ									✓					
เที่ยงคืน														✓
นาข้าวในฤดูซิวเทียน														✓
นางสาวโต๊ะโต๊ะ										✓				
นางฟ่งนินทราย														✓
บทเพลงฤดูใบไม้ผลิ									✓					
บันทึกก่อนเที่ยงคืน		✓												
บันทึกของมม													✓	
บ้าน														✓
ไม้ทัง		✓												

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นวนิยายแปลภาษาตะวันออกจำแนกตามแนวคิด

ชื่อเรื่อง	แนวคิด	ยึดมั่นในศีลธรรม	รู้จักตัวเอง	กล้าหาญ	จงรักภักดี	ซื่อสัตย์สุจริต	ความพอใจ	เมตตา	ความรัก	รับผิดชอบ	มานะพยายาม	มิตรภาพ	อนุรักษนิยมชาติ	แนวคิดอื่น
ไบไฟลิ														✓
เปลือกหอยจากนางเงือก												✓		✓
ผีเสื้อ														✓
ฝนคำ														✓
พิภพฆ่า														✓
เพลงกล่อมผี					✓									✓
เพื่อนคนใหม่												✓		✓
ฟ้าสูง ดาวสูง											✓			✓
มนุษย์มีใจ											✓			✓
มหาสมุทรของโกตี														✓
มานะประเพณี									✓					✓
มุ่งเมืองแมน											✓			✓
นขเห็นฟ้า										✓				✓
เมืองหิมะ														✓
โมโนจัง														✓
ซีตึบที่ดวงตา														✓
รถไฟสายทางช้างเผือก														✓
รอยเท้าในหิมะ														✓
กันทศและดวงม														✓
เวียนรก														✓
ลูกช้างชนะโกะ														✓
วันแห่งความสุข														✓

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นวนิยายแปลภาษาตะวันตกออกจําแนกตามแนวคิด

แนวคิด	ยึดมั่นในศีลธรรม	รู้จักตัวเอง	กล้าหาญ	จงรักภักดี	ซื่อสัตย์สุจริต	ความพอใจ	เมตตาตา	ความรัก	รับผิดชอบ	มานะพยายาม	มิตรภาพ	อนุรักษธรรมชาติ	แนวคิดอื่น
ชื่อเรื่อง													
วิหารทอง : มายาแห่งสัจจะ		✓											
ศิลาจารึกเหนือหอนมฝั่งศพ													✓
ลงความชีวิตโฮริน										✓			
สมุทรทรวงแม่								✓					
สมุทรทศกษัตริย์											✓		
ผู้ชีวิต (เรือน้อยกลางทะเล)										✓			
เจ้าสวาท								✓					
เสียงคลื่น								✓					
เสียงพิณและนาโตะในพม่า													✓
เสียงแห่งขุนเขา										✓			
โศกานีพิสดาร ตอนที่ ๘ ที่ซานคาตามัน											✓		
หงส์ป่า										✓			
ฟ้านป่า										✓			
ชาติศิษย์ลับฟ้า	✓												

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก
รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง
พ.ศ.2500-2544
จำแนกตามการดำเนินเรื่อง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกออกจำแนกตามการดำเนินเรื่อง

เรื่อง	วิธีการดำเนิน ชื่อเรื่อง	จุดหมาย	บันทึก	การบรรยาย		อื่น ๆ
				โดยผู้แต่ง	โดยตัวละคร	
29 ทหารเคนตาย				✓		
กระเรียนพันตัว				✓		
กุหลาบไพลิน				✓		
ขอรับกรรม				✓		
ขับปะ						✓
คนสองโลก				✓		
คนหาไข่มุก				✓		
ความฝันในหอแดง				✓		
ความพินาศ				✓		
ความพินาศในฤดูหนาว				✓		
คืนผึ้ง				✓		
คุณหมอนักสู้ โนกุจิ ฮิเดโยะ				✓		
โคะโคะโระ						✓
โคะบ๊าก				✓		
จำพราก				✓		
จีนซีฮ่องเต้				✓		
ชั้นบ่อเหมา				✓		
ชิโองาริ...ที่สุดแห่งรัก				✓		
ชีวิตใหม่			✓			
ชายจางแดนฝัน			✓			
เขียนโกะ						✓
ไซจินฮั่ว วีรสตรีนางโลม				✓		
ไซซี จารสตรีคนแรกของโลก				✓		
ดวงดาวระต่าย				✓		
ดาบของคุณปู่				✓		
เด็กหญิงนีนองจ้ง				✓		
เด็กหญิงฮัตตะ				✓		
แดนคนแดน						✓
ตกหลังเสือ				✓		
ตามรอยตีน				✓		
ตำนานเป่าปู้จิน				✓		
โตขึ้นผมอยากเป็น...หมา						✓
โต๊ะโต๊ะจิ้งเด็กหญิงช่างหน้าต่าง						✓
ได้อั้งเผ่า				✓		
ทะเลสาบ				✓		
เที่ยงคืน				✓		

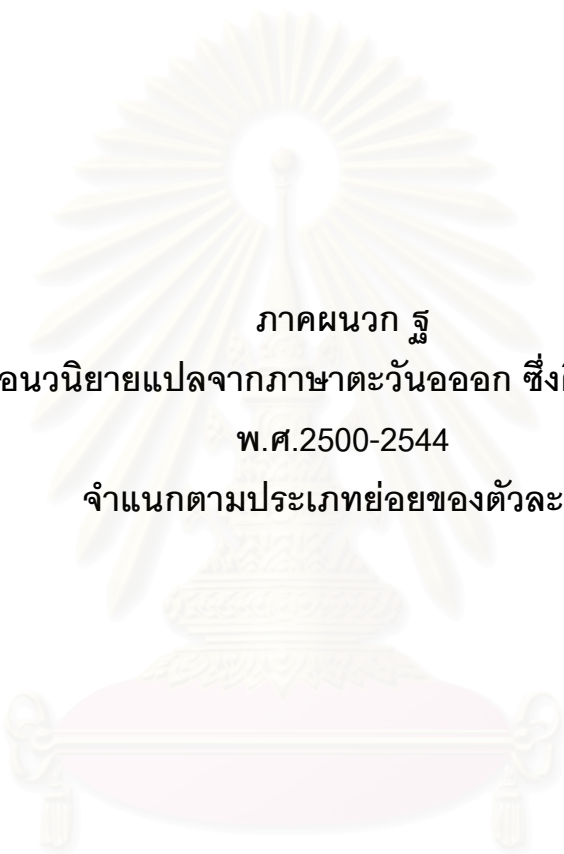
นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกออกจำแนกตามการดำเนินเรื่อง

เรื่อง	วิธีการดำเนิน ชื่อเรื่อง	จุดหมาย	บันทึก	การบรรยาย		อื่น ๆ
				โดยผู้แต่ง	โดยตัวละคร	
นาข้าวในฤดูชีวิตเย็น				✓		
นางสาวโต๊ะโต๊ะ				✓		
นางแห่งเนินทราย				✓		
บทเพลงฤดูใบไม้ผลิ				✓		
บันทึกก่อนเที่ยงคืน				✓		
บันทึกของผม						✓
บ้าน				✓		
โบสถ์						✓
ใบไม้ผลิ				✓		
เปลือยจากนางเงือก				✓		
ผีเสื้อ				✓		
ฝนดำ				✓		
พิณพม่า						✓
เพลงกล่อมผี						✓
เพื่อนคนใหม่				✓		
ฟ้าสูง ดาวสูง				✓		
มนุษย์มีจลา				✓		
มหาสมุทรของโกดี				✓		
มานประเพณี				✓		
มุงเมืองแมน						✓
เมฆเห็นน้ำไหล				✓		
เมืองหิมะ				✓		
โมโมจัง				✓		
ยี่สิบสี่ดวงตา				✓		
รถไฟสายทางช้างเผือก				✓		
รอยเท้าในหิมะ						✓
รันทตและงคงาม				✓		
เรือนรก				✓		
ลูกช้างชนะโกะ				✓		
วันแห่งความสุข				✓		
วิหารทอง : มายาแห่งสัจจะ						✓
ศิลาจารึกเหนือหลุมฝังศพ				✓		
สงครามชีวิตอิน				✓		
สมุดพกของแม่				✓		
สมุดพกคุณครู				✓		
ผู้ชีวิต (เรือน้อยกลางทะเล)						✓

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกออกจำแนกตามการดำเนินเรื่อง

เรื่อง	วิธีการดำเนิน ชื่อเรื่อง	จุดหมาย	บันทึก	การบรรยาย		อื่น ๆ
				โดยผู้แต่ง	โดยตัวละคร	
เส้าสวาท			✓			
เสียงคลื่น				✓		
เสียงพิณเสนาะใสในพม่า						✓
เสียงแห่งขุนเขา				✓		
โศภณพิภดถิ่น ช่องหมายเลข 8 ที่ซานดาตาน			✓			
หงส์ป่า						✓
ห่านป่า						✓
อาทิตย์ลับฟ้า						✓

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ฐ
รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง
พ.ศ.2500-2544
จำแนกตามประเภทย่อยของตัวละคร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามตัวละคร

ชื่อเรื่อง	ตัวละครเอก				สิ่งของ (เก้าอี้)	
	ชาย	มนุษย์			สัตว์	สุนัข
		หญิง	อื่น ๆ	ช้าง	เต่าทะเล	
29 ทหารคนตาย	✓					
กระเรียนพันตัว	✓					
กุหลาบไฟลิน	✓					
ขอรับกระผม	✓					
ขี้ปะ	✓					
คนสองโลก	✓					
คนหาไข่มุก	✓					
ความฝันในหอแดง	✓					
ความพินาศ	✓					
ความพินาศในฤดูหนาว	✓					
คืนผึ้ง	✓					
คุณหมอนั่งสู้อยู่ในกุฏิฮิเดโยะ	✓					
โคะโคะโระ	✓					
โคะเก็ก	✓					
จำพราก		✓				
จีนซีฮองเต้	✓					
ชั้นบ่อหมา		✓				
ชิโองาริ...ที่สุดแห่งรัก	✓					
ชีวิตใหม่	✓					
ซาฮาราคณณฝัน		✓				
เขียนโกะ	✓					

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามตัวละคร

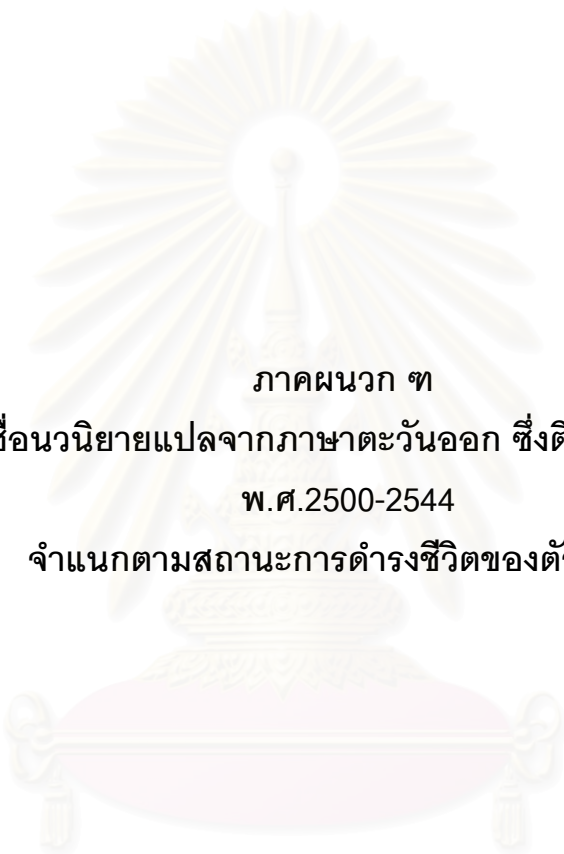
ชื่อเรื่อง	ตัวละครเอก				สัตว์		สิ่งของ (เก้าอี้)
	ชาย	มนุษย์			เต่าทะเล	สุนัข	
ไซจีนฮิว วีรสตรีนางโลม		หญิง	อื่น ๆ	ช้าง			
ไซซี จารสลรีคนแรกของโลก		หญิง					
ดวงดากระต่าย		หญิง					
ดาบของคุณปู่	✓						
เด็กหญิงน้อยจิ้ง		หญิง					
เด็กหญิงอีคะ							✓
แดนคนแดน		หญิง					
ตกหลังเสือ	✓						
ตามรอยตีน		หญิง					
ตำนานเป่าปู้จิน		หญิง					
โตขึ้นผมอยากเป็น...หมา							✓
โต๊ะโต๊ะจิ้งเด็กหญิงข้างหน้าต่าง		หญิง					
ได้อั้งเฝ้า	✓						
ทะเลสาบ		หญิง					
เที่ยงคืน	✓						
นาข้าวในฤดูชิวเทียน	✓						
นางสาวโต๊ะโต๊ะ		หญิง					
นางแห่งเนินทราย	✓						
บทเพลงฤดูใบไม้ผลิ	✓						
บัณชิตก่อนเที่ยงคืน	✓						
บันทึกของผม	✓						

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามตัวละคร

ชื่อเรื่อง	ตัวละครเอก				สัตว์	สิ่งของ (เก้าอี้)
	ชาย	มนุษย์				
		หญิง	อื่น ๆ	ช้าง	เต่าทะเล	สุนัข
บ้าน	✓					
โบ๊ทจัง	✓					
ใบไม้ผลิ		✓				
เปลือกหอยจากนางเงือก		✓				
ผีเสื้อ	✓					
ฝนดำ	✓					
พิณพม่า	✓					
เพลงกล่อมผี	✓					
เพื่อนคนใหม่		✓				
ฟ้าสว่าง ดาวสุญ	✓					
มนุษย์มีจขา	✓					
มหาสมุทรของโกดี					✓	
ม่านประเพณี	✓					
มุงเมืองแมน	✓					
เมฆเห็นน้ำไหล	✓					
เมืองหิมะ	✓					
โมโมจัง		✓				
ยี่สิบสี่ดวงตา		✓				
รถไฟสายทางช้างเผือก	✓					
รอยเท้าในหิมะ	✓					
รัตนดลและงดงาม	✓					

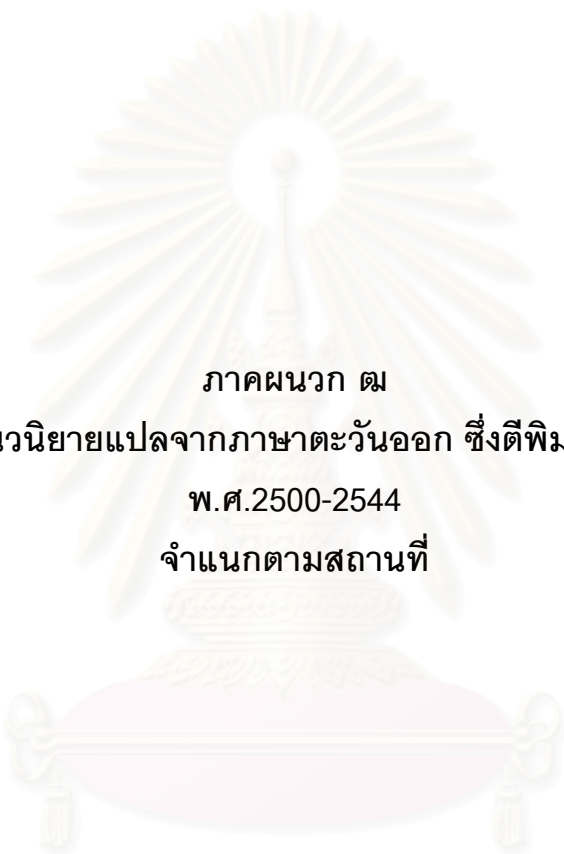
นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามตัวละคร

ชื่อเรื่อง	ตัวละครเอก				สัตว์		สิ่งของ (เก้าอี้)
	ชาย	มนุษย์			เต่าทะเล	สุนัข	
		หญิง	อื่น ๆ	ช้าง			
เรือนรก			✓				
ลูกช้างชนะโกะ				✓			
วันแห่งความสุข	✓						
วิหารทอง : มายาแห่งสัจจะ	✓						
ศิลาจารึกเหนือหลุมฝังศพ	✓						
สงครามชีวิตไอซิน		✓					
สมุดพอกของแม่		✓					
สมุดพอกคุณครู	✓						
ผู้ชีวิต (เรื่อน้อยกลางทะเล)	✓						
เล่าสาวท		✓					
เสียงคลื่น	✓						
เสียงพิณเสนาะไฉนพม่า	✓						
เสียงแห่งขุนเขา	✓						
โศกณัฏ์ลัดถิ่น ช่องหมายเลข 8 ที่ซานคาซาน		✓					
หงส์ป่า		✓					
ห่านป่า		✓					
อาทิตย์ลับฟ้า		✓					

ภาคผนวก ท
รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง
พ.ศ.2500-2544
จำแนกตามสถานะการดำรงชีวิตของตัวละคร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ต
รายชื่อนวนิยายแปลจากภาษาตะวันออก ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง
พ.ศ.2500-2544
จำแนกตามสถานที่

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามสถานที่

ชื่อเรื่อง	สถานที่			ดินแดนในจินตนาการ	
	ชนบท	เมือง	อื่นๆ	ชนบท	เมือง
29 ทหารเดนตาย			✓		
กระเรียนพันตัว		✓			
กุหลาบไพลิน					✓
ขอรับกระผม		✓			
ซัปโปะ					✓
คนสองโลก		✓			
คนหาไข่มุก	✓				
ความฝันในหอแดง		✓			
ความพิเนาศ		✓			
ความพิเนาศในฤดูหนาว	✓				
คืนฝัง		✓			
คุณหมอนักสู้ ในกุจิ ฮิเดโยะ		✓			
โคะโคะโระ		✓			
ไคเน็ก		✓			
จำพราก		✓			
จีนสี่องค์			✓		
ชั้นบ่อหมา		✓			
ชิโองาริ...ที่สุดแห่งรัก		✓			
ชีวิตใหม่		✓			
ชายาวาแดนฝัน			✓		
เขียนโกะ		✓			
ไซจิฮั่ว วีรสตรีนางโลม		✓			
ไซซี จารสลตรีคนแรกของโลก		✓			
ดวงดาวระต่าย					✓
ดาบของคุณปู่		✓			
เด็กหญิงเนียนจัง	✓				
เด็กหญิงฮิเดะ		✓			
แดนคนแดน		✓			
ตกหลังเสือ		✓			
ตามรอยตีน		✓			
ตำนานเป่าปู้เงิน		✓			
โตขึ้นผมอยากเป็น...หมา		✓			
โต๊ะโคะจังเด็กหญิงช่างหน้าต่าง		✓			
ได้อั้งเฝ้า		✓			
ทะเลสาบ		✓			
เที่ยงคืน		✓			

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามสถานที่

ชื่อเรื่อง	สถานที่			ดินแดนในจินตนาการ	
	ชนบท	เมือง	อื่นๆ	ชนบท	เมือง
นาข้าวในฤดูขีวเทียน	✓				
นางสาวโต๊ะโต๊ะ		✓			
นางแห่งเนินทราย				✓	
บทเพลงฤดูใบไม้ผลิ	✓				
บัณฑิตก่อนเที่ยงคืน		✓			
บันทึกของผม		✓			
บ้าน		✓			
โบ๊ทจัง		✓			
ใบไม้ผลิ		✓			
เปลือกหยอกจากนางเงือก	✓				
ผีเสื้อ		✓			
ฝนดำ		✓			
พิณพม่า		✓			
เพลงกล่อมผี		✓			
เพื่อนคนใหม่	✓				
ฟ้าสว่าง ดาวสูง		✓			
มนุษย์มีจจา			✓		
มหาสมุทรของโกดี			✓		
ม่านประเพณี		✓			
มุงเมืองแมน					✓
เมฆเห็นไหมไหม		✓			
เมืองหิมะ	✓				
โมโมจัง		✓			
ยี่สิบสี่ดวงตา	✓				
รถไฟสายทางช้างเผือก					✓
รอยเท้าในหิมะ		✓			
รันทตและงดงาม		✓			
เรือนรก					✓
ลูกช้างฮะนะโกะ		✓			
วันแห่งความสุข	✓				
วิหารทอง : มายาแห่งลัจจะ	✓				
ศิลาจารึกเหนือหลุมฝังศพ		✓			
สงครามชีวิตไอซิน		✓			
สมุดพกของแม่		✓			
สมุดพกคุณครู	✓				
ลู่วิ่ง (เรื่อน้อยกลางทะเล)	✓				

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตก จำแนกตามสถานที่

ชื่อเรื่อง	สถานที่			ดินแดนในจินตนาการ	
	ชนบท	เมือง	อื่นๆ	ชนบท	เมือง
เจ้าสวาท		✓			
เสียงคลื่น	✓				
เสียงพิณเสนาะใสในพม่า		✓			
เสียงแห่งขุนเขา		✓			
โศภณพิภคดิน ช่องหมายเลข 8 ที่ซานตาครอส		✓			
หงส์ป่า		✓			
ห่านป่า		✓			
อาทิตย์ลับฟ้า	✓				

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวจันทรกานต์ จินตนารักษ์ เกิดวันที่ 18 มกราคม 2521 กรุงเทพมหานคร
สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ2) สาขาวิชา
บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในปีการศึกษา 2541 และ เข้าศึกษาต่อหลักสูตรอักษรศาสตร
มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2542

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย